

КАТЛИЙН ДРАЙМЪН

ЦЕЛУВКАТА
НА ШИРАТА

КАТЛИЙН ДРАЙМЪН ЦЕЛУВКАТА НА ПИРАТА

Превод: Нора Николова, Енчо Стайков

chitanka.info

С помощта на свои приятели младата, красива и авантюристично настроена Катлин Ашфорд, облечена като мъж, посещава известен лондонски публичен дом, в който среща красивия и очарователен Гарик Стийли, но бързо е разкрита от бдителната съдържателка. За да избегне скандала, Катлин е принудена от леля си да напусне Лондон за две години. Тази дръзка авантюра е само началото на поредица от опасни и вълнуващи приключения и незабравими любовни мигове.

ПРОЛОГ

Лондон, 1814

Главният салон бе декориран в кралскосиньо, яркочервено, нюанси на виолетово, розово и смарагдовозелено и бе целия в изкусно обкован кристал — обстановка, която предразполагаше към еротични желаниа. В ранния вечерен час множество жени с примамливо разголена една или друга част от тялото си заемаха различни пози на стилните плюшени мебели. Подземният етаж на „Коксиър Стрийт“ бе облян от меката светлина на свещите и горящите благоухания.

Една малко буйна тайфа от шестима души влезе през централната двойна врата и бе посрещната от Амос, двуметровия негър, който бе известен в цял Лондон като внушителния иконом на bordello.

— Бих ли могъл да взема шапките ви, господа?

Амос много добре бе запомнил тази групичка и скандала, който те предизвикаха последния път, когато двама от мъжете бяха пожелали жена, обещана вече на друг клиент. Беше се разразила борба, която завърши с много щети. Амос леко се намръщи, като си спомни, че бащите на двамата младежи бяха платили за нанесените поразии. Без да обръщат внимание на смръщването му, богатите синчета подадоха шапките си сред закачки и приятелско посръгване. Те бяха останали за сезона, за да се отдадат на скитане по лондонските улици в търсене на развлечения.

Когато групичката се отправи към подземната част на богато украсената триетажна постройка, един от младежите побутна с лакът своя другар и с тих глас заговори.

— Помни, Кат, съгласих се да те взема с мен тази вечер, само защото ти обеща, че няма да вдигаш поглед и ще държиш шапката си ниско над очите. Тези твои зелени очи ужасно те издават!

Не бе трудно да се забележи, че лицето, придружаващо младия човек, никога преди не бе стъпвало в подобно място. То кимна в съгласие с предупредителните думи на другия. Зелените очи, които

надничаха изпод периферията на черната копринена шапка, се разшириха, когато едно от момичетата на Роуз, облечено в черен прилепващ пенъоар, смело се надигна от украсения със златист ширит кадифен диван. С изработена през годините походка, която неизменно привличаше мъжките погледи, то се приближи.

— Както разбирам, вие, господа, искате да се позабавлявате тази вечер.

Тя смигна многозначително и щедрата ѝ усмивка, разкриваща зъбите ѝ, единият от които леко отчупен, бе отправена към всички мъже от малката група.

— Казвам се Мили и ще ви открехна, господа, на една малка тайна.

Тя се наклони към тях така, сякаш наистина щеше да направи някакво сензационно разкритие и след това обхвана с ръце полуразголената си пълна гърд.

— Известна съм с дарбата си да раздвижа кръвта в жилите на господа като вас, чак до върха на пръстите!

Дяволски чувственият ѝ смях не оставяше никакво съмнение за поканата. С едно ловко движение на ръцете тя откри гърдите си. Приковали вниманието на джентълмените, близначките от бледа плът и техните потъмнели върхове се задвижиха в кръг, докато останалата част от съблазнителното ѝ тяло остана неподвижна.

Почти цяла минута всички те гледаха вцепенено движението на съблазнителната плът. Като прочисти леко гърлото си, единият от мъжете се окопоти и смотолевил с дълбок глас:

— Добре, Мили, печелиш. Искам да ми раздвижиш кръвта тази вечер!

Мили улови ръката му и го поведе, без да позволи да измине достатъчно време, в което той би могъл да промени решението си и да избере друга. Стивън Робардс хвана погледа на онзи, когото наричаха Кат, и докато ръката го отделяше от групата, каза просто:

— За Бога, Кат, и аз съм от плът и кръв!

С напредването на вечерта, още един от шестимата се отдели от групата и когато Джефри Спенсър бе отведен от една надарена блондинка, Робърт Нюбърн, младият човек, който в началото бе предупредил Кат да държи шапката си ниско над очите, реши, че вече е време да се сложи край на вечерта.

Тъкмо когато те се отправиха към главния салон, някакъв мъж с безупречни черти и екзотична красота се спря на втората площадка на стълбището. Преди да слезе, той се наведе към бледата жена на средна възраст до него. Като взе ръката ѝ в своята доста по-голяма длан, той долепи устни до китката ѝ.

— Непременно кажи на Прини, че съжалявам, че не успях да го видя този път в Лондон, Роуз.

— О, наистина жалко, че трябва пак да се качваш на този ужасен кораб. Едва няколко дни беше в Лондон и ето че сега трябва да отплаваш отново.

Жената се нацупи кокетно, което ѝ придаде много по-младежки вид.

— Сигурна съм, че Прини и неговите хора ще дойдат всеки момент и като научи, че те е изпуснал само за няколко минути, не знам какво може да стори!

Високият широкоплещест мъж отметна глава назад и се изсмя.

— Не се страхувам от нищо, което нашият принц-регент би могъл да ми направи, Роуз. Кажи на Прини, че ще се върна в Лондон през другия сезон и че той все още ми е задължен заради това, че последния път ме накара да танцувам цели три танца с Корин Апълуайт на бала у Ленъксови.

Звънливият смях на Роуз Бишоп разтърси стълбището, когато тя си представи как очарователният Гарик Стийли е бил принуден да търпи през по-голямата част от вечерта фалшивите усмивки по източеното лице на свръхтежката Корин Апълуайт.

— Готова ли си да тръгваме, Кат? Смятам, че видя достатъчно, за да удовлетвориш любопитството си, нали така?

Робърт Нюбърн зададе въпроса, но забеляза, че думите му изобщо не са стигнали до съзнанието на Кат, ако съдеше по разсеяния поглед на зелените очи, които не се откъсваха от двойката слизащи по стълбите.

Точно в този момент Роуз Бишоп се извърна и погледна надолу към салона, привлечена от блестящите зелени очи с бадемова форма, които се вираха в нея и в красивия мъж. След като бързо се съвзе, тя хвана подръка мъжа до себе си и в същото време размаха своята ароматизирана, дантелена кърпичка във въздуха, за да привлече вниманието на своя предан помощник Амос.

Когато Роуз Бишоп и Гарик Стийли стигнаха до основата на стълбите, Амос вече бе пред тях и Кат забеляза, че мъжът до онази жена бе дори по-висок от иконома. След като Роуз прошепна набързо нещо на ухото на Амос, черният мъж забърза да изпълни поръчаното.

Двамата стояха от едната страна на стълбата, а зелените очи сякаш не можеха да се откъснат от мъжа и жената. Поради това не забелязаха приближаването на негъра, който само с едно движение грабна широкополата шапка от главата на Кат.

В претъпканата с хора стая се разнесоха възклицания. Редовните клиенти на Роуз Бишоп, както и момичетата, ахнаха от изненада, когато водопад от черни къдрици се отприщи изпод шапката и стигна до кръста на съвършено скроения копринен костюм, който до този момент всички смятаха, че принадлежи на млад мъж.

Хората шепнешком се питаха коя е тази жена. Дори мъжът до Роуз Бишоп с усилие си възвърна самообладанието при вида на изваяната красавица до стълбата. Косата с абаносов цвят, млечнобялото лице и искрящите тъмнозелени очи просто не можеха да останат незабелязани.

Най-напред се окопитиха другарите на Кат. Като я хванаха за ръка, те я задърпаха към изхода и прекъснаха магията на металносините очи на мъжа.

ПЪРВА ГЛАВА

Мълвата за инцидента в салона на Роуз Бишоп се разнесе като пламък и за кратко време обхвана цял Лондон. На следващата сутрин повечето от прислужниците в Уесли хаус се насъбраха около изподрасканата кухненска маса и заразказваха това, което бяха чули за младата племенница на старата господарка. Те говореха едновременно като множество патици.

— Несъмнено, тъкмо онези безпътни младежи, които посещаваха мис Катлин тук, в Уесли хаус, са я повлекли по кривия път!

Бетани, младата и доста наивна камериерка на стаите от горния етаж, изказа мнението си по въпроса:

— Без съмнение мис Катлин никога не би стъпила в подобно място с лоша слава, ако те не я бяха подстрекавали!

Берта Малори, възпълничката готвачка на Уесли, отправи смразяващ поглед към младата прислужница. Тя знаеше, че Бетани направо боготвореше красивата племенница на Елизабет Уесли и направи опит да упражни контрол над разговора:

— Цялата тази работа спокойно може да се окаже само един погрешен слух, не знаем нищо със сигурност. Не че съм от тези, които биха отрекли, че мис Катлин понякога е прекалено безгрижна, да сме наясно, но ако бях на ваше място — тя изгледа изпитателно един по един всички прислужници в кухнята, — не бих наливала повече масло в огъня, като си имаме работа с точно такива слухове. Господарката няма да е доволна, ако стигне до нейните уши, че прислугата говори за племенницата й!

Берта Малори не бе от тези, които биха си запушили ушите за някоя и друга клюка, но в този случай тя реши, че трябва да въведе ред сред прислужниците, които вдигаха врява в кухнята.

— Грещиш, Берта Малори — заговори икономът Томас, който тъкмо влизаше в стаята.

Като наду хилавите си гърди, той се запъти наперено към центъра на стаята. Неволно изпита злорадо удоволствие заради готвачката, която понякога се мислеше за по-важна, отколкото позволяваше положението ѝ.

— Самата господарка прие рано тази сутрин посетител, който ѝ е дал пълно описание на случилото се снощи и поведението на племенницата ѝ в греховното заведение на Роуз Бишоп.

— Посетител, казваш?

Берта Малори се дразнеше, когато Томас се появяваше, за да си вири дългия тънък нос пред останалите прислужници на Уесли, особено се дразнеше, когато този нос бе насочен към нея. Но въпреки неговото отношение на превъзходство, любопитството ѝ бе предизвикано от новината, че господарката е имала ранен посетител. Това бе много необичайно.

— Да, преподобният Джонатан Дансмит, самият той е в Уесли хаус от час. Аз веднага трябваше да го заведа при господарката — толкова нетърпелив беше той да се срещне с нея.

Берта можеше да си представи добре с какво нежелание е приела Елизабет Уесли толкова ранния гост. Бе свикнала да става късно, почти към обяд.

Готвачката не желаше да притиска Томас за повече информация, но в същото време съзнаваше, че никой друг в стаята не би се осмелил да го попита за подробностите, които той е могъл да подочуе горе. Тя си пое дълбоко въздух.

— И как можеш да бъдеш сигурен, че точно новината за поведението на мис Катлин снощи е довела преподобния до нашия праг?

Берта се обърна и започна да меси тестото за хляб, сигурна, че ако иска да изкопчи повече информация от Томас, трябваше да изглежда незаинтересована, макар че останалите прислужници очакваха с нетърпение това, което щеше да каже винаги точният и безпогрешен иконом.

Томас заглади въображаема гънка на тъмнозеленото си кадифено сако, докато усещаше върху себе си погледите на всички, освен този на Берта.

— Не съм склонен да разнасям клюки за това, което се отнася до моята господарка — започна той, като искаше да изтъкне, че ако го

направи, ще бъде по изключение. — Наистина чух как преподобният Дансмит казва, че цял Лондон говорел за това как мис Катлин била хваната изневиделица в приемния салон на заведението с лоша слава на мадам Роуз Бишоп.

Той произнесе името на жената така, сякаш то полепваше по устата му.

— И какво имаш предвид, като казваш „хваната изневиделица“? — отново попита Берта Малори.

— Негово преподобие каза нещо в смисъл, че мис Катлин била облечена като мъж и била разкрита, едва когато шапката ѝ била свалена от един от помощниците на Роуз Бишоп.

— Боже мой, направо не е за вярване?

Беси, червенокосата прислужничка от салона ахна на глас.

— Предполагам, че старата госпожа едва не е умряла, когато тази новина за нейното скъпоценно момиче е стигнала до нея!

При грубия коментар на салонната прислужничка Томас схвана, че като клюкарстваше с прислугата в кухнята, той бе слязъл от обичайното си положение над нещата.

— Несъмнено нейна светлост е била неподготвена за такава новина, както би бил и всеки друг на нейно място, но не виждам никаква причина да стоим около тази маса и да обсъждаме работите на мис Катлин! Хайде обратно на работа, преди още някой да е изтърсил нещо не на място!

Томас се надяваше, че за това негово изпускане няма да се разчуе, така че да стигне и до господарката.

Твърдението, че господарката му е била неподготвена, се оказа доста пестеливо.

Седемдесет и една годишната Елизабет Уесли стоеше пред племенницата си и когато две червени петна избиха на високите ѝ скули, стана ясно, че е ядосана не на шега.

— Адвокатът ми, мистър Гризуолд, Катлин. Той ще се погрижи за твоето отпътуване за Сейнт Китс!

Като гледаше красивата си племенница, Елизабет почувства как част от гнева ѝ се изпарява. Знаеше, че за поведението на Катлин тя имаше голяма вина. За последните десет години я бе разглезила безобразно.

— Лельо Елизабет, нима ме изпращаш в Сейнт Китс? При баща ми?

Младата жена извика невярваща. Катлин тъкмо се бе облякла в прекрасна дневна рокля, обсипана с цветове, когато леля й нахълта в стаята й, без дори да почука. Това само по себе си бе необичайно, наред и с другото — че бе прекалено рано за леля й да е станала в този час. Но щом видя изражението и червените петна по лицето й, Катлин разбра, че новината за снощната лудория вече е стигнала до нея.

Истината бе, че Катлин не очакваше такава силна реакция от леля си Елизабет и сега бе зашеметена от нейната закана да я изпрати на остров Сейнт Китс.

За последните десет години Катлин бе залавяна на няколко пъти да върши щуротии. Бяха я изгонили от училище за това, че бе помогнала на друго момиче да се промъкне в конюшните късно една нощ и да се срещне със сина на главния надзирател. Посещаваше училище за момичета от избраното общество, в което леля й я изпрати с надеждата да направи от нея една млада дама. После пък се опита да помогне на Майра Ливингсън да избяга с приятеля си, но бащата на Майра ги беше заловил. В тези случаи леля й също бе ядосана, но не я бе заплашила, че ще я отпрати! Дори когато я разкриха, че се преоблича като момче и взема уроци по фехтовка заедно със своите славни приятели — същите, с които бе излязла предната вечер — и тогава леля й не бе реагирала така драстично.

— Лельо Елизабет, не е възможно да си ми толкова ядосана, че да не ми позволиш да ти обясня какво всъщност се случи снощи!

Зелените очи заблестяха от напирасци сълзи, докато тя се чудеше какво да каже, за да направи случилото се в заведението на Роуз Бишоп по-лицеприятно и приемливо за леля й.

Сивата глава с добре прибрана коса моментално се поклати.

— Не и този път, скъпа. Вече съм решила! Тук, в Лондон, ти си като развързана! Имаш нужда от строгите напътствия на човек, който да упражнява надзор над теб, преди да си дръзнала да направиш нещо още по-ужасно от посещението в заведение с лоша слава като онова, в което си била снощи.

Сякаш момичето можеше да извърши нещо по-нечувано от това! Елизабет се бе посъветвала с преподобния Дансмит, бе взела

решението и сега нямаше да се размекне пред сълзите на племенницата си.

— Но леля Елизабет, не съм виждала баща си от цели десет години. Нямам никаква вест от него, откакто се премести на Сейнт Китс!

Катлин не можеше да повярва, че леля ѝ може да бъде толкова жестока!

— Моят адвокат ме е държал в течение на бащините ти дела през тези години — призна Елизабет.

Тя не бе уведомила Катлин за това. Не искаше да я натъжава безпричинно.

Ричард Ашфорд не бе пожелал да информира сам дъщеря си за новия живот, който бе започнал на Сейнт Китс, а Елизабет не смяташе, че е нейна работа да повтаря това, което ѝ бе казал адвокатът.

— Баща ти все още живее в плантацията на остров Сейнт Китс, която той наследи след смъртта на майка ти.

От страх, че Катлин може да се съпротивлява още по-ожесточено на идеята да отиде при баща си, тя не ѝ каза, че той се беше оженил повторно, малко след заселването си на острова. Елизабет искрено вярваше, че женитбата бе за добро. Другата жена, с няколко години по-млада от нея самата, вероятно щеше да успее да даде много по-добра насока на това вироглаво момиче, отколкото можеше тя.

— Аз дори не познавам вече баща си! — с умоляващ глас проплака Катлин, когато видя решителната твърдост на брадичката на леля си. При мисълта, че можеше да се случи най-лошото, тя усети сълзи по бузите си.

Елизабет леко въздъхна. Преди да дойде в стаята на племенницата си, тя си бе отправила предупреждението да не допусне да се размекне пред сълзите, без които знаеше, че няма да минат. Тя бе стигнала до това решение не от желание да накаже младата жена — наистина вярваше, че Катлин щеше да извлече полза от наставничеството на баща си.

— Баща ти те обича, Катлин. Когато след смъртта на майка ти те остави при мен, той самият бе прекалено съкрушен от мъка, за да е в състояние да се грижи за теб. Той е добър човек, Катлин, винаги съм ти го казвала и ако аз самата не вярвах в това, нямаше да те изпращам при него. С течение на времето ще разбереш, че единственото нещо, което

съм имала предвид, е твоего добро. Мистър Гризуолд ще уреди нещата възможно най-бързо. До заминаването ти не искам да напускаш къщата. Боя се, че благодарение на подвизите ти в последно време, клюкарите се забавляват прекрасно и откровено казано, скъпа, името Уесли доста пострада.

При това Елизабет отиде до вратата, но точно преди да завърти топката, някакво съжаление, изглежда, я жегна.

— Скъпо дете, направи усилие да се погаждаш с живота при баща си поне две години. Ако след този период все още ти липсва Лондон, разбира се, ще можеш отново да се върнеш при мен.

Тя отвори вратата на стаята и излезе.

Катлин Ашфорд седеше с поглед вперен в изпънатия гръб на леля си. Едновременно с тихия звук на затварящата се врата, въздишка на сподавено отчаяние се изплъзна от устните ѝ.

— Не. Не мога да замина и да се разделя с онези, към които съм толкова привързана, макар и само за две години!

Докато избърсваше сълзите с горната част на ръката си, Катлин се опита да възвърне духа си, като си казваше, че леля ѝ несъмнено щеше да отстъпи. Сега само искаше да я поуплаши и след ден-два ще отмени наказанието. Леля Елизабет не възнамеряваше сериозно да я изпрати в Сейнт Китс.

ВТОРА ГЛАВА

Облегната на парапета на дървената палуба на кораба, наречен „Карълайн“, Катлин избърса сълзите си. Пристанищните докове на Лондон бавно избледняваха в далечината и в мъглата, простираща се от морето към сушата. Обхваната от собствените си мрачни чувства, макар и малко късно, тя се питаше как се стигна до този тъжен край. Всичко се случи толкова бързо, че тя с усилие си припомни последните няколко дни.

От сутринта, в която леля ѝ се бе заканила да я изпрати в Сейнт Китс, Кат бе изолирана зад каменните стени на Уесли хаус. Приятелите ѝ, в това число и онези, които бяха с нея в онази фатална нощ в заведението на Роуз Бишоп, бяха отпращани още на външната врата от непреклонния Томас, според строгата заповед на леля Елизабет. На самата Катлин ѝ бе забранено да престъпва прага на къщата чак до тази сутрин, когато тя и безбройните куфари неин багаж бяха натоварени на каретата на Елизабет Уесли. На оживеното лондонско пристанище се разигра тъжна прощална сцена между леля и племенница. След това я качиха на кея, оттам на трапа и на кораба „Карълайн“.

Застанала близо до парапета, тя гледаше как натоварват багажа ѝ. Леля ѝ, сега едва различима през влагата във въздуха, ѝ махаше за сбогом.

Като почувства движението на кораба под краката си и напоената със сол мъгла, Катлин попи с дантелената си кърпичка сълзите на подутите си очи. Две безкрайно дълги години далече от дома и приятелите ѝ. Как изобщо щеше да преживее двегодишната раздяла? Бяха я откъснали от всичко, което ѝ бе скъпо.

— Извинете, мис Ашфорд — мрачните ѝ мисли бяха прекъснати. — Капитанът ме изпрати да разбера дали имате нужда от нещо.

Първият помощник-капитан на „Карълайн“ бе висок, строен млад мъж на около двадесет и пет години. Светлокафявата му коса бе ниско подстригана под моряшката му шапка, а очите му с лешников

цвят издаваха неговата непосредственост. За своите другари той бе Скоти и тъй като обичаше красивите жени, бе повече от доволен да изпълни поръчението на капитана в този случай.

Кат бе научила от мистър Гризуолд, които бе пристигнал на кея преди заминаването на кораба, че „Карълайн“ е търговски кораб, натоварен с превъзходно вино и сандъци с топове дантела и лен. Тя щеше да бъде единствената жена от четиримата пасажери на кораба, но въпреки това не бе очаквала специално внимание от страна на екипажа. Докато младият мъж стоеше в очакване на отговора ѝ, пълните ѝ устни бавно се разтеглиха в усмивка. В края на краищата пътуването ѝ до Сейнт Китс може би нямаше да бъде толкова скучно. Като поклати глава, тя отговори:

— Благодаря, но засега ще се оттегля в каютата си.

Въпреки подутите ѝ очи усмивката изпълни боцмана с ведро настроение, а гласът ѝ — така подкупващо мек — остави думите да звънят в съзнанието му, дълго след като прекрасните ѝ устни престанаха да се движат. Необходимо му беше известно време, за да се окопити, а междувременен лешниковите очи я гледаха така, сякаш очакваха тънката ѝ протегната ръка да му окаже едно съвсем малко благоволение.

— Един чай, тогава? — запъна се той и почувства как лицето му се залива от топлина. Какво, по дяволите, ставаше с него, смъмри се той. — Ще изпратя поднос с чай до каютата ви — забързано обясни, като се опита да се съвземе. С чувството, че такова смущение едва ли е изпитвал от времето, когато бе млад и зелен, той се обърна, за да изпълни мисията, която сам си бе възложил.

Като забърза надолу по стълбите към страничната палуба, той хвърли през рамо един последен поглед към изящната ѝ красота. Щеше сам да занесе подноса в каютата ѝ, вместо каютния прислужник Дъфи. Може би с малко късмет отново щеше да има възможност да бъде удостоен с чаровната ѝ усмивка. И щеше да каже на капитан Хауърд, че за него ще бъде чест да забавлява мис Ашфорд по време на пътуването ѝ до Сейнт Китс.

Оказаното ѝ от помощник-капитана внимание не бе нещо ново за Катлин. През последните няколко години, откакто се бе превърнала от кокалеста дангалачка в самоуверена млада жена, тя бе имала множество ухажори. Леката усмивка все още бе на устните ѝ, докато

гледаше как младежът бърза по палубата на кораба. Увивайки се по-добре в коженото си наметало, тя се отпрати към каютата си.

Изглежда, че си бе направила прибързани заключения за това пътуване по море. Все пак едва ли можеше да се направи нещо, за да се промени факта, че скоро ще бъде при баща си и ще прекара там цели две години. Какъв избор имаше, освен да извлече най-доброто от ситуацията? Тя не бе човек, който щеше да ходи със страдалческо изражение и да оплаква съдбата си! С присъщия за младостта си безграничен оптимизъм, на това място и в този час, тя реши да приеме нещата по-ведро и да погледне на цялото начинание като на едно приключение. Като се почувства по-добре, докато влизаше в каютата си, тя се опита да се убеди, че пребиваването ѝ на Сейнт Китс щеше да бъде един вид ваканция. Една двегодишна ваканция и после щеше да се върне в Лондон.

Каятата ѝ бе малка, тъй като пространството на кораба бе предвидено за транспорт на стоки. На една от стените имаше койка, а на друга — гардероб и маса. След като разопакова някои свои дрехи и постави тоалетните си принадлежности на малката маса, Катлин среса дългата си коса и окачи топлото си наметало в гардероба. Като не остана нищо друго за вършене и след като вече бе що-годе свикнала с клатушкането на кораба, тя взе книгата, която бе започнала да чете още у леля си.

Малко след това на вратата на каютата се почука. Като остави книгата си настрана, Катлин видя младия офицер на прага с поднос в ръка. Посрещна го щедрата ѝ усмивка.

— Върнахте се толкова бързо — каза тя с известна изненада.

Първият помощник-капитан влезе в каютата и остави подноса върху таблата на койката. В неговите представи той не се бе върнал достатъчно бързо. Изглежда, Катлин Ашфорд бе най-красивата жена, която някога е срещал. Сега, когато наметката ѝ я нямаше, красотата, с която Бог щедро я бе дарил, беше още по-очевидна. Носеше елегантен дневен костюм, чиито поли от черно кадифе подчертаваха ханша и стройните ѝ крака, под късия втален жакет в червено се виждаше снежнобяла копринена риза, а на шията ѝ имаше панделка от алена дантела. Лъскавите ѝ абаносови къдрици се спускаха свободно по гърба ѝ. Така изправена пред него, тя сякаш олицетворяваше

съвършенството. Искрящите ѝ зелени очи го гледаха с такава топлина, че му се стори, че някъде вътре в него всичко се топи.

— Чаят ще прогони настинката ви, мис — запъна се той и най-после успя да излезе от унеса си. Дано не ѝ се стори като някакъв глупак. Струваше му се, че се държи като непохватен лакей.

По време на отшелничеството си в Уесли хаус, Катлин най-остро чувстваше липсата на приятелите си от мъжки пол. Още в юношеството си бе разбрала, че най-добре може да изяви себе си, когато е заобиколена от мъже. Сред тях не чувстваше онова съперничество, което долавяше, когато бе в компанията на приятелки. Освен това Катлин усещаше, че мъжете умеят да се забавляват много по-добре от жените. Представата за приятен следобед на жените, които познаваше, се изчерпваше с шиенето и клюките. За разлика от тях, мъжете бяха далеч по-енергични. Ето сега този младеж пред нея, макар и малко срамежлив, ѝ се струваше интересен.

— Много съм ви задължена за чая, мистър...? — на Катлин ѝ се искаше да облекчи нервното му притеснение и затова попита за името му, като се надяваше така да направи първата стъпка.

— Името ми е Скот Робъртс, мис. Почти всички ми казват Скоти. Аз съм първи помощник-капитан на „Карълайн“ и ако случайно имате нужда от нещо, можете спокойно да се обърнете към мен — Скоти умишлено се бавеше, прииска му се да не излиза от каютата и да изостави задълженията си. Ако зависеше от него, нямаше да помръдне от мястото си до края на живота си.

— Е, мистър... искам да кажа Скоти... още веднъж ви благодаря за чая.

Катлин се усмихна, грейнала от задоволство. А и коя нормална жена би пренебрегнала възторг, подобен на този, който бликаше от младежа. Зелените очи, напръскани с черни точки, говореха с думите, които все не идваха на скованите му устни.

Помощник-капитанът остана все така вторачен в продължение на цяла една минута. Накрая се извърна и се отправи към вратата, протегна се към дръжката, но не успя да я хване.

— Вечерята се сервира в капитанската каюта и започва в седем часа. Обикновено пасажерите вечерят в компанията на корабните офицери.

Той каза на глас единственото нещо, което може да измисли. Това бе последният му шанс още малко да удължи сбогуването.

— Тогава предполагам, че ще се видим на вечеря, Скоти — отвърна Катлин.

Основанията на Скоти да остане в каютата се изчерпаха и той затвори вратата след себе си.

С книга и чаша чай в ръка, Катлин се облегна на подпряната на стената зад нея възглавница и прекара първия си ден в открито море някак поуспокоена. Вече бе взела решение да се опита да се възползва от ситуацията по възможно най-добрия начин.

Призна си, макар и не докрай, че все пак, след всичките тези години, изпитваше нетърпение да види баща си.

От времето, когато Ричард Ашфорд я бе поверил на най-голямата сестра на майка ѝ, Елизабет Уесли, бяха изминали десет дълги години. Катлин чудесно си спомняше как тя и баща ѝ пристигнаха в Уесли хаус и как, когато седнаха в салона в предната част на къщата, той бе попил сълзите от очите си. Все още си спомняше обърканите думи, с които се бе обърнал към леля ѝ и бе казал, че за да може да преодолее загубата на обичната му съпруга, ще му трябва известно време.

Катрин Ашфорд, майката на Катлин, бе починала при раждането на детето, което съпругът ѝ и тя бяха желали толкова много. С нейната смърт си бе отишла и част от живота на Ричард Ашфорд. За случилото се той бе обвинявал себе си и се бе клел на Елизабет Уесли, че всеки път, когато погледне към дъщеря си — живия спомен за младата му и красива съпруга, болката му се удвоява.

Не се стигна до спорове. Лелята на Катлин, Елизабет, изяви силно желание да стане настойник на дъщерята на скъпата си сестра. Два дни по-късно Ричард Ашфорд напусна Англия и замина за Сейнт Китс, където притежаваше плантация, наречена „Корал Роуз“, наследена от братовчед му. Оттогава Катлин не бе чувала нищо за баща си. В продължение на няколко години той бе драсвал по някоя дума на леля ѝ, но писмата му никога не бяха адресирани до самата нея.

С годините Катлин свикна с мисълта за бягството на баща ѝ. В Лондон, в къщата на леля си, бе живяла щастливо и без съмнение бе доста поразглезена от тази великодушна жена, макар че леля ѝ се опитваше да се представя за по-твърда, отколкото бе, при всеки удобен случай. Катлин знаеше, че леля ѝ е дълбоко убедена в правотата на

решението си да я изпратя далече от Лондон и сега, като се връщаше назад, трябваше да признае, че даже и Лондон бе започнал да ѝ омръзва напоследък.

Всъщност истината е, че причината за някои от нейните по-крайни лудории из Лондон бе тъкмо усещането, че никъде не може да си намери мястото, надяваше се, че леля ѝ никога няма да научи за повечето от тях. Скуката бе в основата и на посещенията на компанията ѝ в дома на печално известната Роуз Бишоп. Катлин бе на път да полудее от еднообразието на многобройните балове и вечеринки, които посещаваше нейната тайфа — все същите лица, все същите партньори в танците, все същите безсмислени разговори. Вечерта, когато чу Робърт Нюбърн и Джефри Спенсър да говорят за съмнителната слава на дома на Роуз Бишоп, тя веднага взе решение да се дегизира като млад мъж и да тръгне с тях.

Отначало те отказаха да участват в плана ѝ, но както обикновено, постепенно се поддадоха на очарователните ѝ молби и увещания. Не след дълго те бяха заплениени от идеята. Беше страхотна лудория. Преди това Катлин се бе чудила, как ли може да изглежда отвътре подобна къща и когато се намери в нея и видя лъстивия ѝ разкош, не остана разочарована. Всичко вървеше много добре, докато не я разкриха.

Чаят ѝ изстина, а книгата отдавна бе престанала да я вълнува. Катлин се облегна на възглавницата да си почине. Ако не беше този мъж, който стоеше на стълбището и разговаряше с някаква дама, която по-късно се бе оказала самата Роуз Бишоп, никой нямаше да разбере нищо. Тя и малката компания, която я придружаваше, щяха да напуснат заведението през централния вход така, както бяха дошли, вместо това, което последва в действителност — Робърт я бе помъкнал навън пред погледите на всички редовни клиенти, както и на момичетата на Роуз Бишоп.

Красивият синеок и чернокос дявол носеше пряка вина за всичко, което се бе случило, от мига, в който ги зърна на стълбите, до този последен момент, преди да напусне греховния дом!

Вечерята на „Карълайн“ бе приятно събитие. Естествено Катлин, която бе единствената жена на масата, се превърна в център на

внимание. На борда имаше още трима пасажери и за вечеря всички те се появиха в капитанската каюта. Капитан Джон Хауърд се оказа добър домакин. Той бе около петдесетте, с посивяла коса и слабо тяло. Докато разпитваше всички поред дали се чувстват добре на борда на кораба, той любезно напълни чашите им с вино. Към Катлин се отнасяше с особена грижа и всеки път, когато тя едва се докоснеше до храната, той незабавно допълваше чинията ѝ.

Катлин стоеше отдясно на капитана и през цялото време бе обсипвана с въпроси от страна на всички господа в помещението — и офицери, и пасажери.

— Някога преди били ли сте в Карибско море, мис Ашфорд, или всъщност за пръв път пътувате с кораб? — попита я един набит господин с живи черни очи и сивеещи коси по слепоочията.

— Напротив, мистър Греъм, пътувала съм с кораб доста често, но не съм се отдалечавала кой знае колко от Англия. Когато бях ученичка, бащата на една моя много добра приятелка държеше цяла корабна линия и едно лято ни качи на един от корабите си за няколко дни. От него научих много неща за корабоплаването и трябва да призная, че всяка минута на кораба бе голямо удоволствие за мен.

— В такъв случай, скъпа моя, вас ви очаква истинско преживяване. Няма нищо по-хубаво от топъл тропически ден по бреговете на Сейнт Китс.

Остин Греъм се усмихна приветливо, сякаш си спомни някакъв приятен следобед от миналото.

— Има също така множество причини, за да бъдете нащрек в Карибско море, скъпа госпожице. Не се оставяйте на моя приятел да ви заблуди — засече го слаб мъж на средна възраст с дълга брада. Бяха казали на Катлин, че той е спътника на Остин Греъм. За разлика от приятеля си, той винаги гледаше откъм черната страна на нещата.

— Кажете, мистър Париш, от какво искате да ме предпазите? — Катлин се огледа наоколо и видя, че няколко души от гостите на капитана, включително и самият капитан, поклащаха глави, тъй като те вече познаваха склонността на Джоел Париш да не се съобразява с аудиторията си, когато подхващаше някоя тема за разговор.

Мистър Париш също забеляза снизходителните погледи, отправени към него, но ги пренебрегна и насочи цялото си внимание към младата жена. „Винаги е по-добре да си осведомен за опасностите,

които можеш да срещнеш, отколкото да се окажеш неподготвен“, мислеше си той.

— Слънцето например. То непременно ще изсуши такава фина кожа като вашата. И друго, тези води се кръстосват от много пирати и разбойници! А такава млада дама като вас не би имала никакъв шанс срещу такива гадове!

Капитанът и Скоти бяха готови веднага да се намесят, защото мислеха, че мистър Париш се опитва да изплаши Катлин, но преди някой от тях да е успял да ѝ се притече на помощ, тя заговори широко усмихната:

— Вие, разбира се, сте срещали такива хора, мистър Париш?

Катлин, както и други от компанията, бяха чували разни истории за пирати. Но много рядко се случваше такива истории да се разказват от някой, който наистина се е сблъсквал с пирати и разбойници.

— Всъщност не, аз самият не съм имал това нещастие, но вярвайте на думите ми, много хора са пострадали, а много повече не са доживели, за да разкажат историята си!

Джоел Париш забеляза няколко усмивки около масата и като почисти някакво невидимо мъхче от тъмното си сако, се загледа в стола.

— Бристъл Джак е най-лошия от тях. Сигурно сте чували за него? — той вдигна поглед към мъжете. — Той е убил и осакатил стотици из Карибско море!

„Сега вече, помисли си той, никой не може да оспори това“.

Тук се намеси капитан Хауърд, на когото му бяха омръзнали такива разговори. Бе съвсем различно, ако тези неща се обсъждаха само между мъже, а не когато в компанията има и дама.

— Мис Ашфорд, предлагам ви да носите шапка, която да ви предпазва от ярките лъчи на тропическото слънце, а колкото до другото — в този момент той погледна многозначително към Джоел Париш, сякаш за да го предупреди да мълчи, — няма от какво да се страхувате, докато сте на борда на „Карълайн“. Екипажът ми ще защитава вашата чест до последен дъх, така както и всеки мъж, който е в тази каюта, уверен съм в това.

Катлин се усмихна с благодарност на мъжете около масата, а те закимаха в знак на съгласие с думите на капитана.

— Разбира се, аз не се страхувам от пирати — тя се засмя леко, защото вярваше, че светът на пиратите, мошениците и разбойниците бе твърде далеч от живота ѝ.

— И така, скъпа моя, бихте ли повторили още веднъж името на баща си? Чувал съм за плантацията „Корал Роуз“, но не съм сигурен, че разбрах името му — попита я Джейсън Хамилтън, третият пътник на борда на „Карълайн“.

Катлин се чувстваше по-уверена, когато говореше за пирати, отколкото за баща си, но се опита да не издава чувствата си.

— Името на баща ми е Ричард Ашфорд.

Джентълменът се замисли доста, преди да отговори:

— Боя се, че нямам удоволствието да го познавам. Вероятно ще се срещнем по време на престоя ми на Сейнт Китс.

Остатъкът от вечерта премина в същия тон. Джоел Париш не говореше много, но явно се наслаждаваше на оживената компания в капитанската кабина. Първият помощник-капитан на „Карълайн“ също се забавляваше добре, като не изпускаше нито дума от това, което казваше Катлин, и когато стана късно и тя обяви, че е уморена, той настоя да я изпрати до каютата ѝ.

— Някой ден ще командвам мой собствен кораб — гордо обяви Скоти, докато я водеше по стълбата към палубата.

— Това ще е чудесно, Скоти.

Катлин се опита да звучи ентузиазирано, преди да я обхване голяма прозявка. Поклащането на кораба, хубавата храна, фактът, че през последната седмица бе имала няколко спокойни нощи — всичко това я приспиваше неудържимо и в този момент единственото ѝ желание бе да се добере до малката си койка и да си легне.

— Мис Ашфорд, искрено се надявам, че не сте допуснали приказките на мистър Париш за пирати да ви изплашат. Много съм кръстосвал по Карибско море, но досега не съм срещал пиратски кораб.

Катлин се обърна към младия мъж, когато спряха пред вратата на кабината ѝ. Бе много мило, че той искаше да я убеди, че е в безопасност, но в този момент предупрежденията на мистър Париш бяха последното нещо, което я тревожеше.

— Благодаря, Скоти, но ви уверявам, че наистина се чувствам в безопасност на борда на „Карълайн“. Няма защо отново да мислите за

това.

Тъй като не искаше да си тръгне толкова бързо, първият помощник-капитан се помъчи с нещо да я задържи:

— Чудех се, мис Ашфорд, всъщност зная, че споменахте за баща си, който живее на Сейнт Китс, но се чудех, дали няма още някой, който не сте споменали? Може би някой джентълмен, заради когото отивате на Сейнт Китс? — най-накрая изрече той.

Звънкият смях на Катлин изпълни ушите му и се понесе по стълбата.

— Не, Скоти, няма никакъв джентълмен.

Всъщност мъж — приятел дори не се планираше в бъдеще. О, да, тя си признаваше, че ѝ е приятна компанията на мъжете, но в действителност не бе готова за сериозна връзка с мъж.

Скоти въздъхна високо от облекчение. Усмивка се появи по хубавото му лице и след като ѝ отвори вратата на кабината, взе ръката ѝ и я целуна.

— Е, тогава ще се видим утре, мис Ашфорд.

Очите му излъчваха цялата топлина, която чувстваше сърцето му.

Катлин веднага разбра, че е направила грешка. Трябваше да му каже, че обвързване с мъж бе последното нещо, което я интересуваше в момента. Всичко, което искаше, бе да преживее следващите две години и да се върне в Лондон. Но преди да успее да си отвори устата, първият помощник се завъртя на пета и тръгна по пътеката. За миг ѝ мина през ума да го извика и да се изясни пред него, но като забеляза веселата му походка, не ѝ стигна смелостта да го разочарова. Докато стигнат до Сейнт Китс, щеше да има много време да поправи грешката си. Защо трябваше да проваля вечерта му, а и своята? Просто щеше да се опитва да го избягва, доколкото е възможно.

Първата вечер на борда на „Карълайн“ Катлин спа като бебе. Докато търговският кораб се носеше към своята крайна цел, сънища за деня, в който щеше да се върне обратно в Лондон, изпълваха съзнанието ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

След първата вечер на борда на кораба, на Катлин не ѝ бе никак трудно да се изплъзва от първия помощник-капитан. Избягваше да гледа в неговата посока и отклоняваше всякакви опити, които той предприемаше за по-подробно запознанство. След вечерята на масата на капитана намираще сама пътя до каютата си.

По-голямата част от времето си прекарваше в четене и от време на време заставаше до парапета, като наблюдаваше красотата на морето. Често се случваше някой от пасажерите да се окаже също на палубата и да се присъедини към нея за приятен разговор.

Когато стигнаха само на няколко дни път от Сейнт Китс, времето се влоши. Вечерята на масата на капитана тази вечер не протичаше както обикновено, заради вълнението, което накланяше кораба ту на една, ту на друга страна. Мистър Париш и мистър Греъм бяха останали в каютите си, като и двамата се бяха извинили с това, че стомасите им били прекалено объркани, за да могат да сложат нещо в устата си. За разлика от тях, Катлин се чувстваше чудесно. Дори лошото време не можеше да попречи на любовта ѝ към морето.

— Бих помолил всички пасажери да останат в каютите си, докато това отвратително време премине — обяви капитан Хауърд, докато Дъфи отнасяше съдовете от вечерята. — Понякога морските бури могат да доведат до пълно неразположение и не искам никой от вас да пострада по никакъв начин.

Докато говореше погледна към Катлин.

— Но не се страхувайте — не бе пропуснал лекото разширяване на зелените ѝ очи. — Ще преминем през бурята живи и здрави, както сме минавали през много други. „Карълайн“ ще устои на всичко!

Тъкмо когато Катлин излезе от капитанската каюта, огромна вълна блъсна кораба — Катлин се хвана за предпазния парапет, който опасваше страничната палуба и докато корабът се успокояваше, първият помощник се приближи и подпря гърба ѝ с ръка, в случай че залитне.

— Мис Ашфорд, надявам се, че с нищо не съм ви обидил.

Той не проумяваше с какво я бе накарал да го избягва, но след първата вечер, когато си мислеше, че ѝ е направил известно впечатление, тя се държеше така, сякаш той не съществуваше.

— Разбира се, че не, Скоти.

Думите прозвучаха малко рязко, макар и тя да не искаше да засегне младия човек. Катлин му отправи една лека усмивка в знак на своето доброжелателство. Но в следващия момент нова вълна разклати кораба и тя трябваше да се хване за нещо, за да не падне. Тя положи усилие да успокои помощник-капитана, което не бе никак лесно в момента.

— Може би утре ще намерим една свободна минута да поговорим за това — извика тя, надвивайки бурята. — Сега искам само да си стигна до каютата.

Ако утрото изобщо дойдеше за пътуващите на борда на „Карълайн“, мислеше си Катлин, разтревожена от яростта на бурята, тя просто щеше да обясни на този млад човек, че нямаше никакво намерение да задълбочава отношенията си с него, нито с някой друг мъж.

Скоти, който явно бързо се окопити, осъзна, че сега не бе най-подходящото време да ѝ говори за чувствата си, тъй като бурята с всяка измината секунда ставаше все по-страшна.

Той знаеше, че може да остане още малко на страничната палуба — целият екипаж щеше да е необходим за борбата срещу вилнеещата буря.

— Разбира се, моля да ме извините — извика той. После, като взе ръката ѝ от парапета, той я хвана здраво през кръста и я отведе до каютата ѝ.

Катлин въздъхна с облекчение, като затвори вратата зад себе си и бързо потърси опората на койката си. Слава Богу, че бе закрепена за пода, както и останалите мебели в каютата. Сега само трябваше да внимава вълнението да не я хвърли на пода.

Нощта изглеждаше безкрайно дълга. Катлин лежеше облечена на леглото в пълна тъмнина, което увеличаваше страха ѝ. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да слуша звуците на разразяващата се буря и силния вятър, на чиято милост разчиташе „Карълайн“. В ранните часове на утрото тя изведнъж скочи от леглото: разнесе се оглушителен звук от

гигантски сблъсък, който разтърси кораба. Почти веднага прогърмя втори, този път по-слаб.

Първата ѝ мисъл бе да избяга от каютата. Докато се опитваше да стане от койката, корабът се разтресе и после спря — тя бе хвърлена обратно по гръб. Няколко мига по-късно всичко изглеждаше спокойно. Чуваше забързани стъпки над главата си, а виковете на екипажа проникваха през дървените стени на нейната каюта.

Тя предпазливо стъпи с единия си крак на дървения под, после с другия. Очакваше корабът всеки момент пак да се разтърси. Като си пое дълбоко въздух, тя се отправи бавно към вратата с ръка, протегната към някаква мебел — готова всеки момент да се хване, ако се наложи. Но „Карълайн“ за момента спокойно пореше вълните. Тя отвори вратата и надникна към страничната палуба.

На пода имаше вода — дъждовна, морска, или и двете? Тя не обърна внимание на факта, че обувките ѝ подгизнаха, когато тръгна към горната палуба. Най-лошото бе преминало, но Катлин трябваше да се увери, че корабът не е сериозно засегнат от бурята. Не искаше да остане в каютата си и да бъде в неведение, ако бе съдено да се случи най-лошото и „Карълайн“ потъваше. Трябваше сама да се увери, че всичко е наред.

Катлин стъпи на горната палуба, когато Дъфи профуча край нея. Тя тръгна след него. Веднага щом зави зад ъгъла, отровен пушек изпълни ноздрите ѝ. Ушите ѝ загърмяха от виковете и крясъци. При гледката, която се откри пред нея, тя се смрази — екипажът отчаяно се бореше със змийските пламъци, поглъщащи по-голямата част от главната мачта.

Гръмотевица бе разцепила мачтата на две и сега ярките огнени пламъци настъпваха по дървената част и платната ѝ. Катлин стоеше като вцепенена и гледаше как мъжете от екипажа хвърчат наоколо с кофи вода, безсилни да се преборят с опасния огън. Дъждовете бяха спрели толкова бързо, колкото бяха и дошли предния ден, и макар че сега морето бе спокойно, причиненото от бурята ги водеше към гибел.

— Кораб, ей, откъм кърмата! — изкрещя морякът на вахта в наблюдателния пост и всички погледи се отпавиха в указаната от него посока.

„Карълайн“ бе започнал да се накланя и единственото спасение за кораба бе да се откара до най-близкото пристанище. Катлин усети

незабавно облекчение и се втурна покрай парапета заедно с другите пасажери, за да види как към тях бързо се приближава елегантен кораб.

— Молете се на Бога това да не е пиратски кораб, не дай Боже да е Бристъл Джак и кръвожадните му главорези! — заяви един от екипажа, застанал близо до Катлин, и за да придаде по-голям ефект на казаното, изплю дълга струя тютюнев сок през борда.

— Ако е така, никой от нас няма шанс да види как утре слънцето ще изгрее! — подкрепи го друг моряк, без да отмества поглед от приближаващия кораб.

Недалеч от Катлин стоеше Джоел Париш и като привлече погледа ѝ, възрастният мъж кимна с глава, сякаш искаше да ѝ каже, че е трябвало да обърне повече внимание на думите му, изречени по време на първата вечеря на капитанската маса. Той я бе предупредил за пирати, които кръстосват Карибско море. Сега тя можеше да се срещне с тях лице в лице!

— Плава под британски флаг, капитане! — извика морякът в наблюдателницата, като погледна през далекогледа. Всяка подробност на приближаващия кораб бе съобщена на капитан Хауърд. — Казва се „Морската фея“!

Екипажът и пасажерите въздъхнаха в хор от облекчение. Всички започнаха да говорят едновременно, преливащи от радост, че корабът плаваше под флага на тяхната страна.

Скоти бе помолил Катлин да се прибере в каютата си, докато екипажът потуши огъня, но тя бе останала твърдо на мястото си — не искаше да пропусне нито един вълнуващ момент. Сега остана на палубата, за да наблюдава как моряците се опитват да поправят мачтата.

Ставаше все по-ясно, че „Карълайн“ е в много сериозна опасност. Без главната си мачта той трудно можеше да напредва, още повече, че там, където се бе стоварила тя, имаше дупка, през която корабът се пълнеше с вода. В този момент мъжете изпомпваха водата, която нахлуваше със същата бързина.

Наближаващият британски кораб бе направо изпратен от Бога. Капитан Хауърд веднага нареди да издигнат флага за помощ, после екипажът се приготви да посрещне идващия кораб.

„Морската фея“ бе елегантен кораб с боядисани в светлосиньо платна, който сякаш се бе появил от небитието, а сега вече плаваше успоредно с „Карълайн“. Четиримата пасажери на „Карълайн“, както и екипажът наблюдаваха в очакване, докато млад мъж с ниско подстригана брада и мустаци, облечен в тъмносиньо моряшко сако, се появи на палубата и извика към „Карълайн“:

— Видяхме знамето ви за помощ. С какво може да ви помогне „Морската фея“?

Очевидно мъжът бе разтревожен, че „Морската фея“ е на толкова малко разстояние от „Карълайн“ и заоглежда с тъмните си очи палубите на полуразрушения кораб.

Капитан Хауърд не се поколеба да отговори:

— Да, моят кораб спешно се нуждае от поправка. Пътуваме за Сейнт Китс, но бурята ни причини тежки щети.

Той погледна към екипажа на другия кораб, но тъй като нищо у тях не го обезпокои, отново благодари за благосклонната съдба.

— Сигурен съм, че моят капитан ще бъде повече от радостен да ви настави, ако искате, на нашия кораб, капитане. Можете да говорите с него в каютата му.

След няколко минути двата кораба бяха свързани един с друг и капитан Хауърд се качваше на другия. Двата екипажа и пасажерите радостно се развикаха, когато капитан Хауърд и първият помощник на „Морската фея“ се отправиха към капитанската каюта.

Катлин наблюдаваше в очакване, развълнувана от оживените разговори около нея.

Капитан Хауърд се забави само няколко минути и като се появи отново на борда на „Карълайн“, изглеждаше доволен.

— Много представителен мъж е този капитан Стийли. Наистина, симпатяга е. Ще ни вземе с него чак до Сейнт Китс. Изглежда, че и той пътува натам.

Капитан Хауърд говореше високо на първия си помощник, но всички на палубата го слушаха.

— Мис Ашфорд, капитан Стийли благородно се съгласи да ви позволи да пътувате на борда на неговия кораб. Сигурен съм, че там ще се чувствате много по-добре, без да се притеснявате, че сте на пробит кораб.

— Но, капитане, аз не искам да ходя на „Морската фея“. Добре съм си и тук, на „Карълайн“.

Катлин се стресна от идеята, че трябва да се прехвърли на борда на друг кораб. До края на пътуването им оставаха само два дни и мисълта да се приспособява към друго превозно средство никак не ѝ се стори привлекателна. Освен това знаеше, че бяха избрали точно нея, защото беше жена. Досега се бе справила с трудностите на борда не по-зле от мъжете и не виждаше никаква причина да прави промени.

Като чу думите ѝ и видя изпъването на гърба ѝ, капитан Хауърд схвана нейните опасения и бързо се приближи до нея. Като взе ръката ѝ в своята, той заяви с бащински тон:

— Нямайте причина да се страхувате от каквото и да било, скъпо дете. „Карълайн“ ще бъде неотклонно зад „Морската фея“. Скоти ще ви донесе някои от вашите неща.

Той погледна към първия си помощник, който вече тичаше да изпълни поръчението на капитана си.

Без да ѝ позволи повече възражения, капитан Хауърд я поведе към дъската, която бе прехвърлена към другия кораб. Екипажът на „Морската фея“ се разтича да завърже „Карълайн“ с въжета за своя кораб, но когато Катлин се качи, много от тях застанаха неподвижно за момент, загледани след нея.

Капитан Хауърд я съпроводи до първия помощник, Лукас Бенет, а останалите от екипажа на борда стояха втрещени от благоговение пред рядката ѝ красота. Погледът на Бенет се плъзна от краката към главата ѝ и когато стигна до блестящите ѝ зелени очи, сърцето лудо заби в гърдите му.

Скоти бе този, който върна първия помощник обратно на земята. Той прекоси дъската с куфарчето на Катлин. Като забеляза погледа на другия, втрещен в жената, която той се надяваше да спечели за себе си, Скоти заяви доста хладно:

— Мис Ашфорд ще се нуждае от гостоприемството ви само за двата дни, оставащи ни до Сейнт Китс.

— Да, два дни ще ни отведат до нашата цел — добави капитан Хауърд, малко изненадан от тона на първия си помощник, тъй като не знаеше за чувствата на Скоти към младата жена. Нито забеляза мигновената неприязън, която възникна между двамата първи помощник-капитани. — Веднъж щом пристигнем в Сейнт Китс, мис

Ашфорд ще се завърне при семейството си, а ние ще си поправим кораба. Моля ви, кажете на вашия капитан още веднъж, че съм му много благодарен за съдействието.

Капитан Хауърд бе доста разсеян в момента и искаше да се върне на „Карълайн“. Небето потъмняваше и той се страхуваше, че пак може да ги застигне буря, която да се окаже фатална.

— Ще се погрижа мис Ашфорд да се настани удобно, капитане.

Думите на първия помощник бяха отправени към капитана, но докато говореше, той гледаше многозначително Скоти право в очите.

— Аз наистина не смятам, че всичко това е необходимо, господа.

Катлин направи още един опит да се противопостави на преместването ѝ в другия кораб, но незабавно бе опровергана от тримата мъже. Самият Скоти, макар да му бе неприятно, че няма да я вижда през следващите два дни, все пак знаеше, че тя ще бъде в по-голяма безопасност на борда на „Морската фея“.

След като капитан Хауърд и Скоти напуснаха „Морската фея“, първият помощник заведе Катлин в своята кабина и там ѝ обясни:

— Само ще си взема някои неща и после ще ви оставя сама, мис Ашфорд.

— О, не, не бих могла да заема вашата каюта! — възрази Катлин, като видя младия мъж да събира тоалетни принадлежности и дрехи в една платнена чанта.

— Страхувам се, че няма къде другаде да отидете. Аз ще спя на един хамак в трюма, заедно с останалите момчета.

Забелязал тревогата, изписала се по хубавото лице заради това, че го изхвърля от леглото му, той прибави с нежен тон:

— В края на краищата имаме само два дни до Сейнт Китс.

— Предполагам, че сте прав, мистър...?

Катлин се опита да си спомни дали ѝ бяха казали името на този млад мъж.

— Лукас Бенет, на вашите услуги.

Мъжът с ниско подстригана брада и мустаци стоеше на прага на вратата с чантата си под мишница.

— Просто се настанете удобно. Ще дойда да ви взема за вечеря с капитан Стийли. Страхувам се, дотогава той няма да е на разположение.

Катлин се усмихна в знак на благодарност. Изглежда, контролът над ситуацията ѝ се бе изплъзнал от ръцете, така че тя нямаше друг избор, освен да се приспособи към новата си среда.

— До вечеря тогава — отвърна тя, преди той да затвори вратата.

Тази каюта бе малко по-голяма от нейната на „Карълайн“, но ѝ бе необходимо известно време, за да свикне с мисълта, че бе изгонила Лукас Бенет от неговата стая.

Всичко, за което мечтаеше, бе това пътуване веднъж завинаги да свърши. Щом стигнеше до Сейнт Китс, щеше да се моли от сърце, следващите две години да изминат бързо.

Следобедът бавно преваляше и обхваната от пристъп на крайна скука, Катлин започна да се приготвя за вечеря с капитана. Часът за вечеря на борда на „Карълайн“ бе много оживено време, когато пасажерите и екипажът седяха около масата на капитана. Така че тя очакваше да прекара една приятна вечер в каютата на капитана на „Морската фея“.

Катлин се облече в рокля от зелено кадифе с ниско дантелено деколте, среса дългите си тъмни къдрици и хвана тези, които се спускаха от двете страни на лицето ѝ, на върха на главата си. Там ги събра в една орнаментирана с диаманти фиба, а на останалата свободна коса позволи да пада надолу по гърба ѝ. Като прибави диамантените висящи обици в тон с фибата, тя критично се погледна в малкото, поначупено огледало на стената.

В очакване на предстоящата вечер, тя отново се замисли за капитана на „Морската фея“. Представяше си го като възрастен господин, който оставяше на екипажа си да движи нещата. Какво бе казал за него капитан Хауърд? Представителен мъж, симпатяга? Е, поне щеше да има по-млади офицери на служба, помисли си тя. Първият помощник наистина изглеждаше доста приятен.

Малко след като си обу обувките, на вратата се почука. Като я отвори, тя се изправи пред Лукас Бенет, който цяла минута стоеше като вцепенен и я гледаше така, сякаш никога не бе виждал жена.

След като се окопоти, първият помощник се покашля.

— Съжа... съжалявам за това, че ви гледах, мис Ашфорд. Моля ви, не се обиждайте от лошите ми маниери, но вие наистина представлявате прекрасна гледка.

Катлин усети прилив на лека топлина по бузите си; тя обичаше играта на ухажване и флирт с привлекателен млад мъж.

— Несъмнено, мистър Бенет, моят вид, така изтощен от пътуването, не може да бъде достоен за такъв комплимент.

Очите ѝ заблестяха със смарагдов блясък, пленявайки младежа пред нея, който отново забрави по каква причина бе там.

— Аз... боя се, че капитан Стийли е все още малко зает, но вечерята ще бъде сервирана скоро. Веднъж като го откъснеш от неговото писалище, капитанът е приятна компания.

Лукас застави сърцето си да поуспокои бясното си биене, докато се опитваше да се концентрира над задълженията си, които в случая се състояха в това да отведе красивото създание в капитанската каюта.

Възхищението на първия помощник от красотата ѝ изпълни Катлин с трескаво настроение. Трябваше да си признае, че бе започнало да ѝ доскучава на „Карълайн“ с няколкото пасажери и офицери, които се състезаваха да я забавляват. Ако офицерите на „Морската Фея“ си приличаха поне малко, вечерта нямаше да бъде скучна.

Като ѝ предложи ръка, Лукас Бенет я поведе надолу по страничната палуба. Преизпълни се от гордост, като мина покрай двамина от екипажа и видя завистливите им погледи. След едно почукване на вратата на капитанската каюта, първият помощник отвори широко вратата и я въведе вътре.

Зелените очи на Катлин бързо пробягаха по богато обзаведената каюта. Стените бяха покрити с махагон. Библиотека от изкусно съчетани дърво и стъкло се издигаше на едната стена, а на другата имаше прозорец. В един от ъглите имаше завеса, зад която тя предположи, че се намира леглото на капитана. В центъра на каютата имаше две удобни на вид кресла и малка маса между тях. В единия край на стаята се намираще голямо писалище от бук, осяяно с графики, чертожни инструменти и всевъзможни карти.

Тя тъкмо се канеше да се обърне към първия помощник и да го попита за капитана и другите офицери, когато висока фигура се показа иззад завесата и в същия миг Катлин Ашфорд усети как сърцето ѝ прескочи един удар.

— Вие!

Това бе единственото, което успя да каже, докато мъжът с широкоплещесто телосложение се приближи и слабата светлина в каютата бавно разкри чертите му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— На вашите услуги, мадам.

Дълбокият мъжествен глас сякаш изпълни каютата и стореци въздуха около Катлин, карайки я да чувства, че се задушават.

Като се обърна, за да помоли първия помощник да я отведе обратно в каютата ѝ, откри, че Лукас Бенет бе изчезнал и вратата бе затворена. Тя бе съвсем сама с този мъж — същия, заради когото целият ѝ живот се бе преобърнал. Поемайки си дълбоко въздух, Катлин се опита да събере мислите си, но вътрешният ѝ глас повтаряше: „Това е той! Това е той!“

Веднага щом зърна „Карълайн“, Гарик Стийли бе изтичал на горната палуба. Като взе далекогледа, за да се увери, че наклоненият кораб не е пиратски, бе обхванат от силна изненада, когато разгледа всички хора на борда и накрая стигна до жената, която стоеше сега пред него. Макар и от разстояние, нямаше никакво съмнение, че това бе същата жена, която бе видял в бордеята на Роуз Бишоп. Никога не би могъл да забрави това лице и тези красиви зелени очи! Тогава, докато търсеше повод, се бе върнал към каютата си и бе инструктирал първия помощник да доведе капитана на „Карълайн“ на борда. Не бе трудно да внуши на капитан Хауърд, че жената би се чувствала много по-удобно и в далеч по-голяма безопасност на борда на неговия кораб.

— Трябва да призная, че съм също толкова изненадан, колкото сте и вие — започна Гарик Стийли, наслаждавайки се на пълната изненада и объркване по лицето на жената. — Кой би могъл да повярва, че някой мъж може да бъде благословен с такава щастлива случайност?

Сега той стоеше точно в светлия кръг от жълта светлина, излъчвана от газовата лампа, която гореше на писалището му и без да се замисли погледът му се плъзна по черната ѝ коса и съвършенството на лицето ѝ със сърцевидна форма. Почуди се колко ли пъти през последните няколко седмици бе сънувал това лице.

— Щастлива случайност? — възкликна Катлин.

Причината за нейното изгнание, далеч от дома и приятелите ѝ и всичко скъпо, стоеше пред нея и се осмеляваше да нарече тази необещаваща нищо добро среща, щастлива случайност!

Гарик Стийли долови, че дамата не бе приятно изненадана от това, че той бе капитан на кораба, който бе спасил „Карълайн“. В продължение на няколко дълги секунди се опитваше да отгатне причината за нейното смущение, но тъй като никога не бе разговарял с нея, бе в пълно неведение за състоянието ѝ.

— Може би ще седнете, за да можем да поговорим по темата за щастливата случайност, по която мненията ни явно се различават — предложи той. Като погледна към двата стола, той я покани да заеме единия от тях.

— Сега, като поразмислих, капитане, предпочитам да вечерям в моята каюта.

Катлин реши да не вечеря с него и първото нещо, което възнамеряваше да стори на сутринта, бе да настоява да се върне обратно на борда на „Карълайн“. Не искаше да остане на един кораб с човека, който бе причинил толкова много неприятности в живота ѝ. В същото време тя си мислеше, че той бе най-красивия мъж, когото бе срещала.

— Страхувам се, че това е невъзможно. Вечерята ще бъде сервирана всеки момент и няма да създавам повече работа на екипажа си, като ги карам да носят поднос в каютата ви.

Катлин усети рязката нотка, която се прокрадна в гласа му и не посмя да настоява повече. Тя призна, макар и само пред себе си, че краката ѝ трепереха при внушителния му вид. Той бе висок и широкоплещест и тя не можеше да откъсне погледа си от красивото му лице.

Със силната си ръка Гарик нежно я хвана за лакътя и я отведе към креслото.

— Хайде да се разположим удобно, докато чакаме вечерята. Не съм имал удоволствието да науча името ви.

Раздразнението в тона му бе изчезнало, но не и решителността да не изпуска тази жена от очи. Знаеше, че Лукас бе настанил младата жена в собствената си каюта и макар че му се искаше да я потърси следобеда, за да се увери, че тя е добре, той бе прекалено зает с плана си да проследи пирата, известен като Бристъл Джак. Предния ден бе

получил сведения за него от минаващ кораб, които той се надяваше да помогнат в търсенето. През последните две години бе по петите на пирата и в случай, че сведенията се окажеха верни, търсенето из Карибско море нямаше да продължи дълго.

Катлин нямаше особено желание да седи там и да води безцелен разговор с този мъж.

— Името ми е Катлин Ашфорд и ако ви казвам това, правя го, защото зная, че лесно можете да го научите сам.

Тъжните ѝ зелени очи искряха, докато той я настаняваше в креслото. Тя нямаше друг избор, освен да седне до него.

Гарик мислено се наслади на рядкото име. За Бога, тя бе дори по-красива, отколкото си спомняше. Но нали първата им среща бе толкова кратка. Лека усмивка се появи на устните му, когато си я представи как стоеше до стълбата при Роуз Бишоп, а искрящите ѝ очи не се откъсваха от неговите, дори когато приятелите ѝ я поведоха към изхода.

Катлин съзря усмивката му и установи, че тя омекотяваше чертите на сякаш изваяното от камък лице. Тя едва си пое въздух, като си спомни за първата им среща и за неспособността ѝ да отмести поглед от екзотичната му красота.

Преди някой от двамата да проговори, на вратата леко се почука и първият помощник-капитан влезе с голям, покрит поднос в ръце.

— Остави го тук, Лукас — нареди Гарик, като посочи масата между двата стола. — Това е всичко — добави той, малко изненадан, че първият му помощник бе донесъл вечерята вместо каютния прислужник, чиято работа бе това.

Лукас Бенет се поколеба на вратата, неспособен да откъсне очите си от жената в капитанската каюта. Все пак успя да погледне към своя капитан, козирува, обърна се и тихо излезе. Напълно си заслужаваше да поеме задължението на каютния прислужник, само за да зърне новия пасажер, мислеше си той, като се спускаше по страничната палуба.

Катлин, която очакваше официална вечеря в капитанската каюта, се учуди, че първият помощник се оттегли. Едновременно със затварянето на вратата тя попита:

— Мистър Бенет няма ли да се присъедини към нас за вечеря?

Зелените ѝ очи следяха големите му ръце, докато той откриваше подноса с две чинии, препълнени с разнообразна храна.

— Не, повечето от моите момчета вече са вечеряли долу в трюма. Тази вечер ще бъдем само двамата, Кат. Притесняваш ли се да останеш сама с мен? — тази мисъл го осени впоследствие.

Естествено, че се притесняваше да остане насаме с този мъж! Както я притесняваше и факта, че така непосредствено я нарече на галено име, а също и начина, по който го произнесе. Дрезгавото потрепване на гласа му сякаш премина в нея като топла ласка.

— Името ми е Катлин, капитане. А за вас съм мис Ашфорд.

Добре, помисли си тя, поставих го на мястото му, но когато усмивката не слезе от лицето му, тя се запита дали изобщо някой можеше да постави на място този мъж.

— Аз предпочитам Кат.

Гарик наля тъмно вино в двете чаши и ѝ подаде едната.

Катлин започваше да излиза от кожата си! Каза си, че няма да спори с него, ще изтърпи тази вечеря. Пое чашата вино, която той ѝ предложи. Да, първото нещо, което щеше да стори сутринта, бе да се върне на „Карълайн“!

— Докато се храним, кажете ми по какви причини сте на „Карълайн“ и на път за Сейнт Китс. Последния път, когато ви видях... стори ми се, че се забавлявахте добре в Лондон.

Гарик бе доста заинтригуван от тази млада жена. Случайната им среща при Роуз Бишоп му бе направила силно впечатление. Нощта, в която тя бе напуснала заведението с приятелите си, му бе минало през ума да се поинтересува коя е тя, но малкото време, с което разполагаше, не му бе позволило.

Сега, когато я държеше под хладния си сребристосин поглед, бе обхванат от желание да научи повече за нея.

Вместо да му отговори, Катлин отпи от виното. Защо трябва да му казва каквото и да било за себе си? Вече бе направил не малко, за да наруши душевния ѝ мир. Докато усещаше как жаркия му поглед я измерва от главата до сатенените ѝ пантофки, тя не можеше да вдигне очи. Никога преди не бе срещала мъж като този капитан Стийли и ако трябваше да допусне истината до съзнанието си, той я плашеше по някаква причина, в която тя не искаше да се задълбочава. Мъжете в миналото ѝ не представляваха проблем — можеше да ги привлече или

да ги отблъсне според желанието си, но този никак не се смущаваше от хладното ѝ държане.

— Може би ще се отпуснете и ще се почувствате по-склонна да разговаряме, след като хапнем.

Той бе наистина непоносим, каза си Катлин, като започна да се храни.

— Много съм изморена, капитане, и бих желала да се оттегля в каютата си веднага след вечеря — заяви тя, като си даваше сметка, че се чувства все по-неловко с него.

— Разбира се, Кат. Сигурен съм, че не сте мигнали снощи заради бурята. Пък и нали имаме още една вечер да прекараме заедно, преди да стигнем до Сейнт Китс.

Вилицата на Катлин замръзна между устните ѝ. Тя нямаше никакво намерение да споделя втора вечер с него.

— Много бих желала, капитане, да ми бъде позволено да се върна на „Карълайн“ утре сутринта.

Тя се отказа от вечерята, бутна чинията си напред в подноса и постави чашата си на малката масичка между тях. Този мъж съвсем не бе за подценяване и нямаше нужда някой да ѝ каже, че в случая нейният чар бе напълно безсилен да ѝ помогне да постигне своето и да се освободи от компанията му.

— Боя се, че това е невъзможно, Кат. Първият ми помощник ми докладва за размерите на повредата на борда на „Карълайн“. Същото направи и капитан Хауърд. За вас няма да е безопасно да напуснете „Морската фея“. Самият аз не мога да поемам рискове, когато става въпрос за вас, каквото и да смятате вие. Ще пристигнем в Сейнт Китс вдругиден, това е съвсем скоро, и тогава вие ще напуснете кораба ми.

Гарик също сложи настрана чинията си. Здравите му пръсти останаха склучени около столчето на кристалната чаша, докато той се опитваше да си обясни нарастващия ѝ гняв.

От мига, в който научи, че той е капитана на „Морската фея“, тя изглеждаше неспокойна.

— Но вие не можете да ме задържите на борда на вашия кораб против волята ми! — Катлин стана и усети, че за първи път гнева ѝ започна да се превръща в същински страх.

Защо не ѝ позволяваше да се върне обратно на „Карълайн“? Знаеше, че мислите ѝ не бяха логични, но тя не можеше да ги спре.

Нещо в този Гарик Стийли провокираше дълбокия ѝ страх. Страхът, че един мъж може да има властта да я привлече към себе си против нейната воля. Никога не бе усещала толкова опасно и същевременно мощно привличане към друг мъж. И това я плашеше дори повече, отколкото рискът да бъде на борда на повреден кораб. Трябваше да слезе от този кораб, и то възможно най-бързо.

— Кат, намерението ми не е да те задържа на борда на „Морската фея“ против волята ти, а да те защитя, колкото и да не ми вярваш.

Гарик се изправи в целия си ръст. Извисяваше се над нея и в този миг той сякаш надделяваше, макар че думите му бяха изпълнени с търпение.

Като си пое дълбоко и неравномерно дъх, Катлин осъзна, че гневът ѝ бе преминал всякакви граници. Опита се да събере мислите си и да си придаде спокоен вид. Добре тогава, каза си тя. Ще остане на борда на този кораб! Но несъмнено не бе задължена да понася присъствието на този ужасен човек по-дълго, отколкото желаше.

— Бихте ли ме извинили тогава, капитане!

Тя прибра полите си от зелено кадифе, докато минаваше покрай него и се отправи към вратата.

Гарик Стийли не намираше покой от тормозещия го образ на чернокосата изкусителка, която сега бе на борда на кораба му. Цялата сутрин, докато се опитваше да работи над плана, който лежеше на бюрото му, бе преследван от натрапващите се в съзнанието му искрящи зелени очи под трепкащите тъмни ресници. Хвърли писалката. Тази жена ме е омагьосала, помисли си той, като стана от бюрото си и излезе навън.

Ще се разсее с тежък физически труд. И без да се колебае, съблече ризата си, покачи се на мачтата и наравно с Джеръми, момче от екипажа, започна да завързва платното там, където се бе скъсало.

Катлин не бе така облагодетелствана като Гарик — затворена в каютата си през деня, тя не можеше по никакъв начин да освободи насъбралите се отрицателни емоции. Цяла сутрин, а после и цял следобед се терзаше заради красивия капитан на „Морската фея“. Какъв проклет късмет! От всички кораби на земята, защо точно този на Гарик Стийли трябваше да се притече на помощ на „Карълайн“?

В продължение на следобеда тя многократно си повтори, че просто няма да приеме компанията му за вечерта. Ще откаже да вечеря, ако бъде принудена да направи това в каютата на капитана! Можеше да погладува малко, помисли си тя. На другия ден щяха да стигнат до Сейнт Китс и тя щеше да се нагости богато на масата на баща си. Необходимостта да се срещне отново лице в лице с красивия морски капитан и да усети как чувствата ѝ се обръщат срещу нея, бе повече, отколкото можеше да понесе. Но докато следобедните сенки се сляха в здрача на настъпващата вечер, Катлин се приготви за конфронтацията, която неизбежно щеше да настъпи.

Напрегната от очакването, кръвта ѝ лудо запрепуска във вените ѝ. Гарик Стийли просто не бе онзи тип мъж, който лесно можеше да бъде отблъснат и преди края на вечерта непременно щеше да се наложи да се изправи пред него. Като се обличаше преднамерено разкошно — в рокля в прасковени и кремави нюанси, с изцяло дантелена висока яка, с модно пристегнат колан от шифон — тя насъбираше решителност да изглежда по възможно най-добрия начин, когато се срещне с този красив негодник. Остави косата си да пада свободно по гърба и раменете ѝ. Бляскавите искри в тъжните ѝ зелени очи се умножиха, когато на вратата се почука. Поемайки си дълбоко дъх, за да успокои нервите си, тя не се поколеба повече от миг, преди да отвори. Ако не друго, Катлин Ашфорд се зарадва, че има възможност да се възползва от удобния повод.

Мислеше, че капитанът на „Морската фея“ бе пристигнал сам пред вратата ѝ, за да настоява да го придружи за вечеря в неговата каюта и призна, макар и само пред себе си, че бе леко разочарована, като видя каютния прислужник Джеб, който ѝ бе донесъл два подноса храна през деня.

Застанало пред нея, младото момче се изчерви и се запъна.

— Капитанът ме изпрати да ви заведе, мис.

Младежът бе повече от смутен от красотата на жената.

— Да ме заведеш за какво? — запита Катлин, преструвайки се, че няма представа за какво говори момчето.

Той изглеждаше още по-объркан от въпроса ѝ. Луничавото му лице се сбърчи от смущение.

— Но капитанът каза...

— Може би твоят капитан е този, който не е разбрал.

Тонът на Катлин омекна, за да предразположи момчето. Тя изпита някакво съжаление към него затова, че бе изпратен като посредник.

— Вече казах на капитан Стийли, че не желая да вечерям с него. Просто му кажи, че не се чувствам добре тази вечер и ще вечерям в каютата си.

Добре, всичко свърши, при това не бе никак трудно, помисли си Катлин и преди русолявото момче да е успяло да каже каквото и да било, тя затвори вратата.

Нещо подсказваше на Катлин, че въпросът къде ще вечеря тя все още не бе отпаднал и тази мисъл я изпълни със странно вълнение. Успя да направи само няколко крачки из каютата си, когато на вратата се почука отново. С нарастваща възбуда и преливаща от гняв отвори широко вратата, очаквайки да види същото момче, дошло да предаде думите на капитана. Само че не Джеб стоеше пред нея, а самият Гарик Стийли. Катлин видимо преглътна и се отдръпна, втренчена в суровите черти на мъжа пред нея. Нямаше да му се даде. Смело насъбра кураж.

— Капитане, боя се, че не се чувствам...

— Или ще споделите вечерята си с мен в моята каюта, мадам — заяви просто Гарик със същия този дрезгав, мъжествен глас, който вече свързваше с него, — или ще наредя да донесат подноса ми тук при вас.

Той се обърна, след което прибави през рамо:

— Ще ти дам само няколко минути за размисъл, преди да взема нещата в свои ръце — след това се пресегна и затвори вратата на каютата.

За миг яростта на Катлин заплашваше да я завладее и като закрочи нервно из стаята, тя помете с ръка четката си за коса и някои тоалетни принадлежности, които паднаха на пода с трясък. За какъв се мислеше този мъж. Как смееше да се отнася с нея така безцеремонно! Тя нямаше да вечеря с него в каютата му, а той, разбира се, не бе добре дошъл! Пристъпи бързо към вратата и рязко пусна резето, въпреки че мъж с размерите на Гарик Стийли можеше лесно да преодолее такава слаба защита.

Очакваше той всеки момент да се яви на вратата ѝ и да настоява да се подчини на желанията му. Но докато минутите отминаваха бавно, тя се поуспокои малко и се зачуди, дали в думите му не се криеше нещо повече от заплаха. Като взе огледалцето си, което лежеше на

пода, Катлин погледна силната червенина, избила по бузите ѝ, и осъзна, че тя доста ѝ отиваше.

„Защо съзнателно се опитваш да провокираш този мъж?“

Тя се изненада от прокрадналия се въпрос, докато гледаше отражението си.

„Трябва да признаеш, че той с нищо не е предизвикал такова отношение! Без съмнение той няма никаква вина, че ти отиде в заведението на Роуз Бишоп. И в края на краищата, неговият кораб помага на «Карълайн» и сигурността на твоето пътуване е гарантирана.“

— Не, за всичко е виновен той! — извика тя в празната стая. Ако не беше застанал на онази стълба, където изглеждаше така дяволски красив, сега тя нямаше да е тук, на път за Сейнт Китс. Щеше да е в Лондон и да се забавлява с приятелите си!

„Страхуваш ли се от него, Катлин?“

— Разбира се, че не! — каза тя на глас, презирайки самата идея, че може да се страхува от някакъв мъж. В същото време тя си представи кристалночистия му, сребристосин поглед, твърдите му мъжествени черти и лека тръпка премина по гърба ѝ.

Може би преиграваше в реакцията си срещу Гарик Стийли. Остави шумно огледалото на масата.

„Сега си мислиш — защо да не вечеряш с него? Какво може да ти навреди това? Оцеля миналата нощ, нали?“ — убеждаваше я вътрешният ѝ глас.

Самата Катлин бе малко по-нерешителна, отколкото този дързък вътрешен глас. Но малко по-малко авантюристката в нея взе превес, когато спомените от изминалата нощ ускориха сърцебиенето ѝ. Тя хвана топката на вратата, отвори я и излезе на страничната палуба. Преди да може да размисли, Катлин се отправи към капитанската каюта. Застанала пред вратата му, тя пое дълбоко въздух, за да овладее разклатените си нерви, после вдигна ръка да почука. Вратата се отвори, преди пръстите ѝ да бяха докоснали нейната повърхност.

— Вечерята ще бъде сервирана скоро, Кат. Влез и се настани удобно.

Капитан Стийли никак не изглеждаше изненадан от появяването ѝ на вратата му. Всъщност, докато светлите му очи я измериха от глава

до пети, лицето му придоби самодоволно изражение, което не изчезна през цялата вечер.

Разколебана, Катлин бавно влезе в каютата на капитана, предразположена от топлотата, с която произнасяше името ѝ. Тя повдигна брадичка, след като разпери полата си по креслото.

Гарик безмълвно наблюдаваше всяко нейно движение от мястото, на което бе застанал до вратата. Наситеното ухание на парфюма ѝ изпълни каютата и се смеси с тропическия бриз, който нахлуваше през отворения прозорец. На него му стигаше само да стои и да наблюдава красотата ѝ отдалече, но като се раздвижи с усилие, отиде до бюрото и си наля чаша бренди. Като отпи от силното питие, сините му очи се срещнаха с нейните.

— Желаете ли едно питие?

Всяка вечер, преди да се оттегли, Елизабет Уесли изпиваше по чаша затоплено бренди. Твърдеше, че главозамайващото питие е като лекарство и се кълнеше, че този ритуал бе причината за тонуса на следващия ден.

— Едно бренди, моля — отвърна Катлин.

Ако питието помагаше на леля ѝ, със сигурност и на нея щеше да ѝ даде сили, за да се справи с положението тази вечер!

Като напълни другата чаша на бюрото си, Гарик се приближи към нея и Катлин забеляза мощните, подобни на стъпки на пантера крачки, които го пренесоха през каютата. Погледът ѝ неволно се спря на плътно прилепващите му панталони, които открояваха всеки мускул от релефните му бедра.

Сядайки на стола срещу нея, Гарик ѝ предложи брeндитo без коментар — достатъчно му бе, че можеше просто да я гледа.

Когато ѝ подаваше чашата, Катлин се втренчи в дългите, загорели от слънцето пръсти, преди да протегне ръка, за да я поеме. „Какво става с мен?“, запита се тя, после си наложи да вдигне ръката си и да вземе чашата. Случайният допир до пръстите му предизвика тръпка дълбоко в гърдите ѝ.

— Защо не ми кажеш нещо за себе си, Кат? — предложи Гарик и се отпусна назад в креслото. Изглеждаше много доброжелателно настроен, докато протягаше дългите си крака напред и топло се усмихваше. Тя бе отказала да говори за себе си предната вечер, но той се надяваше, че ще я накара да размисли.

Катлин щеше отново да го упрекне затова, че упорито използваше малкото ѝ име, но знаеше, че ще бъде безполезно. Този мъж изглежда съзнателно я измъчваше! Чувствайки топлината на одобрителния му поглед, тя сведе глава към чашата си и отпи една здрава глътка. Горещата вълна, с която я заля питието, за миг изненада сетивата ѝ. Огънят на брендите я накара да се задъха и зелените ѝ очи се разшириха. Първоначалната изненада бавно премина, когато течността се стече по гърлото ѝ и тя почувства топлината в стомаха си. Отпи още една глътка, този път по-бавно. Най-накрая се сети за домакина си и като погледна към него, каза:

— Нямам много за разправяне, капитан Стийли.

Тя отново повдигна чашата към устните си, надявайки се, че питието ще свърши работата възможно най-бързо.

Лека подкупваща усмивка се бе изписала по пълните, чувствени устни на Гарик, докато той наблюдаваше как отпива първата глътка. Не му убягна разширяването на очите ѝ и задъхването. Очевидно бе, че не е свикнала на силни питиета и той се възхити на духа ѝ. Все още се чудеше за причината за нейната враждебност към него. Чувстваше, че тъкмо той я караше да отпива така бързо. В момента обаче не искаше да разваля магията, като я предупреди да внимава с глътките.

— Зная, че можете да споделите с мен поне една малка част от живота си — усмихна се той с надеждата, че ще я предразположи.

Усмивката беше обезоръжаваща, но вместо отговор, Катлин погледна към празната си чаша и след като леко се зачерви, му я подаде.

— Ако нямате нищо против, капитан Стийли?

Още една чаша бренди и щеше да се справи с всякаква ситуация, помисли си Катлин, докато топлината се разливаше по крайниците ѝ.

Гарик не можеше да спори с една дама. Стана, донесе бутилката до креслото си и напълни двете чаши отново.

— Трябва да те предупредя, Кат. Това питие понякога може да бъде много коварно.

Той отстъпи от първоначалното си намерение да не споменава нищо по този въпрос.

Пренебрегвайки предупреждението, Катлин бързо изпи втората чаша и след като се почувства напълно отпусната, се съжали над домакина си. Той изглеждаше толкова красив, както седеше срещу нея.

В този момент умът ѝ не успяваше да проумее причините, поради които му бе толкова ядосана.

— Отивам в Сейнт Китс при баща си Ричард Ашфорд.

А, най-сетне пробив в стената, която тя бе издигнала около себе си. Гарик се усмихна на себе си с ясното съзнание, че това се дължеше най-вече на ефекта от брандито. Но тъй като бе човек, който не пропускаше да се възползва от положението, той мислено приготви въпросите, които щеше да ѝ зададе. Искаше да научи всяка подробност от миналото ѝ. Защо отиваше при баща си? С кого живееше в Лондон? По каква причина се бе появила в заведението на Роуз Бишоп? Искаше да знае какво обича и какво не обича тя, тайните ѝ желання и главно — плановете ѝ за бъдещето. Имаше ли мъж в живота ѝ сега или дали е имало, докато е била в Лондон? От първия миг, в който бе спрял погледа си върху ѝ, някаква енергия неизменно го привличаше към нея. Но преди да започне да ѝ задава въпроси, на вратата се почука и каютният прислужник влезе с подноса с вечерята им.

ПЕТА ГЛАВА

Не бе трудно в гласа на Гарик да се долови раздразнението, предизвикано от появата на Джеб.

— Остави подноса тук, ние ще се обслужим сами.

— Слушам, капитане.

Младият Джеб бързо се подчини на заповедта на своя капитан. Погледът му се спря на прекрасната жена и той отново бе омагьосан от красотата ѝ. Запомни всяка подробност от роклята и лицето ѝ, за да ги сподели с Големия Майк, готвача на долната палуба. Джеб колебливо се задържа до креслото ѝ.

Гарик почувства погледа на момчето и както когато предишната вечер Лукас Бенет я бе гледал с приковано внимание, той отново изпита странно присвиване в стомаха си.

— Това е всичко, Джеб. Сега можеш да се върнеш към другите си задължения.

Джеб забеляза твърдия тон, прокраднал се в гласа на капитана и побърза да се подчини — обърна се и се насочи към вратата. После отново тайно погледна към капитана, за да разбере дали той наистина му бе ядосан. Откри, че вече напълно бе забравил за него. Усмиваше се на мис Ашфорд, после повдигна капака на вечерята им. С лека въздишка Джеб затвори вратата. Той за нищо на света не искаше да си навлече гнева на капитан Стийли. Бе видял много мъже, които, след като му се противопоставеха, после можеха да разкажат за това единствено благодарение на великодушието му.

— Какво става с онзи очарователен първи помощник, мистър Бенет?

Катлин си напрегна ума, за да се сети за името му. Тя го бе намерила за много очарователен предния ден и сега като се замисли, се изненада, че вече не го вижда.

— Моят първи помощник има други задължения, Кат.

Гарик се облегна в креслото и се почувства объркан от чувствата, които изпитваше. Нарочно бе натоварил младежа със задачи, които

щяха да го държат настрана от тяхната пасажерка, чак докато стигнеха до Сейнт Китс. Лукас не показва нежелание да се подчини, но сега, когато Катлин се интересува за него, Стийли се зачуди дали тя не бе привързана по някакъв начин към този мъж. Докато поднасяше вилицата към устата си, той се опитваше да се овладее.

Катлин не спомена нищо повече за Лукас Бенет. Мислите ѝ взеха друга посока. През целия ден бе доста неспокойна от предстоящата среща с капитана и не бе в състояние да се наслади на храната, която Джеб ѝ носеше в каютата. С първата хапка от вечерята обаче апетитът ѝ нарасна и тя започна да се храни с удоволствие.

За първи път Катлин Ашфорд намираще, че той не е чак толкова непоносим като компания. В същото време и мислите на Стийли за съперничеството се изпариха.

— Моят готвач ще бъде доволен да чуе колко много сте харесали вечерята — той се усмихна и после с не по-малко удоволствие се нахвърли върху храната.

Няколко минути по-късно Катлин се смееше на глас, гледайки чинията си.

— Не мисля, че съм поглъщала толкова много храна наведнъж, откакто бях малко момиче. Леля ми Елизабет щеше да бъде повече от скандализирана, ако можеше да ме види как унищожавам толкова огромно количество храна!

Леля ѝ търпеливо я беше учила на обноски и при никакви обстоятелства една дама не биваше да се храни така ненаситно! „Една истинска дама се отличава със своята сдържаност и маниери на масата в компанията на други, особено в компанията на джентълмен“. Учителят ѝ, мистър Бърншоу, също се бе опитвал да налее етикета за благоприличие в главата на Катлин.

Гарик поглъщаше жадно звука от мелодичния ѝ смях и с усмивка ѝ предложи:

— Какво ще кажете за още малко?

Подаде ѝ чиния с парче лимонов сладкиш.

За секунда Катлин се поколеба пред изкушението на десерта, но един лимонов сладкиш бе прекалено съблазнителен.

— В края на краищата, няма начин леля да разбере за това. Вие няма да ѝ кажете, нали, капитан Стийли? — с дяволита усмивка тя се пресегна и пое предложения десерт.

— Наричай ме Гарик, Кат.

Капитанът бе като омагьосан от жената пред себе си. И когато тя отхапа от лимоновия сладкиш и с леко движение езикът ѝ прибра няколко трохи от предизвикателните ѝ, порозовели устни, той едва устоя на изкушението да се наведе към нея и да вкуси сам от тези малки трошици. В този момент се застави да бъде предпазлив. Тя за първи път се наслаждаваше в компанията му. Смееше се, излъчваше добро настроение и той не искаше да осуети хода на едва забележимия напредък, макар дълбоко в себе си да знаеше, че непосредственият ѝ маниер се дължеше на брендито.

— Наистина ще те наричам Гарик, ако желаеш, капитане — заяви тя, след като приключи със сладкиша и изгънчено облиза върха на пръстите си.

Действието отне дъха на Гарик и докато тя оставяше чинията, вдигаше чашата и отпиваше от брендито, той не можеше да сдържи желанието си и да откъсне поглед от съблазнителните ѝ устни.

— Чудесно — Гарик едва произнесе тези думи, докато се опитваше да възвърне самообладанието си. — Надявам се, че можем да станем приятели, Кат.

Надяваше се също, че не е прекалено прибързан и настъпателен.

— Моите най-близки приятели ме наричат Кат, така че ти също си от тях.

Катлин не си спомняше някога да се е чувствала толкова добре. Бе се наситила с хубава храна и питие и бе обгърната в уютното наметало от приятна замъгленост.

— Добре ли се чувстваш? — осмели се да я запита Гарик, като я гледаше как се протяга като доволна котка в креслото си.

— Ммм — бе нейния отговор, докато отново поднасяше брендито към устните си. — Като че ли ми се иска още една чаша, Гарик.

Тя му подаде чашата си, топлите ѝ зелени очи срещнаха неговите и тя отново се възхити на красотата му. Когато пое чашата, тя си позволи дълго да спре погледа си върху него и да го разгледа в детайли. Забеляза начина, по който се сключваха тъмните му вежди над сините очи с метален блясък, а миглите му изглеждаха прекалено дълги за мъж. Орловият нос над плътните му, чувствени устни сякаш още повече я привличаше и насищаше жадния ѝ поглед. Наистина той

бе най-красивия приятел, когото някога бе имала. Малка въздишка се изплъзна от устните ѝ.

Една тъмна вежда въпросително се повдигна, сякаш за да попита за мислите ѝ. Внимавай с тази, предупреди се той наум, тя трябва да е последната. Накрая Гарик реши да поеме контрол над пиенето ѝ. Тя все още бе омаяна и той знаеше, че трябва да я заведе до каютата ѝ, където сънят щеше да се справи с ефекта от толкова много храна и алкохол. Но не можеше да понесе мисълта да остане сам без нея и затова се опита да играе ролята на джентълмен и да ограничи брендите ѝ.

— Така ли трябва да постъпват приятелите? — Катлин го погледна въпросително с широко отворените си зелени очи.

Гарик, който не разбираше напълно думите ѝ, ѝ върна въпроса с очите си.

— Казваш, че сега сме приятели и трябва да призная, че ти си най-очарователния приятел, когото някога съм имала, но трябва ли да ми ограничаваш пиенето?

Дори ѝ в собствения си замъглен мозък Катлин знаеше отговора на този въпрос, както знаеше, че не трябваше да му прави този комплимент, но тя просто не можа да се сдържи.

— Разказваше ми за себе си, преди да дойде вечерята, спомняш ли си? — подмина въпроса ѝ Гарик, макар че силно се зарадва на комплимента.

— Така ли?

За миг Катлин се опита да си спомни, но тъй като не успя, замисли се над въпроса му. Какво можеше да се стори интересно на такъв красив мъж, зачуди се Катлин, докато се опитваше да се сети за нещо, което можеше да предизвика интерес у него. С въздишка тя осъзна, че миналото ѝ бе доста скучно.

— Леля ми Елизабет ме изпрати на това пътуване. Трябва да остана в плантацията при баща ми две години, после ще ми позволят да се върна в Лондон.

Съзнаваше, че вместо да му разкаже нещо интересно, тя просто оплакваше съдбата си пред него.

— А защо леля ти е взела такава решение за твоето бъдеще?

Гарик все още се чудеше дали е имало мъж в миналото ѝ. Може би леля ѝ я бе отпратила от Лондон, за да насочи вниманието ѝ в друга

посока за няколко години. Мисълта за интимен приятел го накара да потръпне в креслото си.

— Без съмнение никой не знае отговора на този въпрос по-добре от вас! — отговори Катлин рязко и го погледна с изненада.

Гарик ѝ се усмихна подкупващо.

— Боя се, че нямам представа какво имате предвид.

— Случаят при Роуз Бишоп, разбира се!

— А, да, естествено.

Сега Гарик схвана. Слуховете може да са стигнали до леля ѝ, която на свой ред е отпратила племенницата си от Лондон, докато скандалът отшуми. Усмивка затрептя на устните на Гарик, като си спомни как тя стоеше до стълбите на Роуз Бишоп, облечена в мъжки дрехи.

— Твоя идея ли беше да поемеш такъв риск или на някой от твоите приятели?

Зелените ѝ очи палаво проблеснаха.

— Що за въпрос, моя естествено! Робърт и другите в началото бяха категорично против. Но, предполагам, и тях ги е гонила лондонската скука, така че накрая се съгласиха, че ще бъде страхотно щура идея да ме заведат в такова порочно място!

Катлин не изпитваше угризения за случилото се. Тя бе видяла всичко, каквото искаше, в приземната част на пищното заведение на Роуз Бишоп. Единствено съжеляваше, че я бяха хванали и въпреки че причината за разкриването ѝ седеше сега пред нея, необяснимо защо тя никак не му се сърдеше.

— О, значи намери заведението на Роуз Бишоп за порочно, така ли? — Гарик се радваше на всяка дума, която се отделяше от устните ѝ.

Като си спомни проститутката, която приближи към тях скоро след влизането им, същата жена, която бе отвела Стивън Робардс, а също и какво бе направила тя с гърдите си, Катлин кимна с глава. За миг се изкуши да каже на Гарик Стийли, нейния нов приятел, точно какво бе казала дръзката жена. Здравият разум надделя все пак над просмукания ѝ от алкохол мозък. Може да ѝ беше приятел, но в никакъв случай не бе типа мъж, с когото можеше да бъде толкова открита.

Като се изпъна в креслото си, тя осъзна, че наистина бе изпила прекалено много бренди. Не му отговори, а вместо това смени темата на разговора:

— Твой ред е, капитане, да ми разкажеш за себе си. Какъв товар носи корабът ти и защо отиваш към Сейнт Китс?

Очите ѝ се плъзнаха надолу към широките му гърди, покрити с бяла копринена риза, разтворена около врата. Първото и второто копче бяха небрежно разкопчани и се разкриваше загорялата му плът и килим от къдрави черни косми. Пламналият ѝ поглед бързо се върна върху лицето му.

— В момента „Морската фея“ не носи товар. А що се отнася до втория ти въпрос, често посещавам Сейнт Китс, когато съм в Карибско море.

Катлин бе малко разочарована от отговора му. Очакваше да ѝ разкрие някоя вълнуваща тайна за себе си и кораба. Може би щеше да признае, че е пират или че бяга от британското правосъдие заради някое дръзко деяние.

— Някога срещал ли си се с пирати? — очакваше да чуе някоя приключенска история. — Сигурно си срещал Бристъл Джак?

— А ти какво знаеш за Бристъл Джак?

— Само това, което ми казаха на борда на „Карълайн“ по време на вечерите в каютата на капитана — тиха въздишка се изплъзна между леко отворените ѝ устни. — Вечерята на борда на „Карълайн“ бе много по-многолюдна, отколкото тук.

За Катлин, Гарик бе напълно отпуснат на креслото си. Очевидно не забелязваше как вниманието му се изостри със споменаването на Бристъл Джак.

— Боя се, че не знам истории за Бристъл Джак, Кат.

По прекрасните ѝ черти се изписа разочарование.

— Но как ще реагираш, ако ти кажа, че „Морската фея“ е корсарски кораб?

По някаква странна причина на него му се прииска отново да види как очите ѝ припламват от възбуда.

— Ти си корсар? — попита едва чуто Катлин. — Затова ли платната на „Морската фея“ са боядисани в сиво?

Тя се бе учудила на това, когато се качи на борда на кораба, а също и на факта, че неговият екипаж изглеждаше малко по-нехаен и

груб от този на „Карълайн“, но до този момент тя не бе разбрала какво можеше да означават тези неща. Докато гледаше красивия морски капитан, в очите ѝ се четеше известен страх, но след като отпи, той бързо се изпари и бе заменен от възбуда. Тя бе чувала за тези корсари, които кръстосваха моретата с даваните им от крал Джордж пълномощни писма. Легендата за Джийн Лафит и братята му бе добре известна на лондонското общество и повечето хора бяха на мнение, че корсарите не се различават много от пиратите.

— Разкажи ми за своите приключения. Плячкосвал ли си кораби пълни със злато и сандъци с редки скъпоценности?

В същия момент Гарик съжали, че бе стигнал толкова далеч в желанието си да задоволи чаровния ѝ глад за нещо скандално и бе казал толкова много за себе си. В нейните романтични представи животът на корсаря бе изпълнен с непрестанни приключения. Но в действителност неговият живот по моретата ставаше все по-досаден и по-досаден и ако не бе тази последна мисия за Кралския флот, тази нощ той щеше да бъде в Англия и да седи пред голямото огнище в родното си имение.

— Наистина няма много за разправяне, Кат. Животът ми на кораба е доста самотен. Моята работа е само по-рискована от останалите!

Катлин не откъсваше поглед от него, сякаш очакваше да добави още нещо. Това ли бе всичко? Само това ли щеше да ѝ каже, след като ѝ съобщи, че бе корсар?

— Но какво ще кажеш за...

Гарик не искаше тя да довърши въпроса си, затова стана и като остави чашата с бренди настрана, взе ръката ѝ.

— Време е да те изпратя до каютата ти.

Трябваше да направи нещо, за да разсее топлия ѝ поглед или иначе скоро щеше да ѝ каже всичко — да ѝ разкаже, че истинската му мисия в Карибско море бе да залови Бристъл Джак, както и по някакъв начин да сложи край на убийствата, които се извършваха в града Бастер на остров Сейнт Китс.

Но самото съприкосновение с нея разклати самообладанието му — допирът до кожата ѝ го хвърли в изгарящите пламъци на страстта, които плъзнаха по цялото му тяло.

Катлин почувства същата странна реакция при докосването им и погледна лицето му сякаш в търсене на някакво обяснение.

Гарик, който не бе в състояние да каже нищо повече, наклони глава към нея, нежно докосвайки розовите ѝ устни.

Катлин почувства, че потъва в море от неизразимо удоволствие. Тънките ѝ ръце се вдигнаха да обгърнат врата му, сякаш търсеха опора. Пръстите ѝ се заровиха в кичурите коса с абаносов цвят, падаща по раменете му, и тя несъзнателно се притисна към мощната му, твърда гръд. Никога преди не бе целувана така нежно, така страстно, така пламенно! Тя имаше чувството, че постепенно се разтапяше, докато той я държеше в прегръдката си.

Усещанията, които изпитваше Гарик, не бяха по-различни от нейните. Вкусът на брeндитo по устните ѝ, които се прилепваха към неговите; допира на цялото му тяло до пищните ѝ форми и женската ѝ миризма, упояваща сетивата му — всичко му въздействаше така, че той бе замаян от желание да притежава тази жена. Искаше да я прегърне здраво и никога да не я пусне. Накрая той събра вътрешната си сила и с една въздишка на болка, примесена с удоволствие, се откъсна от устните ѝ.

Като погледна тъмните му властни черти, Катлин успя само да попита:

— Защо не?

Лишавана от малко неща в миналото си, тя се зачуди защо този мъж може да поиска да отнеме тези прекрасни усещания от нея.

Гарик не можеше да отговори. Сребристосините му очи погледнаха намръщените розови листенца, които го бяха съблазнявали цяла вечер, и сега, когато ги бе вкусил, не можеше да избие от ума си аромата им. Като я притисна здраво, той погледна прекрасното ѝ лице и простена с дрезгав глас:

— Ако не спра сега, ще бъда загубен завинаги!

Думите му бяха израз на отчаянието му, защото той знаеше, че вече е загубен завинаги. По време на всичките му пътувания до различни пристанища на света, от всичките жени, които бе познавал в миналото си, само тази се бе докоснала до някаква скрита струна в душата му. Нещо от нейния дух бе достигнало дълбоко в него и завинаги бе белязало сърцето му. Тъй като тя не каза нищо, а продължи да го гледа, той отново наведе устните си към нейните, но този път

сливането им не бе толкова нежно, колкото жадно — в целувката на Гарик имаше нещо демонично, чийто смисъл се пренесе в тялото на Катлин и го хвърли в огън.

Тя се повдигна на пръсти, за да се притисне по цялата дължина на мощното му тяло. Устата ѝ се разтвори, сякаш по някакъв вътрешен инстинкт, за да приеме обезумелия му език. Леко простенване се откъсна от устните ѝ и тя почувства кипяща горещина в дълбините на сърцето си.

Слухът на Гарик се изпълваше от меките звуци, идващи дълбоко от гърлото ѝ. Той я хвана през кръста, а устните му се откъснаха от нейните и вкуси мекотата на страните ѝ, крехката извивка на челюстта и елегантната линия на шията. Докато целуваше влажно горния ръб на дантелената яка, почувства напрегнатата пълнота на гърдите ѝ. Тя се залюля към него. Пръстите му погалиха там, където устата му бе преди секунди, докато се спряха на възвишението на гърдите ѝ и с обиграно движение леко развързаха връзките на роклята ѝ. Тогава той се приближи и обсипа с леки целувки долината между гърдите ѝ, докато пръстите му докосаха втвърдените ѝ зърна.

Нищо в живота на Катлин не я бе подготвило за подобно преживяване, за такова еротично покоряване на сетивата ѝ. Бетани, прислужничката от втория етаж в Уесли хаус, ѝ бе разказвала за нейните собствени подвизи с градинаря Сампсън и леля Елизабет я бе предупреждавала по заобиколен начин за греховете, до които можеше да доведе плътта, но никой никога не ѝ бе казвал за необузданото удоволствие, което можеше да се открие в ръцете на мъж като капитан Стийли. Гърдите ѝ се притиснаха към пръстите му, желаещи да изпитат всичко, което той можеше да ѝ даде. Целувките му се впираха все повече в нейната плът, когато устните му засипаха жар по обратния път по шията ѝ и накрая езикът му се плъзна в устата ѝ.

Докато пиеше от сладката амброзия, която тя също поглъщаше жадно, Гарик ловко намери изрядно наредените малки стъклени копчета, които се спускаха по дължината на гръбнака ѝ, и бързо се справи с препятствието към достъпа му до съблазнително сладката плът.

Катлин рязко си пое въздух, като усети мекия допир на пръстите му, плъзгащи се надолу по гърба ѝ. Но също толкова бързо издиша, когато главата му отново се наведе към гърдите ѝ.

Тялото ѝ бе обхванато от чисто плътско желание, когато устните му се спряха на единия розов връх. Той засмука нежното зърно и краката ѝ се подкосиха. Тя почувства как се свлича на пода.

Преди да успее да падне съвсем, Гарик я вдигна на ръце, а устните му се отделиха от гърдите ѝ и отново покриха устата ѝ. После прекъсна целувките си и за миг просто поглъщаше красивата жена с очи. Погледна към вратата, но след моментно колебание се обърна и като дръпна завесата, пристъпи в будоара, където имаше голяма спалня. Той леко положи Катлин на сатенената покривка, но очите му показваха, че ако тя пожелаеше, той великодушно щеше да я пусне.

Мислите на Катлин в този момент не бяха на здравомислеща, рационална жена. Брендито бе замъглило възприятията ѝ, а усещанията, които Гарик бе събудил в тялото ѝ — с неуморните си пръсти и влажния си, горещ език — я бяха пренесли в някаква забрава. И двамата бяха като в безсъзнание. Посягайки нагоре, тя притегли тъмната му глава към себе си, леко притискайки тила му — знаеше само, че иска отново да изпита тези неописуеми усещания. И не искаше да чака!

Устата му погълна нейната и езикът му влезе навътре. Като не откри никаква съпротива, започна да изследва всяка вдлъбнатина, после се прехвърли на гърдите ѝ. Когато той пое в устата си порозовелия връх на гърдата ѝ, тялото на Катлин затрепери от необуздало желание, което я накара да вкопчи ръце в главата му и да се прилепи по-плътено към него.

Само секунди по-късно Катлин лежеше на копринената покривка без нищо по тялото ѝ, което да я закрива от палеция му поглед. Роклята и бельото ѝ бяха хвърлени на лъскавия под и за миг Гарик остана като вцепенен пред пищните форми на нейното съвършенство. Горещите въглени на очите му изгаряха всеки сантиметър от тялото ѝ. Той се спря на пълните гърди с техните розови пъпки.

Очите му се преместиха надолу по линията на ребрата ѝ към малката вдлъбнатина в средата на мекия ѝ корем, продължи към женствените форми на бедрата ѝ и надолу към дългите добре оформени крака.

Погледът му погали изящните глезени и тънки стъпала и връщайки се нагоре, преливащите му от желание очи смело се спряха

на хълма от тъмни, къдреци се косъмчета, които ясно изразено контрастираха на перленото сияние на млечната ѝ кожа.

Когато погледът му се върна на лицето ѝ, Катлин разтвори устни, сякаш за да каже нещо, но видя необузданото желание на лицето му и осъзна, че е стигнала прекалено далеч в любовната игра, за да може да се отчетне.

Погледът му срещна нейния и тя се задъха при бясното ускорение на сърцето си. Докато чувстваше желанието в очите му, тя усети и волята на своето женско тяло — в този момент тя знаеше, че този мъж я желаеше повече от всичко на света. Това бе наистина една съвсем първична сила, която я влечеше към него и нейният заплетен в мрежите на страстта разсъдък приветства съблазнителя!

Гарик откъсна поглед от нея, само за да свали бялата си копринена риза и плътно прилепващите гълъбовосиви панталони и да ги подхвърли на пода, където те се присъединиха към дрехите на Катлин. Тя си пое дълбоко въздух, когато видя стегнатата, загоряла кожа, покриваща релефните мускули.

В продължение на няколко протяжни секунди Гарик стоеше до леглото, давайки ѝ възможност да се наслади на съвършенството у другия пол. И наистина, той бе мъж в разцвета на силите си, несравним с никого другиго!

Чиста първична мъжка сила бе изправена пред нея. Нейните пламнали очи зашариха бавно по изящно оформените му, загорели рамене. Раменете и гърдите му изпъкваха с неудържимата си сила. Твърди мускулни влакна покриваха ребрата му и изтъняваха надолу към тънкия кръст и бедра. Тя едва мерна с поглед контурите на стегнатите му хълбоци и мощните бедра, когато вниманието ѝ бе привлечено от гигантския пулсиращ жезъл на неговата мощ, издаващ се от слабините му. Както и всичко останало у него, и това свидетелстваше за несъмнената му сила.

Когато тропическият нощен бриз проникна през завесата на будоара, един далечен глас на разума прошепна в ухото на Катлин: „Какво правиш в леглото на този мъж? Това не е игра, Катлин! Залозите са прекалено истински! Вземи си дрехите и бягай колкото можеш по-бързо!“ Но тя се чувстваше безсилна да реагира в отговор на собствените си вътрешни предупреждения. Тялото ѝ изглеждаше прекалено слабо, за да се вдигне и когато Гарик легна до нея и я

привлече към себе си, мислите ѝ полетяха далече от здравия разум. Със своята независима воля тънките ѝ ръце се повдигнаха и се склочиха около врата му.

Неудържимото привличане на обещанието за удоволствие обхвана тялото ѝ, когато устните и ръцете на Гарик зашариха по нея. Леки целувки, лизвания, захапвания... похити гърдите ѝ. Правите му бели зъби изпращаха приятни усещания чак под кожата ѝ и довеждаха Катлин до лудост. Едно изстенване се изтръгна от гърлото ѝ и в същия момент тъмната му глава се сниши надолу към ребрата ѝ и съблазнителните извивки на кръста и бедрата.

Вкусът на сладката ѝ кожа и допирът до сатенено гладкото ѝ тяло се съюзиха, за да провалят Гарик в бездната на безграничното физическо желание. Ръцете му се разделиха по твърдия ѝ корем и я притиснаха по-плътно до бедрата му. После езикът му се плъзна между бедрата ѝ и оттам изпрати горещи пламъци по цялото ѝ тяло. Когато докосна скритото нейно съкровище, Катлин подскочи от изненада и сладкото забранено удоволствие запълзя през утробата и крайниците ѝ.

Тласната от този прилив на нови усещания, Катлин освободи врата му, а пръстите ѝ се оттеглиха от косата му, когато той я разтвори с пръстите си и потопа език в нея. Главата ѝ се мятеше във въртоп от безграничен екстаз, докато езикът му я изпълваше на тласъци със своята заливаща топлина.

Като се завъртя във вихъра на безмерно удоволствие, Катлин почувства как дълбоко в утробата ѝ се запалва една искрица. Горещи пламъци на разтопено желание запулсираха в слабините ѝ и се разляха по цялото ѝ тяло. Тя гореше! Огньовете се устремиха нагоре и после избухнаха. Ръцете ѝ скубеха косата му, ноктите ѝ се впираха в гърба му. Главата и раменете ѝ се надигнаха от леглото и вик на неистово удоволствие се изтръгна от нея, а тялото ѝ се разтърси от реакция, каквато не бе изпитвала никога преди.

Безмилостно Гарик продължи своята игра, езикът му трептеше във влажните ѝ сладки дълбини и заигра по чувствителната пъпка между устните му, при което тя не спираше да трепери. Виковете ѝ изпълваха слуха му и разпалваха желанието му да я доведе до пълно удоволствие.

Когато конвулсиите на тялото ѝ бавно затихнаха и пръстите в косата му се поотпуснаха, Гарик се размърда. Устните му обсипаха

тялото ѝ с палещи целувки, докато той се прилепи към нея с цялата си дължина. Сребристосините му очи видяха задоволената страст на лицето ѝ и той отново покри устните ѝ.

Значи това бе тайнството, което ставаше между мъжа и жената, помисли си Катлин, докато устните му похитяваха нейните с жажда, която сега изглеждаше още по-ненаситна. Никога преди не бе изпитвала такива чудни усещания — нещата, които той ѝ бе направил бяха невероятни! Но това все още не бе всичко — сега той се притискаше към тялото ѝ, а пулсирацията, пълен с кръв жезъл бе между бедрата ѝ и търсеше вероятно мястото, където малко преди това устата му бе предизвикала у нея разтърсващото удоволствие.

Катлин се разтвори за него — единственото, което можеше да направи в този момент, в който кипеше от екстаз. Докато езикът на Гарик изпълваше устата ѝ, тя почувства изваяния му инструмент на любовта при отвора между бедрата си.

Неговото тяло се притисна напред и като влезе в нея само на инч, почувства теснината на прохода ѝ; още един инч и усети кадифеното трептене на нейната утроба. Ниско простенване се изтръгна от дълбините на гърдите му и изпълни каютата с неговия животински вик.

В същия миг кратък писък прониза въздуха. Моминството на Катлин бе похитено. Гарик застина, яростното му желание отстъпи за момент пред изненадата му. Нито за миг не бе предполагал, че тази жена е девствена. При първата им среща при Роуз Бишоп, когато я бе видял в компанията на нейните приятели мъже, тя изглеждаше много по-отворена към света, отколкото явно беше.

— Кат, Кат — прошепна той името ѝ като извинение. Ръката му нежно погали гладката ѝ страна.

Произнасянето на името ѝ я накара да отвори очи и като погледна нежния поглед на мъжа над нея, тя забрави моментната болка. Там, в дълбините на кристалносиния му поглед, тя се пренесе за една безкрайна секунда и почувства обещанието за останалото, което я очакваше, ако му се довереше. Бавно си повдигна тялото, сякаш за да се нагласи към тежестта над себе си, към пълнотата между краката си.

Движението ѝ разпали страстта им наново. Устните на Гарик се сведоха за целувка, с която у нея се събуди нежността и прерасна бавно в изкусителен глад. Тялото му забави движенията си, налагайки

си да се съобразява с девствената ѝ плът. Той се движеше напред и назад, като навлизаше бавно в нея, после се оттегляше до устните на влажния ѝ отвор. Така на няколко пъти той изкусно я съблазняваше, докато накрая тя впи пръсти в гърба му и главата ѝ диво се отметна назад, когато пълнотата в слабините ѝ я доведе до пристъп на безумно желание. Всеки път, когато той влизаше и се докосваше до дълбините ѝ, тялото ѝ се придвижваше към него. Краката ѝ бавно се изпънаха, отзовавайки се на инстинкта ѝ да го улови целия в себе си.

Гарик я обхвана с ръце и благодарение на опита си в любовта, успя да удържи контрола над себе си. Дори когато почувства конвулсиите да започват наново в утробата ѝ и да преминават по дължината на неговия член, а проходът ѝ в миг да потрепва и да се стяга, той пое дълбоко въздух, с усилие задържайки същинската сила на своята страст.

Цялото тяло на Катлин бе разтърсено от множество конвулсии, които тръгнаха от изгарящия утробата ѝ огън. Тя загуби напълно контрол. Тялото ѝ се замята, а бедрата ѝ затрепериха, докато тя бе погълната в забравата на сублимната страст.

Гарик почувства мощта на нейната кулминация и за миг устоя на нажежената необходимост, бясно препускаща към слабините му. Той видя преливащото ѝ от страст лице и чу стенанията, изтръгващи се от гърдите ѝ. Всяко движение му носеше болка — сега, когато той се съпротивляваше на болезнената необходимост за собственото си освобождаване. Едва когато нейната кулминация започна да затихва, той си разреши да даде воля на собствената си страст. Устните му покриха нейните и като се потопи само на сантиметър по-навътре в меките ѝ кадифени дълбини, огънят избухна в слабините му. Палещото удоволствие се взриви в центъра на съществуването му и се разпръсна на всички посоки, препускайки по инструмента на неговата мъжественост и изливайки се в ярки частички светлина.

— Кат, Кат!

Викът секна, когато той се наведе, за да я обсипе с целувки.

Значи това било! Катлин си възвърна съзнанието, докато треперенето на Гарик затихваше и въпреки че той все още я държеше здраво в прегръдката си, пулсът му се връщаше към нормалния. Един вътрешен глас ѝ казваше, че трябва да се срамува, че трябва да стане от леглото на този мъж и да избяга колкото може по-далече. Но в този

момент тя чувстваше костите си като разтопени, а съзнанието си — на ръба между лудостта и реалността. Беше толкова хубаво да лежи тук, в неговите ръце.

На Гарик му бяха необходими няколко минути, преди да възвърне нормалното си дишане и да преодолее неверието, което изпълваше съзнанието му, че всичко това между него и тази жена се бе случило наистина. Тя бе девствена и повече жена от всички, които познаваше. Лека тръпка премина по тялото му и той почувства присвиване в слабините при мисълта, че никога преди не бе достигал до такива силни усещания. Тя трябва да бе изпитала същото, помисли си той. Като се обърна към нея, за да може да гледа красивото ѝ лице, докато ѝ говори, той видя, че клепачите ѝ са притворени, а дъхът ѝ нежно галеше врата му. Тя спеше кротко в ръцете му. По устните му се появи нежна усмивка. Утре нямаше да бъде прекалено късно да ѝ изкаже чувствата си. Утре те щяха да пристигнат в Сейнт Китс, той щеше да ѝ обясни мисията си в Карибско море и щеше да я помоли да изчака краткия период от време, което бе необходимо за завършване на задачата.

ШЕСТА ГЛАВА

На зазоряване викът „Земя!“ се понесе по палубите на „Морската фея“ и влезе през отворения прозорец на капитанската каюта.

С натезжала глава Катлин се бореше да се измъкне от лапите на съня. Едва когато успя да си отвори очите, разбра, че нещо повече от умората ѝ я приковава към леглото. Големи мускулести ръце я обгръщаха и я държаха като своя пленница. Малко по-малко зелените очи на Катлин се разшириха, докато душата ѝ се изпълни с ужас, като осъзна къде се намираше и чие тяло беше плътно прилепнало към нейното. Сърцебиенето ѝ се ускори. Тя вдигна главата си от топлата, гола мъжка гръд. Очите ѝ срещнаха неговите. Тя усети как я залива гореща вълна — не само лицето и шията ѝ, но и гърдите ѝ. Господи, какво бе сторила, простена тя вътрешно. Докато не се осмеляваше да каже дума, видя как по чувствените устни на капитана се появява топла усмивка.

— Здравей, скъпа. Вярвам, че си спала добре?

В момента Гарик се почувства горд, че бе прекарал нощта с прекрасната Катлин Ашфорд в прегръдката си.

— Какво... какво правя? Защо съм тук, в тази каюта? — най-сетне успя да каже Катлин.

Малко по-малко мислите ѝ започнаха да се събират — спомни си за огромното количество бренди, което бе изпила и... о, Господи, не можеше да не си спомни и за онези съблазнителни пламенни устни върху своите. Лицето ѝ се зачерви още повече, когато пред очите ѝ започна да преминава всичко, което се бе случило през изминалата нощ.

— О, не! — простена тя на глас.

Като не пропусна нито една нейна гримаса, Гарик трябваше да признае, че е малко разочарован, но реши да не допуска това, което тя можеше да направи сега — да го накара да загуби самообладание. В нейно лице той бе открил една невероятна жена. Жена, надарена с

красота и финес, но също и жена на чувствеността. И той нямаше да ѝ позволи да избяга от него!

— Ти заспа снощи, преди да можем да поговорим. Искам да ти благодаря за безценното съкровище, което ми подари.

Гласът му бе дълбок. Дори и в този момент трептящата му дрезгавост изпращаше тръпки по гърба ѝ и караше сърцето ѝ да бие лудо в гърдите ѝ.

— Не, това не бе съвсем подарък!

Катлин скочи от леглото и като усети лекия бриз да влиза през отворения прозорец, осъзна, че е съвсем гола. Лицето ѝ се заля от червенина, тя дръпна завивката от него и се загърна.

Без да го погледне, останал непокрит, тя притича през каютата, за да вземе роклята и бельото си.

— Миналата нощ бе нещо повече от една ужасна грешка! — заяви тя, като се обърна към него и в същото време се опитваше да нахлузи роклята си, без да маха завивката.

— Нямаше никаква грешка снощи, Кат. Жената, която държах в ръцете си, се отдаде напълно доброволно.

Гарик я изгледа продължително, преди да прехвърли краката си от едната страна на леглото и да се огледа за панталоните си.

— Брендито ме накара да действам против волята си!

Сега Катлин искаше само да избяга от тази каюта, преди той да я е докоснал отново. Не се знаеше как би реагирала, ако той отново я вземеше в прегръдките си, ако устните му се впиеха в нейните. Както винаги, когато попаднеш в трудна ситуация, Катлин поиска да избяга, да прогони мисълта за случилото се от съзнанието си и да се надява, че тя никога повече нямаше да изскочи отново наяве. И в този момент искаше само да ѝ позволи да напусне каютата, за да не я кара да се почувства още по-глупаво.

Както стоеше там обут в панталоните, които покриваха долната половина на тялото му, Гарик се приближи.

— Може би брендито ти е помогнало да се поотпуснеш малко в мое присъствие, но ти беше тази, Кат, с която правих любов. Ти бе жената, която държах в ръцете си през цялата нощ.

Гласът му бе все още нежен, когато той се опитваше да я накара да признае своята роля в това, което се бе случило между тях.

— Не ме наричай повече така!

Сълзи напиреха в очите ѝ, когато се обърна към него и го погледна. За всичко бе виновен той, каза си тя. Начинът, по който произнасяше името ѝ и това негово проклето привличащо я тяло! Тя бързо сведе очи, преди да се е размекнала отново. Като си пое дълбоко въздух, тя се насили да изрече това, което той несъмнено би ѝ казал, ако му се отдадеше тази възможност. Разбира се, че сега се опитваше да я успокои с нежни думи, но накрая щеше да каже, че изминалата нощ не означава нищо повече от едно моментно удоволствие. Ако си въобразяваше, че тя бе едно глупаво момиче, на което му се подкосяват краката при вида на всеки по-хубав мъж, и че ще го моли на колене да се съжали над нея, след като ѝ бе отнел това, което законно принадлежеше на съпруга ѝ, много се лъжеше. Предната вечер тя бе направила ужасна грешка и отсега нататък трябваше да живее с този факт.

Като се обърна към вратата и той вече не бе пред нея, тя се почувства по-уверена.

— Каквото и да си мислите, мистър Стийли, или каквото и да искате от мен, страхувам се, че тази нощ не означава нищо. След две години ще замина от Сейнт Китс и ще се върна в Лондон, и нищо не може да промени това! Не се тревожете за мен, нищо не ми дължите!

Като завъртя дръжката на вратата и излезе на пътеката на страничната палуба, тя си каза, че рано или късно щеше да загуби девствеността си. Той бе предизвикал това да се случи по-рано, отколкото тя очакваше. Занапред щеше да бъде много по-предпазлива с мъжете, които удостояваше с вниманието си.

Гарик бе повече от изненадан от нейните действия и думи. Надяваше се, че след изминалата нощ сърцето ѝ бе омекнало към него. Възнамеряваше тази сутрин деликатно да поведе разговор с нея за тяхното бъдеще.

Докато стоеше наред каютата и гледаше изпънатия ѝ гръб, го обхвана огромното желание да я настигне и да я накара да го изслуша. Щеше да я помоли да се съжали над него, а ако това не помогнеше, щеше да я задържи насила на борда на „Морската фея“, докато тя не признаеше, че чувствата ѝ към него са не по-малки от тези, които той изпитваше към нея. Но засега можеше само да мечтае. Изпълняваше мисия в Карибско море и независимо какви бяха неговите лични желания, тези на страната му стояха на първо място. Не можеше да си

позволи да я вземе със себе си, когато и неговия живот бе изложен на риск. Успокояваше го до известна степен мисълта, че една част от работата му щеше да бъде на Сейнт Китс. Така можеше сам да я държи под око, за да бъде сигурен, че когато приключи мисията му, тя ще бъде там и ще го чака. Независимо дали тя щеше да дойде при него сама, или щеше да се наложи той да я открадне от баща ѝ, един ден той щеше да вземе Катлин Ашфорд за своя жена. Закле се в това!

Застанала на палубата на „Морската фея“, Катлин наблюдаваше как в далечината мистично се появява остров, издигащ се от синьо-зелените дълбини на океана. Неговият релеф бе неравен и планински. Равнините и скалите стигаха до хълмисти джунгли и бели брегове. Самият остров изглеждаше така, сякаш там, сред блестящия океан, не му беше мястото.

Сейнт Китс — името на острова я преследваше от детството ѝ. Това странно място, където баща ѝ бе избягал след смъртта на майка ѝ, винаги я вълнуваше по особен начин. Не мислеше, че някога сама ще посети острова, но ето че сега бе тук и се наслаждаваше на тропическата му красота от палубата на „Морската фея“, докато корабът бързо се приближаваше към пристанището на столицата Бастер.

Гарик мълчаливо наблюдаваше Катлин, застанал близо до парапета на кораба и се чудеше за какво си мисли. Сега, като я гледаше, нищо у нея не издаваше, че това бе същата жена, която държа предишната нощ в ръцете си. Изчезнала бе усмихващата се прелъстителка и на нейно място стоеше една напълно уравновесена млада жена в тъмносин костюм за пътуване и подходяща шапка с наперено перо, наклонено над дясната ѝ буза. Той се изкуши да се приближи към нея, но решителната извивка на гърба ѝ го държеше на разстояние засега.

Едва когато „Морската фея“ и „Карълайн“ бяха закотвени на кея, Гарик застана до Катлин.

— Настоявам да ми позволите да взема карета и да ви изпратя до плантацията на баща ви.

При неговото приближаване Катлин застина и на върха на езика ѝ бе отказа, но като видя твърдото изражение на лицето му и

решителността на брадичката му, разбра, че не може да спори с него. Гарик Стийли бе свикнал да постига своето и сега също щеше да го направи.

Малко по-късно, когато Катлин стоеше до Гарик на пристанището, се приближиха капитан Хауърд и Скоти, първият помощник.

— Капитан Стийли — капитан Хауърд протегна ръката си към Гарик. — Вече видях вашия първи помощник и му благодарих за съдействието, което „Морската фея“ оказа на моя кораб, но искам отново лично да ви благодаря.

След тези думи капитан Хауърд бащински се обърна към Катлин:

— Надявам се, че се чувствате удобно на „Морската фея“, мис Ашфорд?

Гарик, който все още държеше ръката на Катлин, след като ѝ помогна да слезе на пристанището, пое инициативата да отговори сам на въпроса на капитан Хауърд.

— Бе удоволствие за нас да ви помогнем в момент на произшествие, капитане. А що се отнася до мис Ашфорд, мога да гарантирам, че тя се чувстваше удобно на кораба. Лично се грижих за всичко, от което тя се нуждаеше.

В този момент на Катлин ѝ се искаше с една плесница да изтрие усмивката от прекалено красивото лице на Гарик Стийли. Но подобно нещо несъмнено би накарало капитан Хауърд и Скоти да тълкуват по друг начин увереността, с която той се изказа за благополучието на Катлин на кораба. Едно бе тя да разбере истинския смисъл на думите му, а съвсем друго всички да схванат значението им. Така че единственото, което ѝ оставаше, бе да стои до него и да се усмихва любезно.

Капитан Хауърд не бе човек, който би си позволил да губи повече време, когато корабът му спешно се нуждаеше от ремонт. Като прие уверенията на капитан Стийли, че всичко е било благополучно за Катлин на борда на неговия кораб, той кимна и очите му заоглеждаха наоколо по пристанището, сякаш търсеха някого.

— Може би мога да ви помогна, мис Ашфорд, да намерите плантацията на баща ви? — предложи Скоти, който се чувстваше малко изигран, след като го бяха лишили от нейната компания. И сега усещаше, че го пробожда ревност, като гледеше как внушителният на

ръст капитан на „Морската фея“ стои така близо до Катлин и я държи толкова фамилиарно под ръка.

Катлин би приела на драго сърце предложението му само за да се отърве от Гарик Стийли, но докато си отваряше устата да му благодари, Гарик се намеси още веднъж и я стисна по-здраво за лакътя.

— Това няма да бъде необходимо. Аз ще се погрижа за безопасното пристигане на мис Ашфорд в плантацията на баща ѝ.

Студеният поглед на сините очи даде на Скоти да разбере, че по въпроса за съпровождането на Катлин до бащината ѝ плантация не може да има спор. Първият помощник не каза нищо повече, но когато капитанът поведе Катлин надолу по пристанището, погледът му ги последва.

Когато Гарик я отвеждаше, на Катлин ѝ хрумна строго да го порицае за безцеремонното му поведение към нея, но като размисли, осъзна, че би било безполезно. Този човек би направил точно това, което искаше, и никой никога нямаше да може да го отклони от целта му. Можеше да се успокои единствено с мисълта, че щом веднъж пристигне в бащиния си дом, нямаше да се налага да го вижда повече. Тя съвсем ясно си спомняше как предната вечер ѝ бе казал, че корабът му е корсарски и сега не се съмняваше, че той е нещо повече от пират. Всичко лошо, което ѝ се бе случило напоследък, бе свързано с него, а сега към дългия списък от негови грехове се прибавяше и това, че ѝ натрапваше компанията си, макар че тя никак не я желаше!

Пристанището на Бастер бе една доста нелицеприятна част от града. Моряци, дръзки и нагли на вид жени с лек морал се опитваха да припечелят нещо срещу услугите си; хора — мъже и жени, се навъртаха наоколо и дебнеха за възможност да подобрят съдбата си. Едва след като подминаха няколко запуснати склада, атмосферата около Катлин и Гарик започна да се променя, и то драстично.

В района, в който навлязоха, имаше сергии и по-голямата част от пристигащата на острова стока от многобройните кораби, посещаващи Сейнт Китс, можеше да се види изложена за минувача тук, в тази част на Бастер. Тропически плодове и зеленчуци от всякакъв вид бяха на показ пред един павилион, в който можеше да се опита вкусен пай с месо и плодов сладкиш. Изящни дантели, топове екзотични платове и бижута, изработени от най-добрите майстори — всичко това можеше да се намери на острова. Тук имаше всичко, за което човек можеше да

се сети. Стоките пристигаха от всички пристанища на света, за да изкушат клиента да се раздели с парите си.

Катлин бе замаяна от оживената дейност в тази част на града. Тук се разхождаха дами с дантелени слънчобрани, за да се предпазят от прякото въздействие на лъчите на палецото слънце. Джентълмени в костюми придружаваха дамите си и бъбреха с приятели. Сякаш отблъскващите зловонни докове не бяха на неколкостотин ярда, а на цели мили разстояние.

Докато стоеше на дървения бордюр до Гарик, който посегна да я отведе към събраните карети, Катлин гледаше оживеното движение, но изведнъж вниманието ѝ бе привлечено от възрастна жена с модна зелена рокля, която дърпаше за ръка едно по-младо свое копие и двете идваха към тях.

— Ех, капитан Стийли, каква изненада! Тъкмо оня ден казвах на моята мила приятелка Фърн Атуърт, нали я знаете — шивачката тук, в Бастер, че на острова има толкова малко сносни мъже за нашите млади девойки и ето, че вие се появявате! Отново се завръщате по нашите брегове!

Гарик се усмихна в отговор на топлото посрещане на жената и като погледна към единствената щерка на Кларис Лангстън, Телма, усмивката му се разшири още повече при вида на пламналото от смущение лице на девойката.

— Много ви благодаря, мисис Лангстън, затова, че ме включвате в числото на сносните мъже тук, на Сейнт Китс.

— Уф, капитан Стийли, знаете, че сте първи в списъка на всяка свободна млада жена! Ами така де, дори и моята скъпа, сладка Телма... — тогава възрастната жена забута русолявото момиче с присвити устни напред, докато застана точно пред Гарик. — Ами тъй де, тя броеше дните до вашето завръщане в Бастер!

Младата жена, която нарекоха Телма, пламна още повече и при дръзкия коментар на майка ѝ от свитите ѝ устни се изпусна една въздишка. И когато всички погледи се насочиха към нея, сякаш очакваха да направи някакво важно изявление, тя успя само да изпишука:

— Аз... аз...

Катлин насочи смарагдовите си очи нагоре към небето. Не знаеха ли тези жени какъв мерзавец бе всъщност капитан Стийли? Нима бяха

толкова омагьосани от този красив пират, че не можеха да видят какъв бе всъщност? Ако тази майка знаеше що за подлец е той, несъмнено би побягнала от него. Глупавата, развълнувана Телма най-вероятно щеше да бъде издърпана от лапите на мошеника, а не натикана там, както бе станало.

Усещайки нетърпението на Катлин до себе си, Гарик погледна надолу към нея и сребристият му поглед проблесна от добро настроение. Той очевидно се забавляваше. Гарик, който не бе от типа мъже, които биха оставили една дама за дълго в беда, посегна и взе треперещата ръка на Телма и я поднесе към устните си.

— Защо така, мила моя Телма, аз си нямах никаква представа.

Гарик ѝ смигна и въпреки че тя би оставила ръката си завинаги в неговата, той ѝ позволи да си я прибере обратно до тялото.

Катлин едва не се задави при тази последна забележка и се престори, че се прокашля. Тя бе видяла повече, отколкото можеше да понесе за една сутрин. Ако Гарик Стийли искаше да остане и да бъде изпиван с очи от тези две жени, прав му път, но тя не бе длъжна да стои настрана и да наблюдава всичко това.

— О, моля ви, простете моята несъобразителност, мис Ашфорд — Гарик се обърна към Катлин, сякаш усещайки, че тя се готви да избяга. — Тази дама е жената на нашия уважаван губернатор, Кларис Лангстън и прекрасната ѝ дъщеря, Телма.

Като се обърна отново към двете жени, той каза:

— А това, дами, е Катлин Ашфорд. Тя ще остане за известно време в Сейнт Китс.

Двете жени едва реагираха на запознаването. Тяхното внимание бе насочено изцяло към красивия капитан. По-късно щяха да коментират новата заплаха, която Катлин Ашфорд представляваше за неомъжените жени на Сейнт Китс, но засега погледите им не се отклоняваха от зашеметяващия Гарик Стийли.

— Да, да, много мило от ваша страна, мис Ашфорд — заради добрите маниери мисис Лангстън бе длъжна да каже нещо на младата жена, но после бързо прехвърли погледа си отново върху Гарик. — Така се радвам, че пристигате навреме за бала в чест на губернатора, който ще се състои в края на другата седмица. Знаете, че това е шестдесет и първия рожден ден на Самуел! Всички покани са

разпратени вече, но непременно ще изпратя една и до вашия кораб. И може би дори Телма ще ви удостои с един-два танца!

Кларис Лангстън правеше всичко възможно, за да осигури добра партия за единствената си дъщеря. Сега, когато Телма приближаваше зрялата възраст двадесет и две години и бе на път да остане стара мома, Кларис знаеше, че е време да поеме нещата в свои ръце. Ако я оставеха на нейните собствени възможности, за да си намери жених, скъпата Телма би останала завинаги под крилото на майка си.

— Разбира се, че с удоволствие бих включил името на Телма в списъка на моите партньорки за танц, но се боя, че ще трябва да чакам на дълга опашка, заедно с другите джентълмени, които ще си съперничат за ръката на една толкова прекрасна млада жена.

Гарик бе съвсем наясно, че с ласкателства можеше да постигне всичко, което искаше от тези жени. Самуел Лангстън, като губернатор на Сейнт Китс, имаше власт да забрани законния достъп на кораба му в пристанището Бастер. И освен златните монети, които изпращаше на губернатора всеки път, когато акостираше в пристанището — нещо доста несвойствено за него — Гарик, полагаше усилия да не губи благоразположението на Кларис Лангстън, а това включваше и ласкаенето на срамежливата, изчервяваща се Телма — какво можеше да навреди, ако казваше на дъщерята няколко мили думи?

Катлин изсумтя високо и насочи вниманието си към улицата пред нея, която гъмжеше от ежедневието живот, характерен за един преуспяващ морски град. Опитвайки се да пренебрегне преливащото вълнение на двете жени, предизвикано от последната забележка на Гарик, тя почувства странно раздразнение и си наложи да не се обръща към майката и дъщерята, за да не забележат нескритата неприязън в погледа ѝ.

После, вече с по-сериозен тон Кларис Лангстън обясни на Гарик по каква причина са излезли тази сутрин в района на пристанището — още едно тяло на жена бе намерено във водата покрай кея и тя се надявала да подочуе нещо за случая от нейните приятели. Докато разправяше какво е научила, Скоти мина покрай тях в двуколка с един кон. Багажът на Катлин от „Карълайн“ беше натоварен отзад на колата.

Катлин погледна първия помощник така, сякаш бе изпратен от Бога. Като се обърна към групата и видя, че Гарик изглеждаше погълнат от разговора си с възрастната жена, тя дръзко я прекъсна:

— Вие дами, надявам се, ще ме извините, както и вие, капитан Стийли. Изглежда, че превозът до плантацията на баща ми е най-сетне осигурен.

С тези думи тя обърна гръб на групата и се отправи към колата, но не преди да забележи твърдото като нож проблясване в очите на Гарик Стийли.

Изкушен за миг да я последва и да даде един добър урок на първия помощник, който нямаше да забрави скоро, Гарик все пак се застави да остане на мястото си и да не прави сцена пред жената и дъщерята на губернатора. Като си пое дълбоко въздух, той се усмихна на двете жени и видя как Скоти помогна на Катлин да се качи в колата.

— Та вие казахте, че са намерили тялото на още една жена до кея? Колко стават жертвите до момента? Доколкото си спомням, бяха пет, преди да отпътувам с кораба последния път.

Нито Кларис, нито Телма обърнаха много внимание на заминаването на Катлин Ашфорд, тъй като не откъсваха очи от красивия мъж, когото бяха притиснали на оживения тротоар.

— Ами, мисля, че с тази стават осем, или май девет. Но както казва Самуел, какво толкова от загубата на още една уличница!

Единствената причина, поради която Кларис се интересуваше от проститутките, които бяха измъчвани и убивани по доковете, бе, че това ѝ даваше богат материал за разсъждение и клюки. И след като тази тема бе уловила вниманието на Гарик Стийли, тя гореше от нетърпение да му каже каквото знаеше!

Като си нагласи полите на седалката в колата, Катлин погледна за последен път в посоката на Гарик. Той, изглежда, дори не забелязваше, че тя заминава. Все още разговаряше с Кларис Лангстън и попиваше всяка нейна дума. Наистина бе права за него — не бе нищо повече от един подлец! Стремеше се да спечели вниманието на всяка жена, която му се появеше пред погледа. И само като си помисли как се бе заблудила, че той е различен! Тя изпъна гръб, когато Скоти подкара конете. В бъдеще щеше да бъде много по-предпазлива що се отнася до този мъж. Не можеше да си позволи да направи повече от една грешка, макар че и тази ѝ струваше доста скъпо.

— От файтонджиите взех описание на пътя до „Корал Роуз“, плантацията на баща ви. Щях да ви закарам багажа дотам, но като ви видях, реших, че може да поискате да пристигнете в „Корал Роуз“ преди обяд.

Скоти почувства необходимост да обясни как се е натъкнал на нея. Не искаше тя да си помисли, че той е дебнал тази възможност, макар да си призна, че в момента, в който я видя на тротоара, той си каза, че молитвите му са чути.

— Наистина много мило от твоя страна, Скоти. Трябва да призная, че в компанията на капитан Стийли бе започнало ужасно да ми доскучава.

Катлин се облегна на седалката и отправи признателна усмивка към младия мъж, после си наложи да прогони от съзнанието си мисълта за Гарик Стийли.

След като излязоха от града, Скоти подкара кобилата по извиващия се нагоре път. От това възвишение гледката към острова бе фантастична. Свежият въздух и тропическият бриз помогнаха на Катлин да повдигне малко духа си.

— Разбра ли на какво разстояние от тук е „Корал Роуз“, Скоти? — попита тя с нетърпение.

— Железарят ми каза, че била на няколко мили от града. Каза, че ако се движим по този път, няма да ни отнеме много време. И както слънцето е зад облаците, пътуването ще бъде приятно.

Скоти се усмихна широко. Изглеждаше доволен, че е в състояние да даде поисканата от нея информация. Изобщо, в този момент бе доволен от живота.

— Бил ли си на Сейнт Китс преди, Скоти?

Катлин се стараяше да бъде добра компания за този мил младеж и още по-усърдно прогони мислите си за Гарик Стийли.

— Да, бил съм тук няколко пъти. Понякога вали, но като изключим това, мисля, че ще бъдете доволна от престоя си тук. Островът е много красив!

— Вие дълго ли ще останете?

Катлин се чудеше колко време ще отнеме на капитан Хауърд поправката на „Карълайн“.

— Чух капитанът да казва, че може би ще останем в пристанището около две седмици. Толкова, колкото ще отнеме

поправката на главната мачта.

Това за Скот Робъртс бе един много кратък престой. Като гледаше Катлин, се ужасяваше, че изобщо някога ще се наложи да напусне Сейнт Китс.

Катлин отблъсна с ръка летящо насекомо, което явно възнамеряваше да кацне на ръкава ѝ. Топлината на острова започна да се усеща по-силно, след като напуснаха хладината покрай брега и навлязоха във вътрешността му.

— Може би ще се отбиеш за чаша чай, преди да напуснеш острова?

Дължеше на този млад мъж поне това малко внимание, каза си тя. След цялата грижа, която бе проявил към нея на борда на „Карълайн“ и сега, когато ѝ се притече на помощ, за да я освободи от компанията на капитан Стийли, той заслужаваше поне една малка награда. Освен това Катлин знаеше, че лесно може да се справи с него и да го държи на желаното разстояние. Той бе точно като повечето ѝ приятели в Лондон — винаги готови да се отзоват и доволни, когато тя ги удостоеше и с най-малкото внимание.

Скоти незабавно се отзова на поканата за чай.

— Ще бъда повече от щастлив да ви посетя, мис Ашфорд.

— Добре, да кажем тогава утре сутринта. Така ще имам малко време да се установя, но да не отлагаме за прекалено късно нашия чай, в случай че поправката на борда на „Карълайн“ приключи по-рано, отколкото очаквате.

Сега, след като вече го покани, Катлин бе нетърпелива да приключи с въпроса, колкото може по-бързо.

Скоти бе повече от зарадван от отговора ѝ. Що се отнасяше до него, следващият ден нямаше да дойде достатъчно бързо.

— Искам също да ви благодаря за това, че ми взехте багажа, Скоти. Смятах, че баща ми да изпрати човек за него, но сега това няма да е необходимо.

Багажът бе единственото оправдание, което Скоти си намери, за да отиде до „Корал Роуз“. Но той съобразително скри това.

Малко по-късно Скоти насочи колата надолу по път, отклоняващ се от главния. На една дебела дървена табелка пишеше: „Корал Роуз“. Пътеката изглеждаше запусната, обрасла с дивата растителност на джунглата, така характерна за острова. Дърветата хвърляха сянка над

тях и спираха яркото слънце. Мирис на тропически цветя се носеше из въздуха.

Като минаха през шпалира от дървета, пред тях се откри голяма бяла къща. Земята около нея бе виждала и по-добри дни — висока трева растеше по пътеката и огромно количество тропически цветя ограждаха леката на вид двуетажна постройка.

Тук цари ленива атмосфера, помисли си Катлин, докато Скот спираше колата и ѝ помагаше да слезе.

— Ако не те затруднява, просто остави багажа ми до входа, аз ще се погрижа за него по-късно — Катлин посочи предната веранда, която се простираше по цялата дължина на къщата и се скриваше от двете ѝ страни.

Скоти охотно изпълни молбата ѝ, надявайки се да събере повече актив в своя полза.

Катлин се разходи пред къщата, докато първият помощник-капитан пренасяше куфарите на верандата. Странно бе, че нито баща ѝ, нито някой от прислужниците не дойде да я посрещне, но въпреки това тя се сбогува със своя придружител, като го увери, че ще го чака за чай утре следобед. Двуколката потегли бавно по пътя и тя се отправи към входа.

Надяваше се, че първият помощник-капитан на „Карълайн“ не я е докарал до друга плантация. Като приближи ръка до дървената врата, тя леко почука.

СЕДМА ГЛАВА

Вратата се откряна, без да окаже съпротива. Като пристъпи бавно в хладната ѝ вътрешност, Катлин откри, че къщата бе добре поддържана, въпреки опасенията ѝ, че е изоставена. Леки мебели бяха разпръснати из стаите на долния етаж. На всеки ъгъл на къщата имаше големи прозорци, които улавяха и най-малкия полъх на тропическия бриз.

След като дочу гласове, идващи от задната част на къщата, Катлин тихо се приближи към мястото, където бе кухнята. Като отвори вратата, видя едра черна жена, която стоеше до голяма дървена печка и тихо си тананикаше някаква местна мелодия.

Катлин бе повече от разтревожена за това как щяха да я приемат, ако беше попаднала на друго място. Но дори и да не беше сгрешила къщата, тя се опасяваше, че баща ѝ не знаеше за нейния двегодишен престой. Тя леко се прокашля и зачака черната жена да се обърне и да я погледне.

Когато я видя, широката усмивка, играеща на голямото ѝ лице, започна бавно да изчезва. Тъмните ѝ очи се спряха на младата жена, която стоеше до вратата на кухнята.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мис?

Тя остави лъжицата до тенджерата, в която бъркаше и избърса ръцете си в престилката, покриваща широките ѝ бедра.

— Ами, надявам се.

Катлин пристъпи една крачка в излъсканата, приятно ухаеща стая.

— Търся баща си, Ричард Ашфорд.

Устата на жената се отвори от изненада, а тъмните ѝ очи се разшириха от недоумение.

— Божичко, не е възможно... мис Катлин?

— Ами, да, всъщност, аз съм!

Катлин с облекчение се усмихна на жената, която не бе на себе си от изненада.

— Къде е баща ми? Тук в плантацията ли е?

Къщата бе толкова тиха, мислеше си тя, че вероятно баща ѝ бе отишъл в града и тя се е разминала с него, или може би бе някъде навън и работеше на полето.

— Ах, бедно дете, не получи ли новината за татко ти?

Но преди Катлин да успее да зададе въпрос, жената продължи забързано:

— Господарят отиде при своя създател, душице. Няма и шест месеца, откакто си отиде. Мислех, че знаеш за баща си и мис Каръл. Онзи симпатичен младеж, който написа завещанието на баща ти, каза, че ще ти изпрати писмо, в което ще ти обясни всичко.

— Не е пристигало писмо. Мъртъв ли е баща ми?

Катлин едва се задържа на краката си, все още се надяваше, че не е разбрала добре жената.

— Наистина съжалявам, че аз трябва да ти кажа това, душице. Сега седни тук, на моята маса, и остави Лизи да ти направи един хубав горещ чай.

Жената отиде до Катлин и като видя пребледнялото ѝ лице, я поведе за ръката към очуканата маса.

— Нищо не можеше да се направи нито за господаря, нито за господарката. Хвана ги треската и за една седмица и двамата се стопиха!

Лизи се увери, че младата дама е добре настанена. Преди да се обърне към печката и да сложи чайника с вода, Катлин поклати глава в изумление.

— Говориш за господарка — баща ми имаше ли жена? — тя бързо разбра колко малко знаеше за баща си.

— Мислех поне, че господарят ти е писал за господарката.

Като поклащаше голямата си глава, увита в яркочервен тюрбан, Лизи ѝ каза, че в миналото далеч не е била съгласна с всичко, което Ричард Ашфорд бе вършил. След като донесе чайника на масата, наля чаша кипяща вода върху чаените листа.

— Сега, не се сърди много на господаря Ричард, дете мое. Мъката му го караше да се придържа към какви ли не странни приумици що се отнасяше до теб. Преди години, много преди да срещне мис Каръл, той ми каза, че бил полудял от мъка, когато майчето ти била повикана на небето. Не знам как те е оставил, но

никога не забравяше за теб. Носеше твой портрет в джоба на самото, точно до сърцето си, и аз видях, че беше там и когато заспа завинаги.

Катлин не знаеше как точно трябваше да реагира на новината за смъртта на баща си. Тя смътно си го спомняше. Образът му се бе замъглил през годините. Новината, че се бе оженил повторно, бе доста изненадваща, но тя трябваше да признае, че трудно би могла да очаква друго. Ричард Ашфорд бе мъжествен и красив мъж, който не би се съжалявал вечно, без да потърси компанията на друга жена.

— Вземи си един от тези хубави сладкиши, душице. Пекох ги тази сутрин.

Лизи ѝ поднесе малка чинийка със сладкиши. Катлин разсеяно посегна, взе един и отхапа от него.

— Наистина изглеждаш изморена. Най-добре е веднага да легнеш и да си починеш. Горещината на този остров може да убие всеки, да не говорим за създаване като теб.

Лизи сякаш даде на младата жена време да схване всичко, преди да заговори наново:

— Чудя се как господарят не ти е писал за господарката? Тогава не ти е казал и за младия господар Джошуа?

— Джошуа? — запита Катлин, недоумявайки кой може да бъде той.

Тюрбанът енергично се поклати.

— Младият господар не е тук сега да те посрещне, сигурно е някъде навън и тича като щур по брега.

— Искаш да кажеш, че баща ми е имал син? Той ли е Джошуа? — Катлин не можеше да повярва на това, което ѝ казваха!

Главата отново се поклати в съгласие.

— Той е много буен, младият Джошуа, но иначе има златно сърце. Когато поиска е много добро момче.

— На колко години е? — Катлин преглътна с усилие. Макар че не беше закусвала, тя едва прекара хапката сладкиш през гърлото си.

— Джошуа е на дванадесет години, мис Катлин. Не знаете, че имате по-малък брат? Как е възможно това?

— Имам дванадесетгодишен брат? — повтори Катлин замаяно. Очите ѝ се оглеждаха из кухнята, сякаш очакваха да видят как баща ѝ изскача от единия ъгъл иззад някой шкаф с вик: „Изненада! Хвана ли

се?“ — Това просто не е възможно! Кой се е грижил за Джошуа? Кой отговаря за него сега, когато баща ми е мъртъв?

— Сега, като си дошла в Сейнт Китс, мисля, че ти ще поемеш грижата за брат си, мис Катлин. „Корал Роуз“ е всичко, което младият господар притежава по закон, и аз разрешавам ти да се погрижиш той да го опази!

Дванадесетгодишен брат, който точно в този момент тича като луд някъде по брега! Катлин гледаше черната жена с празен поглед. Струваше ѝ се, че целият свят се върти. Един вътрешен глас ѝ казваше, че още сега трябва да вземе една карета и да се върне обратно в Бастер. Щеше да се качи на някой кораб, който и да е, и да се прибере при леля си. Обратно в Лондон, където животът ѝ винаги бе следвал някакъв логичен порядък. Където тя знаеше какво я очаква през всеки следващ ден. Но, разбира се, здравият разум надделя. Тя знаеше, че не може да изостави детето на баща си, колкото и да ѝ се искаше в момента.

— Тази Каръл, за която се е оженил баща ми, има ли някакви роднини?

Първо, щеше да потърси роднини на детето от майчината му страна, които биха могли да се грижат за него, докато навърши пълнолетие и е в състояние сам да се грижи за себе си.

— Не, госпожице. Мис Каръл нямаше жива душа, която би могла да нарече своя роднина, освен господаря и младия господар Джошуа.

Така че от никъде помощ, помисли си Катлин.

— Нямаха ли някакви приятели, които биха могли да се грижат за момчето, докато навърши пълнолетие и може да управлява сам плантацията си? — в гласа ѝ се появи нотка на отчаяние.

Лизи поклати глава.

— Почти всички, които познават младия господар, го смятат за прекалено труден за възпитание.

Когато очите на Катлин се разшириха въпросително, Лизи отново побърза да я увери:

— Не че е лошо момчето, да знаеш. Само е малко вироглаво. Господарят Ричард му позволяваше да прави каквото си иска, а мис Каръл — тя толкова обичаше момчето, че не виждаше нищо лошо в лудориите му!

Ето го отново това определение „луд“, помисли си Катлин, докато се опитваше да отгатне това, което не ѝ казваше усмихнатото лице на Лизи. Една въздишка се изтръгна от нея, когато свърши с чая и сладките. Бе прекалено уморена, за да се справи с изненадващата новина, че си има брат. Главата ѝ започна да пулсира от двойното въздействие на горещината и шока от новините за семейството ѝ.

— Някой може ли да ме отведе до стая, в която да се поотморя за малко?

— Повечето прислужници сега са в техните колиби. Откакто тук няма кой да дава нареждания за деня, нещата са се поразхлабили доста. Господарят Джошуа е прекалено млад, за да поеме грижата за подобни неща! — каза Лизи, обяснявайки какво е положението в плантацията. — Само за минутка ще изтичам и ще доведа две от домашните прислужнички. Сега, когато ти си при нас, ще имаме нужда от допълнителна помощ в домакинството.

— Засега само ми кажи къде е стаята на баща ми? Това ще е напълно достатъчно.

С всяка изминала минута Катлин се чувстваше все по-уморена и искаше веднага да си полегне.

Лизи с готовност насочи младата жена към стаята на баща ѝ.

— Стаята на стария господар е първата врата до стълбището на втория етаж. Ти иди горе, а аз ще доведа стария Руфъс да се погрижи за багажа ти.

Може би нещата щяха да потръгнат постарому сега, когато мис Катлин беше в „Корал Роуз“! Според Лизи, положението се бе разхлабило до немай-къде и се нуждаеше от затягане.

Катлин кимна уморено, стана и тръгна да излиза от кухнята. Главата ѝ се замая, като се заизкачва по стълбите и отвори първата врата, до която стигна. Ръката ѝ все още стискаше дръжката на вратата, когато тя спря. Там на стената, точно срещу вратата, висеше портрет на баща ѝ, а до него — на жена с трудно определями черти.

Онзи Ричард Ашфорд, който Катлин си спомняше от детството, оживя пред нея на платното. Той бе точно толкова красив, колкото го обрисуваше момичешката ѝ фантазия след ужасния ден, в който тя бе оставена при леля си в Уесли хаус. Неговите зелени очи, които толкова приличаха на нейните, блестяха от добро настроение, а високото му чело и твърдата брадичка говореха за интелигентност. Докато гледаше

тъмната коса на баща си, в съзнанието ѝ се натрапи образът на друг мъж с коса тъмна като нощта. След като се окопоти от представата за мъжествения, прелъстителен морски капитан, Катлин бързо прехвърли вниманието си върху портрета на жената.

Като се взираше в чертите ѝ, на Катлин ѝ бе трудно да разбере какво у нея е могло да привлече вниманието на баща ѝ. Кестенявата коса на жената бе безпощадно опъната назад, брадичката ѝ — заострена, а очите ѝ — бледосини. Изглеждаше слаба, почти кокалеста, с ръце, склучени в скута ѝ. Каква утеха бе намерил баща ѝ в прегръдките на такава жена, почуди се Катлин, докато изучаваше картината и се опитваше да си представя това, което портретът не показваше. Без съмнение художникът бе хвърлил всичките си сили и умение при изобразяването на баща ѝ и за другия портрет не бе останало много.

Може би това момче Джошуа бе като майка си, помисли си Катлин, като се извърна от картините. Все още ѝ бе трудно да повярва, че баща ѝ имаше син, за когото тя никога не е знаела и за когото сега бе отговорна.

Стаята бе голяма, декорирана в богати и топли цветове, което подсказваше намесата на женска ръка. Мебелировката бе по-подходяща за къща в английско имение, отколкото за спалня на тропически остров. Голямото буково легло с четири табли бе в центъра на стаята. Прекрасна виненочервена басма бе превърната в покривка за леглото, прихваната в края. Пердетата от същата материя висяха на прозорците. На срещуположната страна имаше балкон, който гледаше към предните ливади на къщата. Малко неща свидетелстваха за това, че баща ѝ и жена му са обитавали тази спалня. Шкафовете и бюрото бяха изпразнени.

Като събу обувките си, Катлин въздъхна и зарови пръстите на краката си в дебелия плюшен килим. Свали шапката си и я постави на бюрото и отново потърси с поглед голямото легло. Час-два сън и всичко ще се подреди, помисли си тя. Може би като се събуди, нещата няма да изглеждат толкова ужасни, колкото ѝ се струваха сега.

Легна на меката покривка и се опита да забрави за баща си, неговата съпруга и брат си, за чието съществуване доскоро не бе подозирала.

Образът на Гарик Стийли отново се появи в съзнанието ѝ. Нима бе тази сутрин, когато тя се намери да лежи гола в леглото на онзи морски капитан? Може би, ако баща ѝ я бе посрещнал в прегръдката си, когато пристигна в „Корал Роуз“, щеше да му разкаже всичко и той щеше да се занимае с негодника-прелъстител. Очите ѝ бавно се затваряха и мислите, прелитащи като стрели, се разтвориха в материята на съня. След като баща ѝ го нямаше да защитава честта ѝ, тя трябваше сама да се държи. Като че ли мога да се съпротивявам срещу него, помисли си тя и заспа.

— Лизи каза да не безпокоиш госпожицата! Ела тук веднага!

Затръшна се врата, нещо тупна на пода и висок писък изпълни въздуха. Дяволит момчешки смях разтърси спалнята.

Катлин скочи напълно събудена, с широко отворени зелени очи, недоумявайки къде се намира и какво става наоколо!

— Съжалявам, госпожице, съжалявам!

Младо черно момиче стоеше зад таблата на леглото на Катлин и чупеше отчаяно ръце. Тя гледаше младата жена на леглото с разширени от страх очи, докато зелените очи на Катлин търсеха из стаята причината за шума, който я бе събудил.

— Опитях се да спра младия господар, но той изобщо не ме послуша!

Катлин, която бързо се осъзна, като видя изпълнения със страх поглед на младото момиче, веднага схвана положението и разбра, че независимо дали иска, или не, трябваше да се срещне с брат си. Като претърси с поглед стаята, накрая се върна отново към треперещата девойка.

— Той влезе ли тук? — запита тя, като се чудеше дали не е изпуснала нещо, за което момичето още не ѝ бе казало.

Като разклати бързо късо подстриганата си къдрава глава, момичето посочи с пръст към пердето на прозореца.

— Крие се там, госпожице!

Тя говореше тихо, сякаш да не я чуят, че е информатор.

Катлин леко се усмихна, спомняйки си колко срамежлива бе самата тя на дванадесет години. Естествено брат ѝ би почувствал известно неудобство при първата им среща, разсъди тя.

— Благодаря ти...

Тя още не знаеше името на младото черно момиче.

— Аз съм Беси, госпожице. Лизи каза, че отсега нататък аз ще се грижа за вашите нужди.

— Добре, Беси, смятам засега да ме оставиш сама с Джошуа. Трябва ни известно време, за да се поопознаем.

Очите на Беси отново се разшириха. Тя не бе съвсем сигурна, че това е добра идея.

— Мога да остана, ако искате, мис. Нямам нищо против.

Катлин, която вече се бе събудила напълно, прецени ситуацията и реши, че е най-добре да бъде сама с детето. Ако всичко, което Лизи й бе казала, бе вярно, момчето се нуждаеше от утешение и рамо, на което да си поплаче след тези месеци, прекарани без закрилата на семейство и приятели. Тя можеше ясно да си представи колко уязвимо бе детето след смъртта и на двамата си родители.

— Всичко ще бъде наред, Беси. Ще съм ти много благодарна, ако се погрижиш багажът ми да бъде качен горе.

— Ако смятате, че така е най-добре, мис, аз няма да ви преча.

Беси неохотно се отправи към вратата, все още не съвсем сигурна, че трябва да остави новата господарка сама с Джошуа Ашфорд.

Щом вратата се затвори, Катлин стана от леглото и отиде до прозореца. Като дръпна пердетата, видя, че первазът бе празен, след като се завъртя, в ушите й отекна момчешки смях, който идваше откъм балкона. Гледката пред нея смрази кръвта във вените й, а сърцето й спря.

Там, по железния парапет на балкона, се разхождаше тъмнокосо зеленооко момче, облечено в къси отрязани панталони, без обувки и риза. Следобедният бриз рошеше кичурите коса, докато детето я гледаше как стои с отворена уста, сякаш всеки миг щеше да нададе смразяващ кръвта писък. Дяволският смях отново затрептя във въздуха.

— Слез долу, веднага! — най-сетне реагира Катлин, която се страхуваше, че всяко нейно движение може да стресне момчето и то да падне. След като бе видяла височината на този балкон, тя се страхуваше, че никога няма да може да се възстанови от такова падане.

— Защо да слизам? — дяволито се усмихна момчето.

Катлин бе прекалено изплашена, за да говори. Наистина беше луд! Не бе срещала по-лудо дете! Като си възвърна самообладанието, тя се опита да заговори спокойно:

— Защото ще паднеш, ако не направиш това, което ти казвам!

— Имаш предвид така, например?

Момчето прибра ръцете си до тялото и за част от секундата се наклони на другата страна на балкона, сякаш губеше равновесие.

Катлин затвори очи, неспособна да го гледа как полита към смъртта си, но когато отново ги отвори, той все още стоеше на парапета с онази широка усмивка на палавото си лице.

Като се завъртя на босите си крака, тя влезе в стаята. Ако момчето си беше наумило да се пребие, тя с нищо не можеше да го спре. Ако се опиташе да го дръпне долу, това несъмнено можеше да завърши злополучно. Не, най-доброто, което можеше да направи сега, бе да го остави да му доскучае от собствените му номера и тогава той щеше да слезе от парапета.

Като влезе в стаята, Катлин седна и зачака в едно от креслата, поставени в единия ъгъл. Имаше сърцебиене и ѝ трябваша няколко минути да се успокои. Не си представяше първата среща с брат си точно по този начин!

— Баща ми ми разказа всичко за теб и леля ти! Каза, че живееш отвъд океана и че един ден ще дойдеш да ме вземеш, за да се грижиш за мен. Но аз няма да дойда с теб и ти не можеш да ме накараш!

Катлин бе крайно изненадана от този изблик.

— И кога ти каза това? — тя се стараяше да не изплаши момчето с тона си.

— Когато той и мама бяха болни. Точно преди да си затвори очите завинаги.

Катлин въздъхна. Баща ѝ бе говорил за нея на смъртния си одър. Бе мислил за нея и бе казал на това дете, че тя ще дойде и ще го вземе под своите грижи. Наистина, колко предвидливо от негова страна! Той я бе оставил с години без никаква вест и на смъртния си одър бе решил, че има правото да каже на брат ѝ, че тя ще поеме отговорността за него! Съзнаваше, че момчето не е виновно, но без да помисли, изтърси:

— А какво те кара да си мислиш, че ще искам да взема със себе си момче като теб?

В мига, в който изрече това ѝ се прииска да си върне думите назад, но въздействието върху Джошуа бе повече от изненадващо. Твърдото изражение в зелените очи се смекчи и брадичката му се отпусна.

— Искаш да кажеш, че не си дошла до Сейнт Китс, за да ме вземеш в Лондон?

Тя бавно поклати глава, несигурна какво точно да му каже. Трябваше да си напомни, че не бива да излива собствените си чувства върху това дете, което също бе страдало не малко през последните няколко месеца.

— Тогава защо си тук?

За миг в очите, които така приличаха на нейните, отново проблесна искрица недоверие.

— Изпратена съм от леля ми тук за две години.

Докато брат ѝ за първи път я погледна доброжелателно, Катлин реши, че е най-добре изобщо да не споменава пред него или пред когото ѝ да било на острова за миналите си подвизи.

— Леля Елизабет сметна за добре да посетя баща си, преди да помисля за установяване или женитба — бързо добави тя.

— Значи не си знаела за майка ми и баща ми?

Джошуа все още не можеше да повярва, че тя е изменила целия този път, без намерение да го отведе от „Корал Роуз“. Още от момента, когато баща му му каза, че има сестра, с ужас очакваше нейното появяване в плантацията.

— Лизи ми каза за моя баща и твоята майка, когато пристигнах. До този момент няхах представа дори, че баща ми се е оженил повторно и че имам брат.

— Баща ми ми каза за теб.

Катлин не знаеше дали това е добре, или зле в представите на това малко момче и не искаше да го разпитва по въпроса.

— Какво ще правиш сега?

Катлин се почувства доста неловко от директния въпрос на това дванайсетгодишно дете.

— Ами, всъщност, не съм имала време да помисля за това. Ти какво ще предложиш, Джошуа?

Небрежният ѝ тон сякаш поуспокои момчето и го предразположи за миг, макар и не напълно.

— Мисля, че трябва да се върнеш обратно там, откъдето си дошла и всичко в „Корал Роуз“ да си остане както преди.

— Обичаш тази плантация, нали?

По някаква причина Катлин почувства, че трябва да зададе този въпрос. И докато чакаше отговора, усети със сигурност, че той ще повлияе на решението, което скоро трябваше да вземе за неговото и нейното бъдеще.

Тъмната глава енергично кимна и едри сълзи изпълниха зелените очи. Макар че му се бе наложило доста да порасне през краткото време след смъртта на родителите си, в този момент Джошуа Ашфорд се почувства уязвим пред новата си сестра. Тя имаше властта да промени неговия свят завинаги, стига да пожелаеше!

Несъмнено Катлин не можеше да обвинява детето за любовта към дома му. Нима самата тя не се чувстваше ужасно, задето напусна Лондон. Опита се да прозвучи колкото се може по-небрежно:

— Тогава защо не ме разведеш наоколо. Можем да хапнем нещо в кухнята на Лизи.

За дълго момчето остана неподвижно. Сякаш не можеше да повярва, че тя не каза думите, които той с ужас очакваше да чуе от момента, в който Лизи му съобщи, че сестра му най-последно е пристигнала в „Корал Роуз“. Изведнъж изписаната по лицето му предпазливост се изпари.

— Искаш да кажеш, че ще ми позволиш да остана тук?

— Защо не правим нещата едно по едно, Джошуа? Първо, аз и ти имаме нужда от нещо за хапване и трябва да се поопознаем. В края на краищата ние сме брат и сестра.

Тя избягваше да отговори на въпросите му, тъй като не знаеше какво точно ще реши за него. Знаеше, че рано или късно трябва да вземе някакво решение, но точно сега не бе сигурна какво ще е то. Имаше нужда от повече време, за да обмисли този въпрос, каза си тя, докато гледаше момчето, което така приличаше на самата нея.

Изведнъж в очите на момчето отново се появи съмнение. Зачуди се, защо тя би могла да иска да се опознаят. Бронята на недоверието, която толкова често го обгръщаше, отново се появи. В края на краищата никой не го бе грижа за него, освен Лизи. Той бавно кимна с глава, когато усети, че зелените очи го изучаваха. Може би, ако й

покажеше плантацията и я нахранеше, тя щеше да реши да го остави тук и всичко щеше да си остане постарому.

ОСМА ГЛАВА

Същата вечер Катлин все още не знаеше какво да прави нито с новоизнамерения си брат, нито с плантацията. Бе разбрала от Лизи, че слугите са станали мързеливи без господар или господарка в „Корал Роуз“. Нямахме надзирател, който да се справя с работниците на полето и съществуваше голям проблем с наличните средства. Оказа се, че баща ѝ не е влагал разумно печалбите, които е получил от тръстиките и памуковите полета. Бил пропилял голямо количество пари за оборудването на един кораб и за напълването на трюма му с вино от Франция и коприна от Брюксел. Капитанът изпадал в многобройни беди и накрая корабът потънал някъде близо до Португалия. Плантацията изобщо не успяла да възстанови загубите си.

Поне няма ипотека върху „Корал Роуз“, каза си Катлин, като се излегна назад в медната вана и се опита да подреди възможностите за действие. Сапунисвайки изящното си стъпало и добре оформения крак с ароматния жасминов сапун, който Беси бе приготвила за нея, заедно с различните масла за вана, тя с усмивка се замисли за малкия си брат. Той бе същински малък дявол — изпитваше удоволствие да тормози слугите с невинните си лудории и определено бе много по-жив от всички останали деца.

Момчето със сигурност бе решило да остане в „Корал Роуз“. Тя бавно изми вътрешната страна на бедрата си, като размишляваше над това, което си бяха говорили следобеда. Знаеше, че той ще представлява проблем, ако го вземеше със себе си в Лондон. За да продадат плантацията, бе необходимо известно време, а дотогава той, както и тя, щяха изцяло да разчитат на добрината и благотворителността на леля ѝ.

При мисълта, че Джошуа Ашфорд ще живее в Уесли хаус и ще тормози строгите прислужници така, както правеше с тези в „Корал Роуз“, Катлин се заля в звънък смях. Нямахме да бъде никак смешно обаче, ако това се случеше в действителност, тя много добре съзнаваше

това. Повече от сигурно бе, че леля Елизабет ще трябва да увеличи пийването си до две чашки подгрято бренди всяка вечер!

Като отпусна отново главата си назад, тя остави водата да си върши работата. Чувстваше тялото си така отпуснато, както не го бе усещала от седмици. Бе много късно — домашните прислужници си бяха легнали, след като бяха стоплили водата за ваната ѝ и я бяха занесли горе. И Джошуа си бе легнал, след като за последен път бе скочил върху ѝ от закритата ниша в спалнята ѝ. Сега времето бе изцяло на нейно разположение. Оказа се, че независимо дали иска, или не, тя вече не е същата млада жена, която беше, преди да напусне Лондон.

Лицето ѝ порозовя не само от водата, но и от мислите, които я завладяха, като си спомни последната нощ на борда на „Морската фея“. Дългите часове, прекарани в прегръдките на този красив и мъжествен пират, несъмнено я бяха променили завинаги, но начинът, по който я приеха в „Корал Роуз“ и новината, че сега носи отговорност за брат си, за плантацията и за хората в нея, я накараха да се почувства много по-зряла. Не можеше повече да разчита леля ѝ да взема решенията вместо нея. Независимо дали постъпваше правилно или не, сама трябваше да се грижи за своето бъдеще и за бъдещето на брат си.

Съвсем лек шум прекъсна мислите ѝ. Идваше от отсрещната страна, точно срещу ъгъла, където беше разположена малката баня. Възможно ли бе Джошуа да се е промъкнал обратно в стаята ѝ и сега да се спотайва на балкона?

— Изтърпях всички лудории, които човек може да изтърпи за един ден, Джошуа! Излез веднага оттам — искаше ѝ се гласът ѝ да прозвучи твърдо, тъй като знаеше, че момчето ще я послуша, само ако наистина поиска.

Катлин бе оставила двойните врати на балкона отворени, за да може да влиза и най-лекия бриз. Тя възкликна от изненада, когато не брат ѝ, а Гарик Стийли влезе в стаята.

— Ще ми кажеш ли, скъпа госпожице, кой е този Джошуа, за когото мислиш, че е в стаята ти, докато ти си във ваната.

В дъното на сребристосините му очи проблеснаха ледени висулки, когато, без да се поколебае, той се приближи към ъгъла на стаята, където Катлин седеше във ваната си.

— Ти! Как смееш да влизаш в стаята ми неканен? Изобщо как смееш да идваш в „Корал Роуз“!

Катлин се бе развикала, но по някаква странна причина думите ѝ достигаха до него като шепот.

— Първо ти трябва да отговориш на въпросите ми! Кой е този Джошуа, за когото мислеше, че се крие на балкона?

Гарик усети острите пробождания на ревността по цялото си тяло, докато чакаше отговора ѝ с известно нетърпение. Какъв проклет глупак бе той! Беше ѝ повярвал, когато му каза, че идва в Сейнт Китс, за да се събере с баща си, а сега той откриваше, че е дошла само за да се срещне с някакъв мъж, наречен Джошуа! Въобще не се сети за факта, че предната нощ бе открил, че е девствена. Беше обладан от една-единствена мисъл — да открие кой е този Джошуа и да го разкъса парченце по парченце.

— Ще ти бъда благодарна, ако ме оставиш и веднага напуснеш „Корал Роуз“!

Зелените очи проблясваха в закана за отмъщение, ако той не изпълнеше това, което му бе заповядано, и то веднага.

— Не съм задължена да ти отговарям! Вече не съм на борда на ужасния ти пиратски кораб и ти нямаш никаква власт над мен и нищо повече няма да ме насилиш да направя! — жегна го наново тя.

За секунди той се намери до нея и като се наведе надолу, потопа ръката си във водата и леко хвана нейната.

— Може би паметта ви изневерява, мадам. Нямахте никакво насилие от моя страна, докато бяхте на моя кораб! — държеше я здраво, но без да я наранява и настойчиво питаше: — Кажи ми! Кой е този Джошуа?

От дълбините на светлите му очи, танцуващи искри от изгарящ огън се сблъскаха с нейните трептящи зелени пламъци.

Какво значение имаше, ако той знаеше за брат ѝ? Това, което Катлин желаше в момента, бе да се освободи от него! Като напразно се опитваше да се изплъзне, без да разкрие много от горната част на тялото си, тя най-накрая отстъпи пред настояванията му:

— Джошуа е мой брат, щом искаш да знаеш! — като си поемаше дъх на пресекулки, тя го изгледа гневно. — Ако това е всичко, което искаш от мен, махни си ръцете и напусни стаята веднага!

В дъното на съзнанието си тя се чудеше защо не се бе развикала. Бе сигурна, че стария Руфъс, негъра, който бе едновременно и иконом, и момче за всичко, щеше да дотича да я спасява, ако бе извикала за

помощ. И ако той се бе развикал от долния етаж, със сигурност щеше да доведе на помощ няколко работници от „Корал Роуз“.

Гарик я гледаше втренчено, сякаш искаше с поглед да прецени дали тя казва истината:

— Никога не си споменавала, че имаш брат, Кат.

Тонът му вече не бе груб, но Катлин усети онова дрезгаво потрепване на гласа му, което имаше властта да спира дъха ѝ.

— Тогава не знаех, че имам брат!

Като че ли е необходимо изобщо да обяснявам на този грубиян, каза си тя. Но докато той я държеше за ръцете, тя можеше само да се опита да го убеди да я пусне.

— О, сега разбирам.

Най-сетне Гарик освободи ръцете ѝ, но остана на ръба на ваната и нажеженият му поглед търсеше това, което тя нямаше желание да му даде в момента.

Като се потопи по-надълбоко в пенливата вана, Катлин покри гърдите си с кърпата за баня, опитвайки се нервно да се скрие от жадния поглед на мъжа.

— Какво разбираш? Не знаеш нищо за мен, капитане! — гневът ѝ бушуваше още по-неудържимо заради това, че трябваше да понася върху себе си и погледа от разтопено сребро. — Разбираш ли, че ме принудиха да се разделя с всичко, което обичах — и семейство, и приятели — само за да открия, че баща ми вече не е жив и, че сега на плещите ми лежи отговорността за по-малък брат и почти разорена плантация, която трябва да се върне към някакъв ред! Не разбираш ли, че достатъчно ми се е струпало на главата? Ти си още едно мъчение от дългия списък!

Очите ѝ святкаха, насочени право към неговите.

В същия момент Гарик я гледаше с възхищение заради необикновената ѝ красота, както и със съчувствие заради всичко онова, което тя трябваше да понася.

— Ако ми позволиш, Кат, аз ще ти дам с радост утехата, от която се нуждаеш!

Той я гледаше нежно, а гласът му я галеше като лек полъх на топлия тропически бриз. Нямаше съмнение, че думите му се изтръгваха направо от сърцето.

Винаги, когато бе близо до този човек, Катлин по някакъв вътрешен импулс се съпротивляваше на неговите прояви на нежност към нея.

— Вече вкусих от твоята утеха и тя никак не е по мой вкус!

Гарик лесно можеше да обори тази язвителна забележка, но реши, че тъкмо сега това никому не бе необходимо. В този момент неговата разярена тигрица приличаше повече на ранено котенце и той долавяше болката, която ѝ причиняваше раната.

— Наистина ли искаш да разбереш какво ме доведе тук в „Корал Роуз“ в този късен час, Кат?

— Ако това ще означава, че най-накрая ще ме оставиш на мира, давай! — просъска Катлин, все още раздражена от неговата безцеремонност по повод на Джошуа.

— Предпочитам да изчакам да приключиш с банята си — топло се усмихна Гарик и като се наведе, провери температурата на водата. — Ще настинеш, ако останеш повече тук, Кат. Температурата пада с всяка минута.

След тези думи той се обърна с гръб и закрачи през стаята. Спря се пред двойката картини на стената на спалнята и ги погледна с одобрение.

Катлин за малко не закрепя от безсилен гняв, кой си мислеше, че е този мъж? Влизаше през прозореца в стаята ѝ и се държеше с нея по такъв предизвикателен начин? Докато той бе с гръб към нея, тя побърза да се възползва от възможността да се загърне с меката дебела хавлия, която Беси ѝ бе приготвила. Като подпъхна ъгъла на кърпата между гърдите си, тя си пое дълбоко въздух, опитвайки се да събере мислите си за поредния сблъсък с този дяволски морски капитан!

Гарик дочу мекото стъпване на босите ѝ крака по килима и се обърна. Топла усмивка на възхищение се изписа на чувствените му устни. В продължение на целия ден си бе мислил за рядката ѝ красота. Многократно си бе повтарял, че тя едва ли се различава от множеството жени, които бе познавал в миналото. Но сега, когато стоеше пред нея, знаеше, че това не е истина! Красотата ѝ бе несравнима! Тя бе истинска перла, която трябваше само да бъде поставена в най-подходящата за нея среда — а това бе неговата прегръдка.

— Причината за вашето идване тук, капитане? — хладно запитва Катлин, която искаше само едно нещо — час по-скоро да каже за какво бе дошъл и след това да напусне по начина, по който бе влязъл.

Неговият глас я откъсна от мислите ѝ.

— Да, причината за моето идване в стаята ти — ръката му се плъзна във вътрешния джоб на тъмносиньото моряшко сако и оттам бавно извади илик, изписан с нечетлив почерк. — Дойдох със спешната задача да ти донеса това.

Той поднесе писмото с изпъната към нея ръка, за да го види.

— Какво е това? От кого е? — любопитството на Катлин бе раздражено. Кой би могъл да ѝ изпраца съобщение по капитан Гарик Стийли?

— Ела и виж сама — той искаше да я примаме да се приближи към него.

Като го гледаше предпазливо тя направи една крачка, после втора, а ръката ѝ здраво държеше там, където кърпата бе подпъхната.

Гарик не помръдна и я остави да се приближи. Видя предпазливостта в чертите ѝ и за секунда се изкуши да се засмее, но тъй като не желаше отново да я отблъсква от себе си, той изтри всякакъв присмех от лицето си.

Макар и да знаеше много добре какво бе въздействието на този мъж върху сетивата ѝ, когато бе наблизо, любопитството ѝ към писмото, което той държеше, надделя. Тя въздъхна с облекчение едва когато се пресегна и взе писмото от голямата му ръка. Сякаш за да се предпази, тя отстъпи крачка назад, после втора, като по този начин увеличаваше разстоянието помежду им. Счупи восъчния печат с пръст и извади от плика бяла картичка. Няколко секунди тя се взираше в нея и после бавно вдигна поглед към него.

— Това е покана за бала на губернатора? — тя отново погледна картичката, смаяна, че това бе единствената му причина да дойде до „Корал Роуз“.

В секундата, в която тя отново премести поглед към поканата, Гарик се озова до нея с леките стъпки на пантера.

— Твоята и моята пристигнаха заедно на „Морската фея“ днес следобед и аз се заех да ти донеса лично поканата.

Докато усещаше топлия му дъх да гали бузата ѝ, Катлин разбра, че не бе реагирала достатъчно бързо. Трябваше да го държи на по-

голямо разстояние! Трябваше да избяга, докато все още имаше възможност, вместо да се остави да бъде подмамена от играта на писмото в ръцете му, което се оказа само една покана за бала на губернатора. За миг тя си спомни за жената на губернатора и притеснената ѝ дъщеря. Губеше време с тези мисли, защото изпускате последния шанс да избяга — усети, че страните ѝ се зачервяват и леко потрепери от близостта му. Постара се да си придаде твърдо изражение и да изглежда така, сякаш неговата близост ни най-малко не ѝ въздействаше.

— Вие наистина сте извършили едно добро дело, капитане. Приемете моите благодарности и с това смятам, че нямате повече работа тук!

Чувствените устни на Гарик се разтеглиха в усмивка, когато той погледна надолу към нея. Дъхът на косата ѝ, стегната на върха на главата, раздразни обонянието му, макар и да усети нейното нежелание да го погледне.

— Не мислиш ли, че това дело заслужава поне една малка награда? — един дълъг загорял пръст повдигна брадичката ѝ и той погледна в бурното море на смарагдовите ѝ очи.

Катлин искаше да избяга от него, искаше да удари ръката, която повдигаше брадичката така, че да погледне красивото му лице. Но в този момент тя бе безсилна да се подчини на здравия си разум. Бе хипнотизирана от неговия поглъщащ поглед и когато главата му бавно започна да се свежда към нея, нейните собствени устни се разтвориха, сякаш му принадлежаха, независимо дали съзнанието ѝ го искаше, или не!

Целувката бе плътски огън, който я изгори до дъното на душата ѝ. Тя бе забравила за кърпата около себе си. Ръцете ѝ обгърнаха мощния му врат, а тялото ѝ се долепи до неговото. Всичко, което бе понесла заради този мъж, се изплъзна от съзнанието ѝ. Действията му на борда на неговия кораб, това, че тя го мислеше за самия дявол — изкусител и подлец, както и че многократно си бе повтаряла, че никога няма да позволи да бъде съблазнена от неговата мъжествена красота — всичко това не се прокрадна нито за миг в ума ѝ. Тя бе изцяло погълната от страстта, която този мъж събуждаше у нея. И когато той се наведе и я взе на ръце, ни най-малко не протестира.

Наградата, която Гарик получаваше за поканата, бе дори по-голяма, отколкото очакваше. В мига, в който устните им се бяха докоснали, той усещаше единствено мириса на жената в ръцете си. Устните ѝ бяха най-силния опият, който той познаваше. Меката като сатен кожа бе главозамайваща. Като я повдигна с лекота в прегръдката си, той я отведе до ъгъла, където имаше два стола и малка маса с ваза с ухаещи тропически цветя. Гарик силно се изкушаваше от желанието да отиде направо към голямото легло в средата на стаята и още по-трудно му бе да се пребори с него, когато седна и я сложи на коленете си.

Устните им все още не се бяха разделили. Целувката бе доста продължителна, докато най-накрая двамата се отделиха един от друг с дълбока въздишка. Катлин не смееше да го погледне в лицето, чувстваше, че е извършила предателство спрямо себе си, но се почувства безсилна да се противопостави на привличането му. Гарик нежно притисна главата ѝ към своята широка гръд, сякаш отгатвайки мислите ѝ.

— Разкажи ми за баща ти, Кат.

Той говореше нежно, биенето на сърцето му изпълваше слуха ѝ, докато пръстите му нежно галеха кадифената кожа по горната част на ръцете ѝ.

Катлин знаеше, че трябва да го отблъсне сега, докато устните му бяха на безопасно разстояние от нея. Трябваше да скочи от коленете му и да настоява той да напусне стаята в този момент! Но нещо в тона му, нежната загриженост, която тя долови в дълбокия му дрезгав глас, я задържаха на място. Бе преживяла толкова много за толкова кратко време, останала съвсем сама срещу житейските проблеми. Сълзи напълниха тъжните ѝ очи и проблеснаха през тъмните ѝ, гъсти мигли. Питаше се какво може да му каже за баща си. Спомените за загубения завинаги баща нахлуха в съзнанието ѝ от времето, когато Ричард Ашфорд я бе държал нежно на коленете си всяка вечер преди лягане и когато силният му глас пропъждаше всичките ѝ детски страхове и я караше да се усмихва. До този момент тя не бе дала воля нито за минута на скръбта по човека, когото бе познавала като дете, и сега, когато сълзите потекоха, цялото ѝ тяло се разтресе от сподавени хълцания.

Като усети колко голяма е мъката ѝ, Гарик я остави да поплаче на гърдите му. Той нежно я успокояваше, притискайки я в ръцете си,

устните му леко докосваха главата ѝ, сякаш и неговото сърце чувстваше болката от загубата.

Свещите около ваната ѝ се бяха стопили, единствено онази до леглото ѝ още светеше в съда. Стаята бе призрачно осветена — лунната светлина влизаше през двойните врати на балкона. След известно време хълцанията на Катлин престанаха и треперенето на тялото ѝ затихна. Измина доста време, преди думите ѝ да докоснат ушите му.

— Баща ми бе моят герой.

Тя подсмръкна, преди да започне разказа за детството си, за смъртта на майка си и за причините да заживее с леля си в Лондон. Завърши със събитията, които бяха станали в „Корал Роуз“ през изминалия ден. Каза му и как бе дошла в „Корал Роуз“ само за да открие, че баща ѝ се бил оженил повторно, че той и неговата съпруга са починали от треска и че сега тя бе тази, която трябваше да се погрижи за брат си и за плантацията. Към края на разказа си тя изглеждаше изтощена, лежеше отпусната в ръцете на Гарик — сега, когато тя си позволи да се разкрие откъм по-уязвимата си страна, енергията и волята ѝ я напуснаха.

Гарик не я прекъсна нито веднъж. Той разбираше, че тя имаше нужда да се освободи от тези емоции. Съмняваше се, че тя някога се е разкривала така пред някого, дори и леля ѝ едва ли е била посветена в скритите терзания на плачещата ѝ душа. Тя бе като ранено животно и наистина се нуждаеше да се освободи за малко от твърдата броня, с която се бе обгръщала през годините, да си поплаче и после пак да продължи да се изправя срещу света. Тези неща не му бяха никак чужди — и той имаше рани — и за да ги излекува му бе необходимо време. Отгледан от баща, който го бе обичал и от мащеха, която го бе мразила, той смяташе, че в детството му имаше много моменти, които беше по-добре да не изравя от паметта си, освен когато не го правеше с цел да разсъждава над тях за успокоение на собствената си съвест.

Те двамата останаха така за дълго време. Гарик ѝ преливаше сила, като я приласкаваше в прегръдката си чак докато думите ѝ се успокоиха и дишането ѝ се нормализира.

Главата ѝ бавно се вдигна от гърдите му. Тя погледна лицето му. Изследваше го черта по черта, сякаш се опитваше да проумее нещо за този мъж, който така нежно я прегръщаше.

Гарик съвсем естествено посегна към косата ѝ, свали фибите, които държаха тъмните къдрици на върха на главата, и разпусна лъскавия водопад от копринена коса по раменете ѝ. Ръцете му неволно се заровиха в кичурите. Той наведе глава и я целуна нежно.

Тръпка премина по цялото ѝ тяло. Чувстваше как костите ѝ се размекват, когато той насити целувката с горчиво-сладка енергия, от която тя отчаяно се нуждаеше. Тя му отговори със страстно, жадно впиване на устните си в неговите, след което те се разтвориха под натиска на езика му. Нажеженият му език бавно се промъкна във вътрешността на устата ѝ, извади нейния и започна да си играе с него — това ги накара да се разтреперят от желание.

Изведнъж Гарик се изправи, като все още я държеше в прегръдката си. Тънките ѝ ръце се обвиха около врата, а пръстите ѝ рошеха косата му. Тя бе опряла буза на гърдите му, когато той я пренесе през стаята. Чуваше как бие сърцето му, упояваше се от мъжкия му парфюм, примесен с тютюн и лек мирис на море; съчетанието от тези неща изостряше сетивата ѝ до крайност.

С леко и плавно движение той я спусна да стъпи точно пред леглото. Кърпата, която покриваше тялото ѝ, бе изчезнала. В този момент тя го желаше до болка и когато той отново я взе в ръцете си, почувства, че желанието му е не по-малко от нейното. Набъбналата от желание негова мъжественост се усещаше между телата им, както и нейните втвърдени зърна оказваха лек натиск върху гърдния му кош.

Когато устните му отново покриха нейните, Катлин съвсем забрави, че го бе смятала за свой враг. Той ѝ бе помогнал да се отпусне и да се освободи от голямата мъка по баща си и това също, каза си тя, бе част от лечението, от което се нуждаеше. В здравата прегръдка на силните му ръце, докато усещаше изгарящия пламък на устните му, тя бе сигурна, че постъпва правилно.

Устните му се отделиха от нейните. С търсеци очи той погледна към нея. Разтопеното сребро в неговия поглед се отрази в смарагдовия блясък на нейния. Нажеженото желание, което и двамата не криеха, разтърси Катлин до дълбините на съществуването ѝ.

Като гледаше екзотичните искрящи очи, млечнобялата кожа, нежния облак коса, Гарик чувстваше, че стомахът му се свива. Неговото желание изпълваше панталоните му с пулсираща пълнота. Слабините му бяха нажежени. Мислено простенвайки от неудържима

страст, той се запита дали тя знаеше колко желана бе наистина. Имаше ли изобщо представа за бедствието, което предизвикваше у него само потрепването на гъстите ѝ мигли, начинът, по който накланяше главата си под винаги точно определен ъгъл, или когато с едно движение малкият ѝ розов език намокряше плътните ѝ червени устни? Протегна ръка и прокара пръсти от тила към тънката ѝ шия до брадичката.

— Господи, колко си хубава! — прошепна той с онзи дрезгав трепет в гласа, от който на Катлин ѝ пламваше кръвта. — Целуни ме — бяха следващите му думи.

Тя се повдигна на пръсти, за да се подчини. Тялото ѝ гъвкаво се притисна към неговото и като отчетна косата си назад, тя му поднесе устните си. Поглъщайки сладката уязвима мекота на розовите ѝ устни, които в същото време бяха леко разтворени така, че неравният ѝ дъх излизаше на пресекулки, Гарик бе завладян от бурно желание, което потече като лава по цялото му тяло. Тя бе прекалено дяволски красива, за да може да ѝ устои по-дълго време.

Целувката ги привлече един към друг и те се свлякоха на покривката на голямото легло. Гарик обсипваше цялото ѝ лице с целувки, а тя се задъхваше, стискаше го и стенеше. Чувствайки ръцете му по голото си тяло, тя бе завладяна от вълна от кипящо желание. Кадифената топлина се втурна в гърдите ѝ, зърната ѝ изпръхнаха и станаха още по-твърди. Главозамайващо усещане за удоволствие изпълваше цялото ѝ същество и се концентрираше там, където трептеше нуждата от неговото удовлетворяване. Тя простена ниско и дъхът ѝ изгори неговия обезумял език, но звукът се чу приглушено, тъй като той отново покри устните ѝ със своите.

Гарик се изправи до леглото. Гледаше великолепното тяло на жената, която желаше най-много на този свят, и очите му искряха от танцуващите сини пламъчета на унищожителния огън. Ръцете му бързо се справиха с дрехите и освободиха от затвора пулсиращото тяло, което се раздвижи, сякаш търсеше сладкото изобилие от плът, която го очакваше.

Като го видя, езикът на Катлин се плъзна по устните ѝ, за да ги намокри, а очите ѝ блестяха като извори на чисто и неприкрито желание.

Той се наведе към нея. Тялото му едва се докосна до нейното и той трябваше да се сдържи. Устните му се впиха в нейните. Целувката

беше кратка, като близване на огнен език, и продължи към брадичката ѝ и надолу по стройната ѝ шия до нежната вдлъбнатина на ключицата ѝ. Същевременно неговото любовно оръжие леко се докосваше до извивката на корема ѝ, после по бедрото към разковничето на нейната женственост.

Катлин бе готова да му се отдаде още в този момент. Бедрата ѝ се разделиха и тялото ѝ се притисна към неговото. Но Гарик не желаше това. Искаше да продължи да разпалва тяхната възбуда и по този начин да постигне пълен екстаз!

Той засмука гърдите ѝ, устните му засипаха с горещи целувки долината между хълмовете от мека, нежна кожа. Бавно той слезе надолу. Устните и езикът му оставяха палеца диря, докато нежно и изкусително се плъзгаха надолу към вдлъбнатината на корема ѝ.

В агонията на своето желание Катлин осъзна, че трябва да го спре. Веднъж вече бяха стигнали до края, а сега отново бе доброволен участник в неговата забранена любовна игра. Но тя не можеше да изрече думите. Можеше само да лежи неподвижно под силата на усещанията, които той предизвикваше у нея, докато устните му слизаха все по-надолу.

Като галеше и вкушваше от есенцията на женската плът, езикът му се плъзна безцелно към корема ѝ. Неочакван вик се изтръгна от устните ѝ и затрептя в стаята, тя зарови пръсти в косата му. Не бе достатъчно силна, за да го спре, нито да сложи край на своите удоволствия, които сега не подлежаха на контрол.

Горещите му устни се плъзнаха по бедрото ѝ, после се върнаха към вдлъбнатината на корема ѝ и запалиха изгарящи пламъци в най-съкровената, най-дълбоката обител на женската страст. Бавното влажно докосване на езика му се пренесе по-надолу, целувките му направиха пътечка през напоената с ухаен мирис гора на женската природа, докато ръцете му галеха вътрешната страна на бедрата ѝ и меката кожа, покриваща хълбоците ѝ.

Сладко, упоиващо очакване закипя в Катлин, когато долната част на тялото ѝ се притисна към него и в същото време ръцете му обхванаха хълбоците ѝ и я насочиха към неговата уста.

Вик на необуздало удоволствие се изтръгна от гърдите ѝ, докато искрици огън пронизаха цялото ѝ тяло. Тя гореше. Неговият гмуркащ се език я извиси към безграничното удоволствие. Но преди да е

стигнал съвсем до целта, Гарик притисна горещия си член към кадифената мекота на отвора ѝ и потъна в нея. Изпълвайки я, той предизвика у тялото ѝ такива усещания, които хвърлиха Катлин в морето на екстаза.

Тялото ѝ трепереше, конвулсиите ѝ запалиха цялата страст на Гарик и миг по-късно той избухна в изгарящ огън. Гъстата сребристобяла семенна течност изригна в треперещата долина, която се отвори в утробата ѝ.

Те останаха впити един в друг в прегръдката на екстаза, докато страстта бавно затихваше, макар че и тогава Гарик не пожела да я пусне. Държеше я здраво към гърдите си, без да промълви дума.

По-късно, преди сънят да ги събори, екстаза, който така бързо бе пламнал помежду им отново ги завладя и в тъмния затвор на спалнята на Катлин нейният любовник-пират я запозна по-подробно с удоволствията, които могат да се получат в прегръдките на един мъж!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Катлин се събуди с усмивка и се протегна като котка. Като опипа и погали с ръка съседната възглавница, откри, че е сама на леглото. Леката усмивка все още не слизаше от устните ѝ, когато тя затвори очи и съживи събитията от предната нощ, прекарана в прегръдките на смайващия морски капитан. Никога не си бе позволявала такова безгрижие и дива разпуснатост. Нито за миг не бе помислила за последствията. Само миговете прекарани в прегръдките му имаха значение и това бе достатъчно!

Няколко минути по-късно Катлин се измъкна от леглото. Като се огледа из стаята, осъзна, че почти нямаше доказателства, че предната нощ изобщо се бе случила. Само двойната врата на балкона и оставеният на стола в другия край на стаята плик с нейното име, изписано с плътни букви, свидетелстваха за факта, че Гарик Стийли е бил в нейната стая. Поканата за бала на губернатора бе повода Гарик да дойде в „Корал Роуз“ и докато бавно се обличаше, тя се чудеше кога той ще се върне. Силна руменина я заля, когато отново си припомни всичко, което се бе случило на голямото легло само няколко часа преди това.

Катлин положи известно старание при подбора на дрехите си, тъй като се надяваше, че Гарик ще се върне в „Корал Роуз“. Тя си спомни за поканата за чай, която бе отправила към първия помощник-капитан на „Карълайн“. Среса дългите си тъмни къдрици и ги остави да падат свободно по гърба. Страните ѝ имаха цвят на роза. Настроение бликаше от нея, когато слезе долу в кухнята. Там намери Лизи, която се суетеше около печката.

Малко след един часа Скот Робъртс пристигна в плантацията и Катлин, която се притесняваше, че Гарик ще я посети, докато първият помощник бе там, инструктира Лизи да сервира чая в предния салон. Тя възнамеряваше бързо да приключи с младия човек и да го отпрати.

Скоти бе прекалено омагьосан от прекрасната Катлин, която му подаде чаша чай и любезно го запита за здравето на капитан Хауърд, за

да забележи, че очарователната му домакиня се опитва да съкрати тяхното малко чаено парти.

— Капитан Хауърд е добре и вчера следобед започнаха да ремонтират „Карълайн“ — той добави сякаш с известно съжаление: — Няма да останем в Бастер толкова, колкото се надявах. Капитанът смята, че корабът не е толкова засегнат, колкото мислеше в началото.

— Да, сигурна съм, че капитан Хауърд ще побърза да се върне към своята търговия.

Катлин му предложи малък сладкиш, поставен в центъра на крехка костена китайска чинийка.

— Във всеки случай вие трябва непременно да се отбиете тук, когато „Карълайн“ отново се върне в Сейнт Китс — усмихна се тя, а той пое чинийката, сложи я на коляното си и отпи от чая.

— Ще бъде удоволствие за мен, мис Ашфорд — бързо отговори Скоти, който вече с нетърпение очакваше момента, когато „Карълайн“ щеше да се върне в Бастер.

След по-малко от час Катлин стоеше на входната врата и изпращаше младия човек. Благодарение на претекста за леко главоболие и напомнянето, че бе пристигнала в „Корал Роуз“ едва предния ден, тя не се затрудни и лесно го подтикна да си тръгне. Раздели се с него с усмивка, на която той отговори със сърдечно пожелание скоро да се почувства по-добре.

Два часа по-късно Гарик Стийли все още не се бе появил в „Корал Роуз“ и Катлин, която се чувстваше малко разочарована, се запъти към конюшните зад главната къща. Там имаше няколко коня и две мулета. Катлин реши да поязди един от конете, вместо да седи в очакване на този, който явно нямаше намерение да се появи. Животните бяха в окаяно състояние, тъй като бяха използвани предимно за работа на плантацията и за впряг. Тя избра червеникавата кобила, която изглеждаше доста по-добре от останалите.

Двама коняри седяха на щайги зад конюшната, облежани на каменната стена. Катлин прекъсна разговора им, за да помоли единия от тях да оседлае кобилата.

Двете черни момчета знаеха за пристигането на новата господарка в „Корал Роуз“ и едновременно скочиха и се отправиха към конюшната.

— Чудесен ден за езда, мис — кимна по-високият от двамата и извади седло от сайванта, а неговият приятел събра поводите.

Работата бе свършена за минута-две. Двете момчета се отдръпнаха и загледаха как Катлин се приближава към животното. Старата господарка никога не бе яздила, така че седлото почти не бе използвано. Това никак не притесни Катлин. С широка усмивка и намигване към момчетата тя сложи крак в стремето и без усилие се метна на коня. Като нагласи леката си памучна рокля така, че да не се виждат краката ѝ по-нагоре от глезена, тя пое поводите и излезе от конюшната.

Двете момчета я наблюдаваха, докато изчезна от погледа им, след което с усмивки на уста се върнаха на щайгите и си продължиха разговора.

Катлин не знаеше в коя посока да поеме — островът изглеждаше непроходим от дървета и шубраци. Страхувайки се, че може да се загуби, тя тръгна по пътя, който предния ден я бе отвел до „Корал Роуз“.

Тя не бе далеч от пътя, отклоняващ се за плантацията, когато забеляза пътека, също излизаща от главния път. След като пое по нея, Катлин откри, че само няколко крачки по-навътре пътеката бе обрасла с дива тропическа растителност. Подтикната от някаква странна причина да продължи, след като кобилката се промъкна през гъстака, Катлин с изненада откри малко езерце, което блестеше под ярките следобедни лъчи на слънцето. По края му бе избуяла зелена трева, толкова гъста, че ако някой влезеше в нея, сигурно щеше да се загуби.

Езерцето изглеждаше така, сякаш никой не бе стъпвал в него. Катлин слезе от кобилата. В този горещ следобед водата бе хладка и примамлива. Без да се колебае, тя завърза коня близо до сочната трева.

Водата я подканваше и тя трудно можеше да ѝ устои. Като свали дрехите си и ги струпа на края на езерото, Катлин се потопи в блестящите дълбини.

Гарик Стийли успя да се освободи от работа и да напусне „Морската фея“ много по-късно, отколкото му се искаше. През целия ден мислите му се въртяха около прекрасната Катлин Ашфорд и около това, което те двамата бяха изживели предната вечер в нейната спалня.

След като напусна „Корал Роуз“ в ранните часове, за да успее да се измъкне незабелязано, Гарик не можеше да се отърси от спомена за пищното тяло на Катлин, долепено до неговото, за тъмните ѝ лъскави коси, разперени по възглавницата. Като гледаше нейните меки, отпуснати устни и млечнобялата ѝ кожа, той се почувства твърде изкушен да остане до нея в леглото, но накрая здравият разум взе превес.

Когато свърши работата си за деня, той напусна Бастер и тръгна за „Корал Роуз“. Нищо не си бяха обещали предната вечер, нито изобщо бяха говорили за следващия ден, но когато конят го доведе близо до плантацията, бе изпълнен с очакване. Представяше си как блестящите зелени очи на Катлин го посрещат.

На известно разстояние от главния път Гарик съзря фигура на жена на кон. Дългата черна коса, която се вееше волно на вятъра, дори и от такова разстояние не оставяше никакво съмнение за нейната притежателка. Без да се замисли, той насочи жребеца си към пътеката с избуяла трева. Когато дръпна поводите и спря коня, дъхът му секна.

Пред него се бе разкрила прекрасна гледка — малкото езеро блестеше на слънцето, заобиколено от тъмнозелена сочна трева. Като плъзна поглед из местността, той забеляза червеникавата кобила завързана за едно дърво кротко да пасе от гъстата трева. Усмивка бавно разтегли устните му при вида на скупчените дрехи на брега на езерцето. Погледна по-нататък и зърна нимфата с млечнобяла кожа, отпуснала се в кристалносинята вода, недалеч от брега.

Това бе Катлин, която лежеше по гръб със затворени очи, опиваща се от слънчевите лъчи.

Гарик тихо върна коня си назад към пътеката и го завърза. Започна да съблича дрехите си. Той също щеше да се изкъпе, реши с усмивка Гарик, а мислите му за Катлин запрепусаха в трескав бяг.

С тихи стъпки се приближи до водата. Застана там, загорял и строен, и докато гледаше жената, която лежеше така прекрасна върху водната повърхност, желанието му стана очевидно.

След като бе поплувала, за няколко минути Катлин се бе отпуснала по гръб, като бе оставила хладната вода да отнеме топлината ѝ и слънчевите лъчи да попият в голата ѝ плът. Тя не се страхуваше, че някой може да се появи в това затънтено местенце, но докато си лежеше със затворени очи, по някакъв странен начин усети

присъствие около себе си. Предпазливо отвори очите си и плъзна поглед наоколо. Там, точно срещу нея, бе Гарик Стийли. Под палещото слънце гърбът му лъщеше в златен бронз. Зелените ѝ очи се изпълниха от гледката на величествената му голота. Тя едва преглътна, когато погледът ѝ слезе до мощния му член.

— Как... какво правиш тук? Откъде знаеш, че съм тук? — Катлин мигновено потопи тялото си във водата.

В мига, в който тя стори това, Гарик усети разочарование. Помисли си, че такова съвършенство не бива да се крие.

— Бях тръгнал за „Корал Роуз“, когато те видях от разстояние да отбиваш от пътя.

Нямаше нужда от повече обяснения. Забеляза как страните ѝ се заляха от топлина и без да спре да се усмихва, той се приближи на една крачка към водата.

— Какво ще правиш?

Дали нямаше нотка на страх в гласа ѝ, запита се той, или това бе напрегнато очакване.

— Ами, какво да ви кажа, мадам, имам намерение да се присъединя към вас във водата.

Катлин знаеше, че трябва да се държи като дама и да извърне очи от него, но волята ѝ намаляваше, когато той стоеше пред нея и чакаше възражения. Какво можеше да каже? След предната нощ и след онова, което споделиха двамата в нейното легло, как можеше да отмине с пренебрежение препускащото у нея желание? Можеше ли да го обвини, че я е изиграл, както бе твърдяла на борда на „Морската фея“? Не, не можеше! Предната нощ тя бе усетила, че това, което се случва, беше по-силно от нейните възражения. Сега имаше същото чувство.

Гарик, който явно прие мълчанието ѝ за покана, се потопи в хладните дълбини и после се показа отново на повърхността. Косата му разпръсна вода, когато той разтърси глава. Дълбок гърлен смях наруши тишината.

— Разбирам, защо си се промъкнала в това затънтено местенце, скъпа.

Хладната вода имаше благотворно въздействие в този горещ ден.

Не знаейки как да реагира или какво да каже на голия мъж, който стоеше само на няколко крачки от нея, Катлин кимна с глава. Тя все още се чувстваше неловко в негово присъствие, още повече сега,

когато бе останала и без защитната броня на гнева си. Страхуваше се от непознатото, което обгръщаше този човек. Никога не бе изпитвала подобни вълнения по отношение на никой друг мъж и се страхуваше да не му отдаде всичко от себе си.

Гарик сякаш успя да прочете мислите ѝ в дълбините на зелените ѝ очи. В следващата секунда стоеше вече пред нея и със силните си ръце нежно я привлече към себе си. Прохладната вода ги обграждаше и когато телата им се долепиха, тя отстъпи от пространството между тях с кадифена ласка. Тънките ръце на Катлин сякаш не чувстваха собствената си тежест, когато сами се вдигнаха и се обвиха около врата на мъжа, а в същото време неговите обхванаха хълбоците ѝ.

Гарик задълго се потопи в блестящите ѝ тъжни очи. В неговите като живак трептеше бушуващото желание. Главата му се наведе и устните му се долепиха до нейните.

Катлин се впи в тялото му, сякаш то бе единствения ѝ жизнен източник. Думите бяха излишни сега, когато телата им говореха вместо тях.

Гарик нежно вдигна краката ѝ и ги обви около бедрата си, които той леко бе разтворил, за да понесе цялата тежест на тяхната страст. Той я плъзна бавно по тях, а членът му леко докосна нейната гореща от желание плът и когато бавно се плъзна в тесния ѝ отвор, тръпка премина по тялото ѝ.

Водата, изглежда, правеше тялото на Катлин още почувствително. Тя усещаше всяка извивка и всеки мускул по тялото на Гарик; гърдите ѝ се притиснаха до гъстия килим от твърди косми по гръдния му кош и зърната им затрептяха от възбуда. Ръцете му галеха хълбоците ѝ, после се плъзнаха по бедрата ѝ и леко я отпуснаха надолу. Като почувства кадифената мекота на члена му да докосва сърцето на нейната страст, дъхът ѝ секна и с плъзгането му в нея, затаеният въздух се отрони като стенание, а тялото ѝ неудържимо се разтърси. Усещаше как хладната вода я обграждаше и влизаше в нея — малко количество прохлада, което влезе заедно с него и се разля в дълбините на утробата ѝ. Усещането предизвика реакция, която накара Катлин бясно да се раздвижи напред и назад по твърдия жезъл на неговата мъжка сила. Тя гореше и в същото време усещаше хладната ласка на водата около себе си. С всеки тласък на неговото тяло, тя чувстваше хладното оръжие на неговото желание дълбоко в себе си.

Самият Гарик бе залят от прилива на безумна възбуда. Както жената, която държеше в ръцете си, и той усещаше всяка ласка, всяко потръпване на тялото ѝ, което се движеше към него. Тясната ѝ утроба, която се плъзгаше напред и назад по любовното му оръжие, се превърна в център на неговото съществуване. Почувства огнено кълбо от нажежена до бяло страст да ври дълбоко в слабините му и после, в мига, в който Катлин нададе неистов вик, да запрепуска напред. Цялото ѝ тяло се разтърси от силни конвулсии, главата ѝ се отметна назад със затворени очи. Гарик посрещна нейното освобождаване със своята бурна кулминация и докато огненото кълбо напускаше слабините му и преминаваше в нея, той я притискаше здраво към гърдите си.

За известно време впитите едно в друго тела не можеха да помръднат, дори не дишаха. Тяхната съединена плът започна да се успокоява, докато огнената възбуда бавно ги напускаше, и накрая техните устни се долепиха в нежна целувка.

Катлин малко по-малко се връщаше към реалността, а треперещото ѝ тяло започна да възвръща силата си. Краката ѝ се плъзнаха по бедрата на Гарик и стъпиха на дъното; тялото ѝ все още долепено към неговото, устните им — съединени. Но съзнанието ѝ бавно се възвръщаше към действителността. Усещанията, които той бе предизвикал у нея, бяха всепоглъщащи, отнемачи ѝ дори мислите. Лека тръпка премина по тялото ѝ при осъзнаването на това, което бе изпитала. Сякаш някакъв вътрешен глас прошепна в нея: „Ти не трябва да позволяваш това да се случва! Докато си в прегръдките му, той те ограбва — отнема всичко от теб. Той е поставил капан за твоето сърце! За същото онова студено нещо в гърдите ти, където си решила никога да не позволяваш да те заболи, както те заболя заради баща ти. Не забравяй, че един ден ще се върнеш в Лондон и ще започнеш отново стария си живот без този Гарик Стийли! Може би заради този мъж ще се върнеш към семейството и приятелите си по-мъдра от преди, но не позволявай да те нарани сега, когато си свалила защитата си.“

При тези мисли Катлин неволно застина в прегръдката му. „Трябва да тръгвам.“ Отдръпна устните си и когато той се взря в нея, промълви:

— Става късно, слугите... Искам да кажа брат ми ще се притеснява за мен — тя изрече първото нещо, което ѝ дойде на ум.

Гарик въздъхна, докато я гледаше как излиза от водата и забързва към дрехите си, които лежах в тревата. Надяваше се, че след предната нощ тя нямаше да се защитава повече, но сега разбираше, че само една част от стената, с която се бе обградила, бе съборена. Лека усмивка заигра по устните му, като си помисли, че никога няма да се откаже. Днес бе направил само един малък пробив в нейната защита, но някой ден щеше да разгроми въображаемия щит, с който тя се бе въоръжила.

Той остана във водата, там, където бе, и я гледаше как се качва на кобилата си. За секунда тя погледна към пространството между тях. Усмивката бе изчезнала от лицето му, погледът му я погали през влажната ѝ рокля и се плъзна по мократа ѝ коса, която падаше по гърба ѝ.

Катлин опъна поводите и като заби пета в хълбока на кобилата, я подкара надолу по пътеката. Дълго, след като тя бе изчезнала от очите му сред гъстата островна растителност, Гарик все още я докосваше с поглед.

През следващите няколко дни животът в „Корал Роуз“ се превърна в предизвикателство за Катлин, която се зае с работите на плантацията. Тя назначи Кип, най-съзнателно работещия и според Лизи — най-достоеен за доверие черен мъж, за надзирател. Той трябваше да се грижи за хората по полята и в колибите зад главната къща. Ежедневно тя даваше инструкции на Кип за нещата, които трябваше да се свършат през деня. Имаше реколта, за която трябваше да се положат известни грижи, лехи, които трябваше да се окастрят, тъй като дивата природа на острова заплашваше да превземе безмилостно и да си върне онова, което е било в нейна власт. Самата къща също имаше нужда от почистване — от горе до долу.

Всеки ден след закуска Джошуа изчезваше. Катлин прие, че както Лизи ѝ бе казала, той бяга като луд някъде и се забавлява на воля. Що се отнасяше до нея, тя бе благодарна, че брат ѝ се занимаваше сам. Досадно бе да се занимаваш с книжа, да водиш счетоводството и да се грижиш за гладкия ход на работата в плантацията.

— Поне да имаше повече пари тук в „Корал Роуз“! — Катлин удари с юмрук по бюрото в кабинета, като избута настрана

счетоводната книга.

Тя не можеше да повярва, че баща ѝ е бил толкова небрежен във воденето на отчета на плантацията. Имаше записани пари, за които не се споменаваше откъде са дошли и тегления, които бяха безсмислени, тъй като срещу цифрата на парите не присъстваше никакво обяснение за тяхното използване или заместване. Единственото положително доказателство за стойността на плантацията, с което тя разполагаше, бе в касата, заключена в третото чекмедже на писалището, но и там положението не бе никак розово. Може би имаше достатъчно, за да изкарат няколко месеца, но какво щяха да правят после?

— Викате ли ме, мис Катлин? — Лизи промуши главата си в кабинета; в едната си ръка носеше обяд за господарката си.

— Не, Лизи — Катлин въздъхна и забрави за счетоводната книга. Взе подноса от другата жена. В момента се радваше на всяка възможност да откъсне мислите си от досадните проблеми. — Само дете не знам откъде ще взема парите, за да спася „Корал Роуз“, Лизи.

През последните няколко дни черната жена бе станала един вид довереница на Катлин и въпреки че се опита да се концентрира изцяло върху обедата, Катлин не се сдържа да не ѝ разкрие страховете си и ѝ заговори свободно за проблемите, пред които се изправяше заради липсата на пари.

— Зная, че имаш нещо предвид, душице. Няма да позволиш наследството на господаря Джошуа да му се изплъзне. Той си няма никой друг! Та ти, сладката ми, вече изведе „Корал Роуз“ на правия път. Положението е по-добро, отколкото докато татко ти беше жив! Хората говорят за красивата господарка, която е дошла в Сейнт Китс. Те всички ти вярват, мис!

О, точно това Катлин не искаше да чуе! Не само че трябваше да се тревожи за брат си, но и хората от „Корал Роуз“ разчитаха на нея, за да ги изведе от трудното положение.

— Просто не зная, Лизи. Изглежда не мога да направя кой знае какво, без никакви пари.

— Винаги можеш да си вземеш богат съпруг, душице.

Изненаданият поглед, който Катлин отправи, предизвика у жената дълбок, гърлен смях, който изпълни кабинета.

— Тъй де, мисля, че тъкмо това правят повечето бели жени. Вземат си богат съпруг и оставят другото да се нареди от само себе си.

— Може би някои от тях го правят, но не и аз!

Катлин бе скандализирана. Преди това изобщо и не помисляше за женитба, но сега думите на Лизи непрекъснато се връщаха в съзнанието ѝ. Жената бе запалила една искра, която нямаше да бъде загасена лесно.

По-късно, по време на следобеда, докато все още преглеждаше книгите, Катлин отново се присмя презрително на идеята да си намери богат съпруг. Нямаше никакво желание да остава на този остров, каза си тя, като затвори счетоводната книга и стана от бюрото. Всичко, което искаше да направи, бе да се увери, че Джошуа имаше право на наследството, а не да си търси съпруг! Нали възнамеряваше да се върне в Лондон колкото се може по-скоро.

Но докато дългият следобед се точеше, мислите за това не я напускаха. „Нима това няма да е най-лесното решение на проблема?“ — питаше по-консервативната страна на нейната природа. В края на краищата, така и така един ден щеше да се ожени — какво значение имаше дали това ще стане по-рано, отколкото бе смятала. Може би дори щеше да си намери някой, който да ѝ позволява да прекарва известно време в Лондон. Бе длъжна поне да обмисли идеята по-задълбочено, спореше тя със себе си, когато се опитваше да отхвърли от ума си мисълта за брак.

Тази нощ лежеше в леглото и сънят дълго време не идваше. Мислите за спасението на „Корал Роуз“ не ѝ даваха мира нито за миг. На другата вечер бе балът на губернатора и макар че тя не възнамеряваше да ходи, сега реши, че поне трябва да помисли над поканата; може би ако отиде, би добила представа за свободните мъже на острова.

Каза си, че едно нещо е сигурно — капитан Стийли няма да бъде в списъка ѝ на възможните кандидати! Лицето ѝ пламна, като си спомни за мъжа, който така дръзко бе нахлул в живота ѝ и по всичко личеше, че по същия начин щеше да си отиде от него! Негодникът не се бе появил в „Корал Роуз“, нито бе изпратил съобщение от онзи следобед на езерото. Той се бе оказал точно такъв подлец, за какъвто го бе мислила при първата им среща на кораба „Морската фея“. Той бе един дявол-прелъстител и тя се закле, че никога вече няма да си позволи да бъде подведена от привлекателната му красота. Той я бе

хванал в лош момент от живота ѝ и бе злоупотребил с нейната нужда от утеха. Тя нямаше да позволи подобно нещо да се случи никога вече!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо не ме вземеш със себе си?

Катлин седеше в средата на леглото си с кръстосани крака, докато Беси прихващаше малки пръстени на върха на главата ѝ с блестящи диамантени фиби за коса и за пореден път слушаше настояването на Джошуа.

— Но вече ти казах, Джошуа. На бала на губернатора няма да има деца, той е само за възрастни. Лизи и Беси ще бъдат тук с теб.

Той я бе увещавал цял следобед да му разреши да отиде с нея. Тя бе съобщила едва тази сутрин, че е получила покана, и разбира се, не бе споменала как я е получила, но от момента на нейното съобщение, Джошуа вървеше по петите ѝ, умолявайки я да го вземе с нея.

— Но какво ще стане с приказката, която винаги ми разказваш, преди да заспя? И с кого ще се дуелирам, като няма да си тук?

Джошуа не искаше Катлин да напуска „Корал Роуз“. Той се бе привързал към нея много бързо, макар че тя бе момиче. Но можеше да разказва най-прекрасните приказки за пирати и крадци. Една от тях, която тя често му разказваше — за Робин Худ — бе от най-любимите му. Той искаше да стане точно като този разбойник, който вземаше от богатите и даваше на бедните. Но как можеше да постигне това, ако тя не го научеше на всичко, което знаеше за дуелирането, питаше се той, докато я гледаше как се приготвя за бала.

— Ще помоля Руфъс да ти разкаже приказка, Джошуа. Сигурна съм, че той знае много вълнуващи истории и не можеш ли една вечер да пропуснеш урока по дуелиране? — Обещавам ти, че утре следобед ще направим извънреден урок.

Една вечер, докато Катлин бе в стаята на брат си, забеляза в единия ъгъл две дървени саби. Той ѝ каза натъжено, че баща му понякога играел на дуел с него и като се трогна от тона му, тя веднага си предложи услугите. В началото той не бе въодушевен от идеята тя да му стане партньор по саблиране, но след като му разкри, че е

вземала уроци при известен инструктор по фехтовка в Лондон, той се заинтригува от предложението ѝ.

— Руфъс няма да разправя историите толкова добре, колкото ти! — нацупи се Джошуа. — Но ако ми обещаеш, че утре вечер ще ми разкажеш две и дори и да имаме урок следобеда, ще направим още един преди лягане, тогава може.

Катлин се усмихна развеселена. Извърна се от огледалото и се приближи към леглото.

— Ти си един немирник, Джошуа, но един много мил немирник! — тя се усмихна и разроши с пръсти тъмната му коса. — А си също и хубавец, скъпи ми братко — заяви искрено, като гледаше чертите му, които така приличаха на бащините ѝ.

— И ти си хубавица, скъпа сестро!

Джошуа се изправи на леглото и след като попи прекрасната картина, която представляваше Катлин, облечена в розова рокля и подходящи пантофки, заскача все по-нависоко и по-нависоко.

— Може би някой ден ще те взема с мен до тайното ми място и ще те запозная с приятелите ми, но там не може да си облечена по този начин — той посочи с пръст богатата бална рокля на волани с ниско деколте.

— За мен несъмнено би било голяма чест да ме вземеш със себе си някой ден — Катлин се засмя, като знаеше колко много брат ѝ държеше на самотните си разходки през деня далече от плантацията. — Сега обаче трябва да тръгвам. Какво ще кажеш за една целувка по бузата?

Тя чувстваше, че с всеки изминал ден печелеше доверието на брат си. Всичко, от което се нуждаеше той, бе много любов и разбиране за детските му лудории.

Като изкриви лице, Джошуа високо извика:

— Аз не се целувам с момичета, дори и да са сестри!

Катлин би го хванала натясно и би го целунала насила, ако не бе облечена за бал.

— Тогава не знаеш какво изпускаш, малки ми братко, но един ден ще разбереш! — предупредително му намигна тя и тръгна към вратата, поради което не можа да види киселата физиономия на Джошуа от нейните думи.

Облечен в най-хубавите си дрехи, Кип чакаше Катлин пред верандата. Тази вечер той щеше да я кара до къщата на губернатора. Бе прекарал по-голямата част от следобеда в чистене и разчесване на двойката най-добри кобили, а също и в лъскане на каретата. Той седеше гордо изправен с поводителите в ръце и чакаше господарката. След като Руфъс ѝ помогна да се качи в колата и тя нагласи роклята си удобно, Кип подкара впряга.

Катлин се усмихна на себе си при мисълта за лудориите на Джошуа и когато тропическият вятър полъхна през прозорците на каретата, тя разсеяно вдигна ръката си за въздушна целувка. Тя му бе говорила така, сякаш бе посветена в тайните на целувката. Лекото докосване на пръстите до устните ѝ напомни за миговете, в които се бяха целували с Гарик Стийли. Не можеше да се отрече, че негодникът бе гений в едно отношение — да накара една жена да забрави за всичко, докато я обсипваше с внимание. Този талант трябва да му е даден от самия дявол. Тя с усилие отдръпна ръката от устата си и се опита да изгони неговия образ от мислите си.

Къщата на губернатора бе огромна постройка в центъра на Бастер. Алеята пред нея бе осветена от маслени фенери и когато каретата на Ашфорд спря до каменните стълби, един от няколкото лакеи до вратата изтича до колата, преди Кип да успее да слезе от мястото си.

— Сега внимавайте по стълбите, мис — предупреди усмихнатият мъж, когато нейният крак стъпи на първата стълба.

Простиращата се на огромна площ, варосана в бяло къща бе изцяло осветена. Вратите и прозорците бяха отворени, за да улавят и най-лекия островен бриз. Музыка се разнасяше във вътрешните салони, както и по добре поддържаните зелени площи около къщата. След като бе отведена нагоре по стълбите от лакея, Катлин се отправи към предната двойна врата, която бе оставена отворена в знак на гостоприемство. Тя почувства нервно напрежение в първия момент. Може би не трябваше да идва, мислеше си тя, но знаеше, че бе прекалено късно за връщане назад.

В същото време пристигнаха много други гости и Катлин бе повлечена от тълпата навътре. Като си пое дълбоко въздух, тя успя да изобрази една куражлийска усмивка. Губернаторът Самуел Лангстън и неговата съпруга, Кларис, стояха и посрещаха гостите си пред

стълбите със спираловидни железни парапети във фоайето с мраморни плочки. Като ѝ дойде реда, Катлин се приближи към двойката и Кларис пусна тънка усмивка като на стар познайник.

— Самуел, това е младата дама, за която ти говорих. Онази, с която ни запозна капитан Стийли. Мисля, че името ѝ е мис Ашфорд и ако не се лъжа, идва от плантацията „Корал Роуз“. Толкова се радвам, че дойдохте, скъпа.

Кларис прехвърли Катлин на съпруга си, който стоеше до нея. Тя въздъхна с облекчение, че младата жена не се бе появила подръка с капитана на „Морската фея“. Тя доста неохотно ѝ изпрати покана, но трябваше, след като Гарик настояваше. Нейната Телма не се нуждаеше от повече конкуренция, камо ли в техния собствен дом. Сега тя можеше да си отдъхне, тъй като вече бе инструктирала Телма да държи вниманието на капитана през цялата вечер. Тя щеше да ѝ направи знак в мига, в който той се появеше.

— Вие трябва да сте дъщерята на Ричард. Той ми е говорил за вас. Спомена, че живеете с някаква роднина в Лондон.

Самуел Лангстън бе набит, добродушен човек с отчасти плешиво теме и коремче, което се движеше нагоре-надолу, докато говореше.

Катлин кимна с глава и се усмихна приветливо. Самуел Лангстън явно не възнамеряваше да ѝ пусне ръката.

— Много жалко за Ричард и неговата съпруга. Той бе добър човек. Сега, предполагам, вие трябва да се грижите за момчето — как му е името?

— Джошуа — отвърна Катлин автоматично.

Тя се чувстваше доста странно да седи там и да разговаря за баща си и семейството си, докато красиво облечени жени, обсипани с накити, минаваха заедно с придружителите си.

— Да, той е голям разбойник. Оня ден го видях, като хвърли камък и удари малкото пони на Нели Бенсън. Никога преди не съм виждал каретата ѝ да се движи толкова бързо — губернаторът се изсмя гърлено и коремът му се затресе от смях.

— Скъпи, тук са Алън и Абигейл Хендерсън, те искат да ти честитят рождения ден.

Кларис се намръщи на въодушевляването на съпруга си. По своя винаги ефикасен начин тя отпрати Катлин навътре към къщата.

Преди да пусне ръката ѝ, Самуел Лангстън каза:

— Скъпа, не мога да допусна една толкова красива дама като вас да влиза в балната зала сама.

Домакинът се обърна към един джентълмен с приятна външност недалеч от стълбището и го повика към себе си.

— Това е Натан Болдуин, скъпа. Натан, това е мис Ашфорд от „Корал Роуз“.

Натан Болдуин бе почитател на женската красота и след като бе видял Катлин да влиза във фойето без придружител, започна да се навърта там с надеждата да го запознаят.

— Мис Ашфорд, моите почитания — той се поклони ниско с дворцов маниер. — Ще бъде чест за мен, ако ми позволите да ви придружа в балната зала.

Катлин се усмихна приветливо на джентълмена.

— Наистина, мистър Болдуин, вашата компания ще бъде удоволствие за мен.

Усвоила до съвършенство флиртуването в обстановката на модерен Лондон, Катлин само с една усмивка и със свеждането на тъмните си, гъсти мигли успя да отнеме дъха на младия плантаторски син.

Натан Болдуин не можеше да повярва на късмета си: жената, която поставяше тънката си, облечена в ръкавица ръка в неговата, бе поразителна. Тя бе най-прекрасното същество, което някога бе виждал! Несъмнено нямаше по-красива жена на острова и всеки мъж тази вечер тук, у губернатора, ще позелене от яд, когато той стъпи заедно с нея на танцувалния подиум.

— Ще ми окажете ли честта за първия танц, мис Ашфорд?

Когато минаха през вратата на балната зала и той видя как блестящият ѝ смарагдов поглед се спря на него, в миг осъзна, че с готовност би паднал на колене да я моли за честта да танцува с него, ако доловеше и най-малкото колебание по прекрасното ѝ лице.

Естествено, подобни драстични мерки не бяха необходими. Катлин бе повече от склонна да удостои младия човек с първия си танц за вечерта. Той се бе появил като спасител и я бе отвел към групата на танцуващите двойки. Тъй като бе с добри маниери и с приятен външен вид — с бледоруси къдрици, които се спускаха върху яката му, и с очи с цвета на ясносиньо небе, тя бързо го увери:

— С удоволствие бих танцувала с вас, мистър Болдуин.

— Моля, наричайте ме Натан.

Неговото най-благоговейно желание в този момент бе тя да го смята за достоен за приятелството си. Поведе я към танцувалния подиум. Помисли си, че тя е като ангел, когато розовите ѝ пантофки се понесоха с лекота в такт с музиката.

Звънкият смях на Катлин изпълни слуха му и накара няколко мъжки погледа да се обърнат в тяхната посока.

— Тогава вие ме наричайте Катлин — настоя тя.

Това бе едно от нещата, които ѝ липсваха, откакто бе напуснала Лондон — компанията на приятели. Вярно, повечето ѝ приятели бяха мъже, но общуването с противоположния пол винаги я предразполагаше повече. Когато около нея имаше жени, те я смятаха за опасност и винаги атмосферата бе напрегната заради досадната конкуренция между тях.

— Какво хубаво име! — заяви Натан Болдуин, като я завъртя около себе си и после тя отново се върна от същата му страна. — Катлин, колко необикновено!

Също като притежателката си, помисли си той. Трябваше да се отплати с достоен жест на губернатора за това, че го запозна с тази изключителна жена.

Неговият момчешки маниер и приветлива хубост караха Катлин да се усмихва непрекъснато. Като свърши танцът, ръката му леко се спусна на кръста ѝ и той я поведе извън подиума. Тя веднага забеляза, че няколко млади мъже си проправяха път към нея, за да си предложат услугите да я придружават.

— Запознай ни, Натан — подхвана висок слаб мъж с червена коса и лунички като песъчинки по носа, сякаш той бе говорителя на групата.

В началото Натан като че ли прояви неприязън към идеята. Ако можеше, щеше да запази Катлин Ашфорд само за себе си за цялата вечер — да танцува с нея всички танци и да се изпречва пред всеки друг, който се приближаваше към нея. Но той знаеше, че етикетът изискваше да я запознае с тях, и каза сухо:

— Господа, това е мис Ашфорд от „Корал Роуз“.

Той, разбира се, нямаше да им каже първото ѝ име. Това бе нещо, което щеше да запази за себе си.

— Катлин, господа.

Тя се направи, че не е забелязала унилото изражение, което се появи по лицето на Натан Болдуин, когато мъжете, събрани около нея я засипаха с въпроси. Откъде бе дошла? Какво правеше в Сейнт Китс? Колко време щеше да остане на острова? Всеки бе познавал баща ѝ и съжаляваше за смъртта му, но това, което най-много вълнуваше тези млади джентълмени сега, бе появяването на мис Ашфорд по техния край.

Музиката се разнесе отново от малката ниша в най-отдалечения край на балната зала и в същата секунда заваляха поканите за танц, отправени към Катлин, докато най-накрая тя протегна ръката си към единия от джентълмените. Кенет Стратлър бе късметлията и докато танцът движеше двойките по подиума, Катлин се вихреше в силните му ръце в задъхана забрава.

Когато музиката затихна, тя се смееше високо, докато младият човек я отвеждаше обратно към групата, която, както Катлин забеляза, бе нараснала с още трима млади господа.

— Никога не съм предполагала, че ще намеря толкова много хубави млади мъже на Сейнт Китс!

Господата около нея се напериха при нейните комплименти и веднага друг я помоли да му позволи да ѝ партнира за следващия танц.

Малко по-късно Катлин стоеше пред отворената френска двойна врата, която водеше към градините на губернатора и се опитваше да си наложи хладно изражение, тъй като бе видяла Гарик Стийли. С първия поглед тя почувства, че сърцето ѝ заби в гърлото. Той бе най-красивия мъж на бала. Кройката на черния му костюм и снежнобялата риза, леко набрана по ръкавите и врата, подчертаваха силата, която се криеше в дрехите му. Тъмната му коса, небрежно сресана назад, допълваше общото впечатление за очарователната му външност.

Натан Болдуин и други двама познати стояха наблизко и Катлин с усилие извърна глава от Гарик, който стоеше с Телма Лангстън подръка, а нейното прекалено слабо лице бе изцяло обърнато към него, сякаш смяташе да го погълне цял. Катлин се опита да се съсредоточи върху това, което се говореше около нея, но шумът на кръвта в ушите ѝ не ѝ позволяваше. Какво казваше Натан — нещо за разходка с карета и пикник ли? Най-накрая губернаторът я накара да събере мислите си, когато се приближи с джентълмен на средна възраст.

— Мис Ашфорд, искам да ви запозная с вашия най-близък съсед, Алекс Блакторн. Той ми каза, че ви се е възхищавал отдалече, тъй като не е имал удоволствието да се запознае с вас. Той е собственикът на „Шадоу Миър“, плантацията в съседство с „Корал Роуз“.

За няколко секунди Катлин си наложи да изключи мисълта за Гарик Стийли и вниманието ѝ бе привлечено от тъмния, пронизателен поглед на високия, строен мъж пред нея.

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Блакторн.

Тя подаде ръката си и той с готовност я пое.

— Надявам се, че сте доволна от престоя си на нашия остров, мис Ашфорд — каза господинът с дълбок мъжествен глас, който никак не бе неприятен за ухото.

— О, да, вярно е. Сейнт Китс е много хубав. Много различен от Лондон — Катлин се усмихна и отново почувства изучаващия му поглед върху себе си.

— Искате ли да танцувате?

Алекс Блакторн пренебрегна всички, които стояха около тях, включително и губернатора, който се надяваше да продължи разговора си със собственика на „Шадоу Миър“.

Катлин кимна с глава, а диамантените фиби, както и диамантената огърлица около шията ѝ проблеснаха. Когато Блакторн пое ръката ѝ, тя хвърли един последен поглед към мястото, където бе видяла Гарик с Телма Лангстън. В миг я заля ярка червенина, когато срещна погледа му. Почувства, че сърцето ѝ изтръпва, но Алекс Блакторн явно не забеляза това и я поведе към стълбите на танцувалния подиум.

По време на танца не водиха никакъв разговор, но когато джентълменът отведе Катлин обратно до френската врата ѝ каза:

— Искам да ви поднеса съболезнованията си, мис Ашфорд. Познавах Ричард, вашия баща.

Тъмните очи не пропускаха нито едно нейно изражение и засега те, изглежда, бяха доволни от това, което виждаха. Силната руменина по лицето ѝ и искрящите смарагдови очи бяха доста привлекателни.

— Надявам се, че ако се нуждаете от каквото и да било в „Корал Роуз“, няма да се поколебаете да ме информирате.

Като се опитваше да забрави, че Гарик Стийли бе в залата, Катлин си наложи да насочи цялото си внимание към мъжа до нея.

— Благодаря ви, сър, оценявам милото ви предложение, но съм сигурна, че ще мога да се справя с всичко.

Каква лъжа бе това, помисли си тя и отново си спомни за състоянието на плантацията.

— Сама жена, управляваща плантация с размерите на „Корал Роуз“, може да срещне доста проблеми. Какво ще кажете, ако дойда при вас утре следобед и ако имате нужда от съвет по някои въпроси, аз ще съм насреща и с удоволствие ще ви помогна да се справите с всяка ситуация.

В този момент Катлин погледна за втори път привлекателния мъж с галантни маниери и изучаващ поглед. Косата му бе тъмнокестенява с малко сребро по слепоочията. Той изглеждаше на около четиридесет години — не стар, но не и толкова млад като онези, с които тя обикновено общуваше. Светски мъж, бе първото впечатление на Катлин за него. И докато ръката му леко я хвана за лакътя и я поведе през салона, тя обмисляше предложението му.

— Вероятно ще се съгласите да направим утре една разходка из острова? В моята конюшня имам няколко много хубави коня.

Алекс Блакторн добави последното предложение с намерение да я изкуши да прекара известно време с него.

Катлин се поколеба само за миг. С ъгълчето на окото си тя зърна Гарик Стийли, който си проправяше път през салона към нея и като си спомни последната си разходка на кон из острова, реши да не позволява да бъде отново хваната в сребърната мрежа на този прелъстителен негодник. Погледна отново към Алекс Блакторн и кимна с глава.

— Една разходка из острова звучи доста примамливо, мистър Блакторн.

— Да кажем тогава в два? — предложи Алекс, преди да я остави на почитателите ѝ.

Тя само кимна и в следващия миг Гарик Стийли се изправи пред нея.

— Може ли да ви поканя на танц? — сините му очи се плъзнаха по лицето ѝ с прекалена фамилиарност.

Защо не си стоеше в другия край на салона в лапите на Телма Лангстън, кипна вътрешно тя, но когато той протегна ръка и я поведе към подиума, знаеше, че е най-добре да не се съпротивлява. Не искаше

да прави сцена точно тук, в салона на губернатора. Подобен скандал винаги би я преследвал! Сякаш винаги бе избягвала скандалите, присмя ѝ се нейната съвест.

Когато той я взе в прегръдката си и телата им се задвижиха в ритъма на танца, Катлин едва не се долепи до него, за да почувства отново стегнатото му тяло здраво притиснато до нейното. Но тя се осъзна, преди да направи подобна глупост. За нея този човек бе от най-лошия тип негодници! Не се бе появил в „Корал Роуз“, нито пък ѝ бе изпратил вест след онзи следобед при езерото. Като изпъна гръб, тя реши да му покаже, че не е негова играчка. Няма да се остави да бъде използвана отново! На два пъти вече — не включваше онази нощ на борда на „Морската Фея“, тъй като тогава тя не можеше да разсъждава трезво — се бе отдала на някаква низка страст, която лежеше непробудена под повърхността на нейното съществуване. Но повече нямаше да позволи на този красив дявол да я подмами!

— Съжалявам, че не можах да се освободя, за да дойда да те видя, Кат.

Гарик почувства, че тя му е ядосана.

— Няма нужда от извинения, капитане. Виждам, че сте бил зает с вашата стара партньорка.

В този момент Гарик поведе Катлин към подиума и двамата минаха покрай Телма Лангстън, която стоеше настрана с една от приятелките си. Никоя от жените не съумя да прикрие погледа, с който всяка от тях поглъщаше капитана. Катлин се стегна още повече.

— Кат, не ми казвай, че ме ревнуваш? — Гарик се усмихна широко на прекрасното ѝ лице и също почувства, че кръвта му забушува.

— Не, капитане, не мога да си позволя да ревнувам ни най-малко негодник като вас! — малкият ѝ нос се навири във въздуха и тя изсумтя: — Просто повече не искам да имам нищо общо с вас!

И това бе самата истина, каза си тя.

— Тогава, предполагам, няма да поискате да научите, че напуснах острова малко след пристигането ми в Бастер от езерото близо до „Корал Роуз“. Върнах се едва тази вечер.

Очите му потърсиха в изражението ѝ признак за омекване.

За секунда Катлин усети, че сърцето ѝ подскочи. Съзнанието ѝ подсказа, че ако наистина го бе грижа, той би ѝ изпратил поне вест.

Нямаше да я остави да се пита, защо я бе изоставил. Не, по-добре да скъса с този мъж, каквото и да си мислеше той, че имаше между тях. Сега тя имаше прекалено много отговорности в живота си, за да се поддава на опасната му игра. Трябваше да направи опит да спаси наследството на брат си, а Гарик Стийли не приличаше на този тип мъже, които можеха да бъдат обвързани с брак.

— Не, капитан Стийли, вие сте напълно прав да считате, че аз не желая да слушам вашите извинения. Просто не ме е грижа!

С тези думи тя решително се отдръпна от него и напусна танцувалния подиум.

Гарик тръгна бавно след нея, в сините му очи проблясваха огнени пламъчета, докато гледаше изящната извивка на гърба ѝ.

Натан Болдуин я пресрещна и галантно ѝ предложи минута почивка, като я придружи до масите със закуски. Катлин прие с готовност, чувствайки топлината по лицето си и надявайки се, че едно питие може би ще отрезви гнева ѝ.

Масите бяха наредени в дълги редици точно пред балната зала и когато Натан, без да губи време, сложи в една чиния разни вкусни неща и взе две чаши шампанско, Катлин още веднъж бе атакувана от образа на Телма Лангстън, впила се в ръката на Гарик Стийли. Двойката също приближаваше масите.

Вечерта бе непоправимо провалена за Катлин. След като вкуси от храната и жадно изпи шампанското, което Натан ѝ бе донесъл, а после изтанцува един танц, тя се оплака от силно главоболие и се извини на партньора си. Всеки път, като чуеше женски смях, главата ѝ се извъръщаше в посоката, от която той идваше, и се оглеждаше за тъмната глава на мъжа, който твърдеше, че презира. Сякаш нямаше никаква воля, за да се остави да се измъчва, като гледа как този негодник е заобиколен от множество други жени.

Накратко, тя откри губернатора и съпругата му и се сбогува. Без да поглежда отново към салона, тя поиска пелерината си и се отправи към каретата, където я чакаше Кип.

От другия край на залата Гарик забеляза Катлин да излиза. Като я следваше на разстояние, той видя как си облече пелерината и напусна къщата. Когато тя се качи на колата си и каретата потегли, той се облегна на един от мраморните стълбове пред входното стълбище.

Запали пура, вдиша дълбоко и ароматният дим му завъртя главата. За момент той си представи Катлин както я бе видял преди малко. Облечена в блестящата розова рокля, Катлин Ашфорд наистина представляваше прекрасна гледка. Диамантите, които блестяха около шията ѝ, на ушите и в малките къдрици на тъмната ѝ коса, още повече допринасяха за картината на необикновеното ѝ съвършенство, която той рисуваше в съзнанието си. Само това можеше да прогони мисълта за тълпящите се цяла вечер около нея млади мъже. За него бе мъчение, че бе получил само един танц. След онзи следобед на езерото си бе обещал, че ще бъде по-предпазлив с нея, за да не я отблъсне, но вече откриваше, че е трудно да се изпълни такова решение.

Хвърли пурата си и още веднъж си каза, че има да върши работа тук, на Сейнт Китс. Когато тя приключеше, щеше да отиде при Катлин и да ѝ разкрие чувствата си, но не преди това. Имаше работа с прекалено опасни хора, за да позволи те да надушат, че Катлин Ашфорд е единия от начините да го притиснат. Не можеше за нищо на света да рискува да я загуби!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Черни облаци преминаваха по малката луна и островът бе забулен в призрачна тъмнина. Остър, пронизителен вик проряза застиналата нощ, но никой не го чу.

Диворастящата решетка от листа на джунглата и гъстата тропическа растителност обгръщаха като жив организъм старата каменна сграда на енорията. Една слаба свещ блещукаше вътре и едва осветяваше малката, влажна стая. Прозорците без стъкла отдавна бяха превзети от буйната растителност.

По изгнилия таван танцуваха сенки. Като зловещи призраци на мъртвешки изчадия, ръцете им се докосваха с призрачна наслада. Повторен писък като от ранено животно прониза тихата нощ и накрая завърши с нисък вопъл, който отекна в ъглите на стаята.

Смъртта бе така близо, но и толкова далеч.

— Моля те...

Жената, която някога бе известна на Сейнт Китс като красавица, се опита да го обърне на молба, но тялото ѝ, вече с увиснали гърди, прекалено я болеше, за да има сили за повече думи.

— Да си спомняш някога да са ти отказвали удоволствие, Мадлен? Или предпочиташ да те наричам Жасмин, както те наричат твоите многобройни любовници? Обещавам ти, че много пъти ще ти доставя удоволствие тази нощ!

Гласът бе зловещо сериозен, докато говореше тихо и заплашително. Лъскавото острие, стискано здраво в една ръка, се плъзна по горната част на тялото на жената и остави кървава следа.

— Не съм тази Мадлен, за която ме мислиш!

Жената се бореше с острата болка, която той ѝ причиняваше, и се молеше да е станала някаква грешка и да се разбере, че не тя е жената, която трябва да лежи с вързани разперени ръце и крака на тъмната, окървавена маса.

— Аз се казвам Сали!

Последното се превърна в неистов писък, тъй като ножа описа кръг около твърдата точка на една от гърдите с прозиращи вени и се заби дълбоко в пъпката.

— Зная те, майчице! Вече не можеш да ме заблуждаваш с твоите лъжи! Наблюдавах те всяка нощ от моето скривалище. Видях мъжете, които съблазни с грешното си тяло! Гледката на твоята бледа кожа ме отвращаваше, докато ти се гърчеше на твоето курвенско легло! Да, отвращаваше ме и по някакъв неестествен начин също ме изкушаваше! Мен, твоя син, ме съблазняваше гледката на твоите подскачащи гърди и онзи пронизителен смях, който винаги успяваше да накара мъжете да полудеят от лъстиво желание! Сега вече мога да ти направя всички тези ужасни признания, нещо, което не можех преди! Сега, защото най-после ти ще платиш за цялото объркване и чувство за самотност, които причини на единствения си син!

Острият, окървавен нож бе забравен, когато лудият, който бе облечен изцяло в черно, обхвана с две ръце врата на проститутката. Когато тя започна да се съпротивлява, пръстите му стиснаха здраво. Очите ѝ изскочиха — въздухът ѝ бе спрян.

Последните мисли на Сали бяха, че това бе грешка; че тя не бе майката на този луд; тя бе Сали Харпър, обикновено момиче от публичния дом, на което мъжът, причинил смъртта ѝ, бе платил в злато.

След бала у губернатора Катлин се бе зарекла да се откаже от всички красиви мъже — най-вече от поразяващите морски капитани. Тя не успя да заспи чак до сутринта. Мислите за Гарик Стийли не ѝ даваха покой. Като пристигна в „Корал Роуз“, тя отиде право в стаята си и заключи вратите на балкона си. Нямаше да позволи на този негодник да се появи изневиделица и да я хване отново неподготвена. Но нощната горещина в стаята се увеличи и това бе допълнително неудобство. През тази нощ тя не знаеше кое да проклина повече — тропическата жега или Гарик Стийли.

Събудена сутринта от шумоленето на Беси, която сгъваше и окачваше дрехите, хвърлени от нея предната нощ, Катлин се почувства така, сякаш почти не бе мигнала.

— Дано всички те да се провалят в ада! — изруга тя под носа си, докато ставаше от леглото. След като наплиска лицето си с вода, започна да се облича за деня.

— Какво казвате, миси? Нещо на Беси ли говорехте? — извърна се Беси точно преди да излезе от стаята, натоварена с дрехи за пране.

— О, нищо, Беси, просто говорех на себе си.

Катлин започна да реши сплетената си от съня коса.

— Майка ми винаги казваше, че да говориш на себе си е лош признак! Дяволът може да те чуе и да ти приготви капан! Боледувате ли тази сутрин, миси?

Да, наистина боледуваше, но само за малко душевно спокойствие, помисли си Катлин, после поклати глава, така че момичето да продължи да си върши работата и да я остави малко сама с терзаещите я мисли. Като се погледна в огледалото на тоалетката и видя подутите си очи, тя хвърли четката за коса тъкмо когато Беси затвори вратата. Гарик Стийли и баща ѝ, Ричард Ашфорд, в тази минута се свързаха в съзнанието ѝ. И двамата бяха по-красиви, отколкото им бе нужно; и двамата — подли негодници по отношение на противоположния пол! Тя не искаше да отчете факта, че бе едва дете, когато бе изоставена от баща си в къщата на леля си и всъщност не знаеше как той се бе отнасял с жените. Раната, която Ричард Ашфорд ѝ бе нанесъл, остави у нея дълбока следа и сега, след всичко, което бе преживяла с Гарик Стийли, Катлин извика на помощ старите защитни механизми, които си бе изградила като дете. Научила се бе да не показва чувствата си, да не вярва на мъжете от техния тип и в същото време се смяташе за по-силна и способна да се справя с раните, които те ѝ нанасяха.

След закуска Катлин отново се зае с книгите на „Корал Роуз“, като знаеше, че това е един сигурен начин да не мисли за Гарик Стийли. До времето на уговорения с Алекс Блакторн час, тя бе успяла добре да скрие емоциите си. Благодарение на дългогодишната си практика ни една искрица от бушуващото у нея вълнение не се появи в тъжните ѝ зелени очи.

В два часа Катлин сама отвори предната врата и бе поздравена от изтънчения на вид Алекс Блакторн.

— Надявам се, че няма да ви е неприятно, че съм довел моя жокей, Джубел — Алекс посочи тромавия гигант, който стоеше извън

верандата и държеше поводите на своя кон и тези на тъмен жребец и красива пъстра кобила. — Случвало се е на няколко пъти да попадам в затруднения, докато бродя из острова. Джубел не се отделя от мен. Мисля, че той е по-загрижен за моята сигурност, отколкото съм аз самият.

Разбира се, тя го увери, че няма нищо против. Ако този любезен, добре облечен джентълмен считаше за необходимо да вземе с тях като придружител онзи голям мъж, тя естествено не можеше да има никакви възражения; в края на краищата тя бе новодошлата на Сейнт Китс.

— Може ли да ви кажа, мис Ашфорд, че сега сте не по-малко красива, отколкото бяхте снощи.

Тъмните очи на Алекс Блаторн одобрително я обгърнаха с поглед, докато той стоеше на входа и я чакаше да си сложи ръкавиците.

Катлин се бе облякла много внимателно за този следобед, не само защото това бе първия ѝ ангажимент с мъж, откакто бе пристигнала на острова — тя не броеше онова, което се бе случило между нея и оня негодник, Гарик Стийли. През цялата сутрин тя бе затрупана от доказателства за необратимо лошото финансово положение на „Корал Роуз“. Накрая се бе примирила с факта, че или ще напусне Сейнт Китс и ще помъкне Джошуа със себе си, за да се върнат в Англия при милостивата си леля, или ще трябва да се справи, като се възползва от най-доброто решение, което ѝ предлагаше островът, а това означаваше да се интересува от възможностите за женитба. След като тази сутрин говори с Лизи за техния съсед и собственик на плантацията „Шадоу Миър“, тя научи, че той е един от най-богатите, ако не и най-богатия мъж на Сейнт Китс. „Шадоу Миър“ бе процъфтяваща плантация, но Лизи не бе в състояние да каже на Катлин много за самия Алекс Блаторн. Изглежда, неговите хора се държаха здраво един за друг и за господаря им рядко можеше да излезе клюка.

Смарагдовозеленото наметало за езда и малката шапка подчертаваха съвършено тъмните ѝ къдрици и зелените ѝ очи. Бялата, набрана около шията блуза придаваше скромнен вид на иначе скроения по тялото ѝ костюм, подчертаващ всяка извивка — от добре оформените ѝ бедра до пълните, високи гърди. Дори блестящите черни, високи до прасеца ботуши, с техните смарагдови пети и

смарагдов полумесец на върховете, привличаха вниманието. Като си сложи ръкавиците, Катлин се обърна уж разсеяно, за да позволи на господина да я огледа добре, после погледна в очите му, сякаш да му покаже, че отдавна го чака и каза:

— Май съм готова за тръгване, мистър Блакторн.

Алекс Блакторн бе доста увлечен по младата жена, която стоеше пред него. Красотата ѝ бе несравнима, маниерите ѝ — съвсем невинни. Като взе малката ѝ ръка и я постави в извивката на своята, той отвърна:

— Моля, наричайте ме Алекс.

После, като забеляза лекото изчервяване на страните ѝ, се упрекна, че е бил прекалено дързък и побърза да се поправи.

— В края на краищата сме съседни. В такъв случай не виждам нищо лошо в това, да се обръщаме един към друг на малки имена.

Катлин не пропусна да забележи факта, че омагьосваше своя съсед и докато се приближаваха към конете и неговия жокей, тя меко му отговори:

— Ако вие смятате, че е редно, тогава наричайте ме Катлин.

До края на следобеда Алекс Блакторн бе напълно пленен от Катлин Ашфорд. Тя седеше на кон така, сякаш бе родена на седло. Тъмнозелените ѝ поли падаха по задницата на пьстрата кобила и в неговите очи това бе свършена картина на женската хубост. След около час яздене — Джубел бе далече зад тях — двойката спря на стръмен склон, който гледаше към океана.

— Никога не съм предполагала, че собствеността на баща ми е толкова огромна и толкова красива! Много ви благодаря за поканата за езда днес.

Катлин каза това съвсем сериозно и наистина го мислеше. Гледаше към синьо-зелените дълбини на морето с неговите високи приливи и отливи — пенливи вълни, разбиващи се в скалите под тях. Гледката бе грандиозна и морските чайки, които летяха над главите им и крещяха пронизително, внасяха известно спокойствие в иначе бурната картина.

Ежедневната красота на острова никога не бе означавала толкова много за Алекс, колкото означаваше сега. Тази жена бе есенцията на всичко чисто и добро в иначе тъмния и треперещ от страх свят. Както стоеше на скалата, тя бе част от картината, която той вярваше, че ще остане запечатана в сърцето му и която щеше да си спомня винаги,

когато си представеше острова; морето и дори сините облаци бяха само една илюзия, създадена навреме и специално за случая.

— И аз самият никога не съм виждал Сейнт Китс така, както го виждам сега, докато стоя до вас — заяви той, чувствайки се неловко от саморазкритието си пред тази жена.

— Винаги ли сте живели на острова?

По някаква причина Катлин изпита неудобство от неговото изявление. Бързо потърси да каже нещо, с което ще го отвлече от мислите му, свързани с нея, а и с което ще си помогне с повече информация за него.

— Не — отговори той колебливо. — Живея тук от много години, но съм роден на остров Мартиника.

Алекс се почувства неудобно да говори за себе си и побърза да зададе въпросите си.

— А на вас допада ли ви Сейнт Китс след живота, който сте водили в Лондон?

— Признавам, Сейнт Китс е много по-различен от Лондон. Притежава дива красота, която ми допада. Освен това тук мога да върша неща като следобедно яздене из острова с очарователен джентълмен. Леля ми Елизабет щеше да е, слабо е да се каже, скандализирана от идеята, да отида сама на езда, без надзирател, в лондонския парк.

Това бе истината, каза си тя и примигна с мигли, които после спусна върху порозовелите си страни. Елизабет Уесли щеше да е много разстроена, ако до нея достигнеше мълвата, че е яздила с неподходящ придружител — тя скри от този джентълмен обаче, че е правила това доста често и че леля ѝ я е хващала повече от един път в подобни провинения!

Алекс Блаторн изглеждаше доволен от отговора ѝ и като сметна, че руменината ѝ се дължеше на момински свян, насочи разговора в друга посока.

— Зная, че баща ви имаше някакви финансови проблеми, преди да го повали треската. Наистина се надявам, че ако някога имате нужда от помощ, ще се обърнете към мен. Не се хваля, но аз съм много богат човек и „Шадоу Миър“ е най-голямата плантация на острова.

Руменината по страните на Катлин се сгъсти още повече. Той нямаше представа колко близо бе до това, което занимаваше ума на

Катлин ден и нощ. Нейната загриженост за бъдещето на брат ѝ я накара сърдечно да му благодари, но тя не бе толкова глупава, за да приеме веднага предложението му за помощ.

— Благодаря ви, Алекс, но се опитвам сама да вкарам „Корал Роуз“ в релси. Боя се, че всичко е било занемарено след смъртта на баща ми, но се надявам, че нещата скоро ще се подобрят.

Произнасянето на името му, изплъзнало се от нейните устни, изпълни слуха му като приятна мелодия. Никога преди не бе познавал такава жена! В думите ѝ прозираше решителност смело да се хвърли да спасява „Корал Роуз“, но женската ѝ красота говореше за нейната неопитност. Повечето жени, които той бе познавал в миналото, не биха се поколебали да приемат подобно предложение за финансова помощ.

— Може би ще е по-добре да поговорим по-късно по този въпрос — предложи вежливо той, като възнамеряваше на всяка цена да намери случай да поднови предложението си.

— Сега може би трябва да се върнем обратно към къщата, не искам да се преуморявате.

Катлин кимна — не бе ни най-малко уморена, но засега предпочиташе да възплъти онзи тип жена, каквато той искаше тя да бъде.

— Това бе един великолепен следобед, Алекс. Надявам се скоро да можем да го повторим.

Като ѝ помогна да се качи на коня, Алекс Блакторн бе повече от готов да се съгласи на още едно следобедно яздене или какъвто и да било друг ангажимент, който тя би приела.

— В края на седмицата трябва да посетя една вечеря. Чудя се дали няма да бъде разгълкувано като натрапване, ако ви поканя да дойдете с мен?

Той си спомни за вечерята, която бе обещал да посети и се възползва от момента.

Катлин се изненада от неочакваното предложение и като прие мълчанието ѝ за знак, че той е бил прекалено дързък, Алекс бързо се опита да поправи впечатлението, което бе направил.

— Ако не сте склонна да приемете, Катлин, аз ви разбирам. Само дете съм посещавал толкова много подобни вечери в къщи на други плантатори в и около Бастер. Вашата компания ще е удоволствие за мен.

— Казано по такъв примамлив начин, Алекс, как бих могла да откажа? С удоволствие ще ви придружа на тази вечеря — тя му се усмихна от високото си положение върху гърба на кобилата.

Нейната красота засенчваше дори образа, който винаги пазеше в дъното на съзнанието си — на красивата си майка — и за секунда Алекс почувства как тялото му трепна. Той се извърна. Само като я гледаше, се изпълваше от странно смесено чувство на наслада и болка. След като се качи на коня си под винаги зоркото око на Джубел, те оставиха морето зад себе си и тръгнаха в посока към плантацията на Ашфорд.

Същата вечер след вечеря Руфъс събщи, че докато е бил в града за провизии, чул, че било намерено още едно тяло на жена, носещо се по водата близо до пристанището.

— Не мога да повярвам, че някой мъже да мрази жените толкова много! — каза Лизи, докато разчистваше съдовете от вечерята от малката дървена маса в кухнята, където обикновено се хранеха Джошуа и Катлин, за да не създават прекалено много работа на Лизи.

Руфъс точеше кухненските ножове с точилото и енергично клатеше сивата си глава:

— Кълна се, че това не е истината. Струва ми се, че някакъв луд човек се разхожда свободно из Сейнт Китс.

Катлин също поклати глава. От пристигането ѝ на острова това бе второто убийство, за което бе чула. Но благодарение на Бога, те живееха достатъчно далече от града, за да не се притесняват коя ще бъде следващата жертва.

— Но те са били само курви! — обяви Джошуа, след като напълни устата си с остатъка от лимоновия сладкиш, привличайки с това изявление вниманието на всички в кухнята.

— Джошуа, кой ти каза това нещо? — Катлин бе шокирана, че такава дума може да излезе от устата на едно дванадесетгодишно дете.

— Какво толкова? — Джошуа се огледа и видя как Лизи и Руфъс клатят глави, а сестра му го наблюдава доста строго. — Ейб ми разказа за убийствата. Той каза, че мръсните курви са си го търсили — Джошуа пропусна да им каже, че бе подслушвал разговора на този Ейб с някакъв друг мъж и никой от двамата възрастни не го бе видял; и че

другият мъж се ядоса и си тръгна, като остави Ейб да мърмори зад гърба му.

— Кой е този Ейб? — Катлин усети как гневът ѝ от това, че някой е посмял да говори по този начин пред брат ѝ, пламна.

За първи път Джошуа разбра, че е казал твърде много. Лицето му бе тъмночервено, когато посегна за още сладкиш и го натъпка в устата си, след което само промърмори с пълна уста:

— Той е един приятел — и нищо повече не каза.

— Е, той вече не ти е никакъв приятел, млади човече! Никоя жена не заслужава да бъде убивана, независимо каква е професията ѝ! И ако още веднъж те чуя да говориш такива неща, кълна се ще... ще си изядеш боя от мен! — за миг Катлин не беше много сигурна дали ще го направи, но пред погледа на брат си не можеше да проявява колебание. Той трябваше да се научи на уважение и ако някога срещне това момче, наречено Ейб, ще му даде да се разбере!

За частици от секундата Джошуа си помисли да ѝ отвърне, че той никога нямаше да яде бой от никоя жена, но като видя бляскащите гневни очи на Катлин и твърдо вирнатата ѝ брадичка, се отказа от това прибързано изказване. Знаеше, че зад крехкото ѝ тяло се крие много сила и не искаше да я изпита върху себе си. Вместо това наведе главата си надолу, сякаш съжаляваше за лошото си поведение.

Като гледаше тъмната глава на брат си, Катлин осъзна колко пренебрегван бе той напоследък. Тя бе толкова заета да изправи „Корал Роуз“ на крака, че го бе оставила да подивее, а и както сега разбираше, неговите приятели не бяха такива, каквито тя би желала. Трябваше да се заеме по-сериозно с момчето, каза си тя.

— Джошуа, защо не се качим в твоята стая и да направим един урок по фехтовка?

Това видимо го оживи — той незабавно вдигна глава и момчешкото му лице грейна в усмивка.

— Ще отида да приготвя сабите, сестричке.

Той скочи от стола и изхвърча от кухнята.

— Не се бави! — извика му тя, преди той да изчезне от погледа ѝ.

Катлин стана от масата и леко въздъхна.

— Съжалявам за неговата невъздържаност, Лизи, Руфъс.

Катлин се чувстваше някак си отговорна за поведението на брат си.

— Душице, ти се справяш много добре. Господарят Джошуа има много хляб да изяде още. Но сега е още невръстен, тъй че не се нагърбвай с вина! Ще се оправи, само чакай и ще видиш!

Лизи прибра съдовете от вечеря и се усмихна окуражително на Катлин.

Тази вечер техният двубой със саби се превърна в едно лудо боричкане — брат и сестра се търкаляха и подскачаха по пода на стаята на Джошуа. Смехът им огласяше цялата къща и Лизи непрекъснато се усмихваше, докато се суетеше из кухнята със съдовете.

— Тази стара къща никога не е чувала толкова много смях! — промърмори си тя под носа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите две седмици Катлин се видя с Алекс Блакторн няколко пъти. На два пъти те поюздиха из имението „Корал Роуз“ и тя дори посети „Шадоу Миър“ за следобеден чай. На една вечеря, на която тя придружи Алекс, Катлин научи, че Гарик Стийли бе отплавал на другата сутрин след рождения ден на губернатора и доколкото знаеше, още не се бе върнал. Но Катлин бе решена ни най-малко да не го приема присърце, дори капитанът корсар да се завърнеше на острова. Когато неговият красив образ започнеше да изпълва съзнанието ѝ, тя го отблъскваше, като си намираще някаква работа. Твърде заета с „Корал Роуз“, брат си и усилията си да оплете Алекс Блакторн, Катлин смяташе, че по-малко ще я е грижа, ако отново се наложеше да се срещне с Гарик Стийли.

С всеки изминал ден плантацията се нуждаеше все повече от пари, за да потръгне, а приход на средства не се очакваше отникъде. В съзнанието на Катлин все по-ясно се очертаваше необходимостта от брак. А до този момент нямаше по-подходящ човек, който да предложи повече закрила и сигурност, от Алекс Блакторн.

Понякога я смущаваше крайно собственическото изражение в тъмните му очи, когато бе до нея. Макар да бе намерила неговия дом „Шадоу Миър“ за прекалено тих, въпреки прислужниците, които се движеха насам-натам, и с радост да се бе завърнала в „Корал Роуз“, Катлин все пак съзнаваше, че няма много голям избор. Алтернативата бе или Алекс Блакторн, или продажбата на „Корал Роуз“ срещу каквато сума ѝ предложеха, а двамата с Джошуа да се завърнат в Лондон. С всеки изминал ден ѝ ставаше все по-трудно да избере втората възможност. Тя и Джошуа бяха станали много близки — сега тя носеше отговорността като негов настойник, без да се оплаква, но чувстваше, че тази лудетина — брат ѝ, към когото силно се бе привързала, нямаше да бъде щастлив в затвора на ежедневния лондонски живот. Спомни си как самата тя се бе бунтувала срещу системата, която се опитваше да държи жената на мястото ѝ и не

можеше да си представи брат си, затворен в рамките на етикета за джентълмен. Не, не виждаше друг изход, освен да се ожени, ако не за Алекс Блакторн, то за някой друг джентълмен тук, на Сейнт Китс. Вероятно Натан Болдуин би бил подходящ, каза си тя и отново си представи красивия образ на Гарик Стийли, и като не можеше лесно да го прогони от ума си, тя се опита да прехвърли мислите си върху младия мъж, когото бе срещнала на бала.

Този следобед Катлин Ашфорд отново очакваше появата на Алекс Блакторн. Бе го поканила на чай и след като се увери, че Лизи е приготвила всичко, излезе навън и седна в плетен стол-люлка на верандата. Денят бе топъл и след сутрешния дъжд всичко миришеше на свежо и чисто. Групичка черни момчета се търкаляха по влажната трева, а Катлин наблюдаваше играта им и се усмихваше. За първи път в живота си тя имаше усещането, че върши нещо полезно. Като се бореше за „Корал Роуз“, тя не само осигуряваше бъдещето на брат си, но се бореше и за щастието на всички хора, живеещи в плантацията. Лизи, Руфъс, Беси и Кип вече си имаха своето местенце в сърцето ѝ и тя знаеше, че ако трябваше да напусне острова, щеше да ѝ е много мъчно за тях.

Алекс Блакторн се появи по алеята на „Корал Роуз“, яздейки наперено и с чувство за собствено достойнство, следван плътно от своя жокей Джубел. Сърцето ѝ не се разтуптя ни най-малко, трябваше да си признае Катлин, както ѝ се случваше всеки път при появата на Гарик Стийли. Но тя знаеше, че този човек не е негодник и скитник, какъвто бе капитанът на „Морската фея“. В мислите си тя си представяше Гарик като човек, който кръстосва моретата и тича след всички фусты, които се появяваха по пристанищата. Като стана от стола, Катлин прогони мислите си и се отправи към стъпалата на верандата.

Алекс слезе от коня си, подаде поводите на жокея, а тъмните му очи обгърнаха прекрасната фигура на Катлин, облечена във виолетова дневна рокля на цветя. Косата ѝ свободно падаше по гърба, а в едната си ръка стискаше сламена шапка с виолетова панделка. Точно в този момент голям камък полетя във въздуха изневиделица и удари недодялания Джубел.

Катлин гледаше от мястото си в няма изненада, докато гигантът изрева високо и с бързина, учудваща за човек с такъв ръст, се втурна към шубрака, който опасваше алеята. Като се пресегна към храстите и измъкна жертвата си за врата, Джубел разтърси пленника си ожесточено, при което се разнесе пронизителен писък.

Без да се замисли, Катлин се затича през мократа трева.

— Пусни го! Махни си ръцете от малкия! — настоя тя, като наближи бруталния гигант, който държеше брат й за яката.

Зелените очи на Джошуа бяха разширени от ужас, когато погледнаха към своята спасителка. Той щеше да й извика да се пази от звяра, който го държеше в едната си ръка, но в същия миг ризата му се затегна около врата и спря въздуха му. По този начин не успя да произнесе предупредителните думи.

— Махни си ръцете от него!

Катлин извика още веднъж, готова сама да се хвърли да защити по-младия си брат. Като се пресегна, тя хвана ръката, която държеше Джошуа. В мига, в който тъмнокафявите очи погледнаха гневно към нея, тя почувства потенциалната сила в китката, разтърсваща Джошуа, сякаш той бе някаква досадна твар.

— Джубел, направи каквото ти казва дамата, веднага! — заповедта бе рязка и безапелационна. Като се извърна, Катлин видя Алекс Блаторн застанал до тях.

Незабавно ръката, която стискаше яката на Джошуа, се отпусна и момчето падна на земята, давейки се.

— Съжалявам за това, Катлин — каза Алекс, като се наведе към брат й. — Понякога Джубел не знае силата си.

Катлин дори не го погледна, толкова бе притеснена за брат си. Наистина не знаеше силата си! Това тромаво животно можеше лесно да счупи врата на Джошуа!

В този момент причината за целия инцидент — това, че Джошуа бе хвърлил камък — бе напълно забравена от нея.

— Добре ли си, Джошуа! — загрижено го попита тя, като го хвана за раменете.

Целувайки челото и бузите му, тя го чакаше да възстанови нормалното си дишане.

Джошуа кимаше с тъмната си къдрава глава и нямаше нищо против, че в този момент сестра му го целуваше; той й бе благодарен,

че го спаси от гиганта.

— Добре съм, сестричке — той я нарече така, както бе свикнал през последните няколко седмици.

Като се увери, че не е непоправимо засегнат, Катлин най-после успя сама да си поеме дъх, но в същия момент гневът ѝ се обърна към малкото братче.

— Как може да си толкова зъл, Джошуа? Можеше да нараниш някого с този камък!

— Да, точно това исках да направя! Само че вместо него, фраснах гиганта по главата!

Джошуа каза това едва след като Алекс Блаторн се обърна към своя жокей, за да го инструктира да се върне в „Шадоу Миър“ без него.

— Не го харесвам, сестричке! Не харесвам и изтупания му приятел!

Момчето погледна гневно към гърба на Алекс Блаторн.

— Джошуа! — Катлин го предупреди със сериозен глас. — Алекс е наш съсед и добър приятел.

Тя се опита да накара момчето да разбере, че не може да замерва хората с камъни, а още по-малко един гост, който би могъл да бъде тяхното спасение.

Като предизвикателно изнесе брадичката си напред и заразтрива врата си, Джошуа твърдо заяви:

— Каквото и да ми казваш, аз не ги харесвам!

Алекс се обърна към двамата, докато Джошуа все още седеше на земята, а Катлин беше наведена над него. Тя го вдигна на крака.

— Иди в къщата и помоли Лизи да ти погледне врата! По-късно ще си поговорим за това.

Джошуа почувства, че не може да спори със сестра си. Като погледна за последен път гневно към Джубел, който се качваше на коня, момчето затупурка към къщата.

— Надявам се, че поне ще се опитате да забравите този инцидент, Катлин. Понякога Джубел не мисли какво прави. Той взема така присърце грижата си за мен, че преувеличава опасностите, които ме заплашват.

Алекс направи опит да посмекчи присъдата на Катлин с надеждата, че това, което се бе случило този следобед, нямаше да я настрои срещу него.

— Нима действията на едно дете могат да представляват сериозна заплаха?

Катлин естествено не смяташе, че Алекс е отговорен за действията на този човек, но считаше, че той би трябвало да упражнява повече контрол над тези, които му служат.

— Брат ми можеше сериозно да пострада, Алекс. Зная, че грешката беше на Джошуа, но въпреки това той е само едно дете, а Джубел е огромен човек!

— Напълно съм съгласен с вас, скъпа моя. Никога не бих пожелал такова нещо да се случи и ви уверявам, че ще направя всичко възможно, за да се реванширам пред вас и брат ви.

По този начин Алекс се опита да поправи нещата, притеснен от нейното вълнение и огнения темперамент, който бе избил по бузите ѝ. Той бе доста изненадан, че тя така пламенно защитаваше новооткрития си брат. Като я гледаше как стои до Джубел, докато той държеше за яката малкия разбойник, Алекс бе почувствал още по-голяма привързаност към нея, ако това изобщо бе възможно. Тя изглеждаше така уязвима, така безпомощна пред света, че на него му се бе приискало сам да удари своя човек. И той се закле никога повече да не позволява нещо да я засегне! И ако това означаваше да вземе под крилото си и този немирник, нейния брат, щеше да положи всякакви усилия, за да играе ролята на техен защитник. Никога преди, през своя четиридесет и пет годишен живот Алекс Блаторн не бе изпитвал подобно завладяващо желание да защитава някого. Животът му досега бе изпълнен с мрак и недоверие, и за първи път искаше да се отдаде на някого.

Катлин опита да оправи полата си, като същевременно полагаше усилия да се успокои.

— Аз всъщност не исках да кажа, че вие сте виновен за всичко това, Алекс — тя смекчи тона си. — Зная, че виновния е брат ми. Просто самият факт, че Джубел е толкова грамаден и като го видях как държи Джошуа...

Тя не завърши, тъй като се страхуваше, че вече и без това е казала прекалено много.

Като взе ръката ѝ и я сложи на сакото си, Алекс погали нежно тънките ѝ пръсти.

— Не се тревожете повече за това, скъпа моя. Това никога няма да се повтори, можете да сте сигурна.

Той поне можеше да я увери, че като се върне в „Шадоу Миър“, ще поговори сериозно с Джубел. Независимо от отношението на този човек към момчето, щеше да се наложи да свикне с присъствието на Джошуа около себе си.

— Засега мисля, че е най-добре да се прибера в „Шадоу Миър“. Може би някой друг следобед ще бъде по-подходящ за чай.

Катлин се почуди дали Джошуа не бе провалил шансовете ѝ да получи помощ от Алекс Блакторн за съживяването на „Корал Роуз“. Макар и да знаеше, че помощта му щеше да дойде под формата на предложение за женитба, тя засега не допускаше да мисли за това. Каквото и да направеше, каза си тя, щеше да бъде с цел да спаси плантацията и наследството на брат си.

— Моля ви, Алекс, нека да не позволяваме тези инцидент да проваля нашия следобед — тя премигна с гъстите си тъмни мигли по начин, по който знаеше, че ще му въздейства. — Можем да пием чая си тук на верандата, където така приятно подухва.

Как можеше да ѝ устои? Алекс Блакторн се предаде в мига, в който почувства силата на нейния невинен чар.

— Разбира се, че ще остана за чай, скъпа моя. Просто не исках да ви изморявам, но ако вие настоявате? Има нещо, за което искам да ви говоря.

Тънките му устни се разтеглиха в усмивка, която за няколко кратки секунди осени Катлин с неясното чувство, че тя не подхождаше на очите му. У този мъж имаше много неща, които не знаеше, припомни си тя.

Като я поведе нагоре по стълбите на верандата, Алекс галантно я изчака да седне и после дръпна своя стол близо до нейния.

— Страхувам се, че ще си помислите, че прибързвам, Катлин, но аз...

В този момент Лизи излезе през предната врата с подноса чай и прекъсна разговора.

— Не зная какво е ставало тук, мис Катлин, но младият господар Джошуа има една ужасна драскотина на врата.

Черната жена постави подноса на малка плетена масичка и като напълни порцелановите чаши с горещ чай, тъмните ѝ очи се плъзнаха

към мъжа до господарката. Като се спря на Алекс Блакторн за дълго, тя си мислеше за онова, което Джошуа ѝ бе казал за него и грамадния мъж, който винаги го придружаваше при посещенията му в „Корал Роуз“.

— Направих тези малки сладкиши с глазура тази сутрин за вас, мис Катлин. Надявам се, ще ги харесате.

Тя си каза, че малкият господар бе с темперамент, който бързо би пламнал при подобен случай, когато сестра му трябваше да се занимава с някакъв джентълмен. Лизи виждаше близостта, която се зараждаше между брат и сестра, и разсъди, че по-голямата част от това, което Джошуа бе казал за Алекс Блакторн бе най-вероятно резултат от неговата ревност. Особено твърдението, че този мъж бил в съюз със самия дявол!

— Да, да, благодаря, Лизи — отвърна Катлин. Тя бе нетърпелива колкото се може по-скоро да ги оставят сами. Бе почувствала, че Алекс има намерение да говори с нея за нещо много важно и единственото, което ѝ идваше наум, бе предложение за женитба. — Остави това, Лизи! Аз ще се погрижа — тя се опита да накара жената да се прибере по-бързо в къщата. Постави един сладкиш в чинията и го подаде на Алекс.

Катлин би пренебрегнала подноса с чая и малките сладкиши на Лизи и би дала възможност на Алекс да продължи да говори оттам, откъдето го бяха прекъснали, но в този момент той изглеждаше отпуснат в креслото си и погледът му се плъзгаше от нея към подноса. Тя му подаде чаша, която Лизи бе вече напълнила с чай.

Като отпи от горещия, ароматен чай, сякаш за да почерпи сили от него, той зададе въпроса си:

— Катлин, скъпа, не бих искал да те карам да се чувстваш притисната, но се чудя дали не би обмислила възможността да ми направиш честта да ми станеш съпруга?

Макар че това бяха думите, които Катлин очакваше, все пак бе странно да ги чуе от устните му. Мимолетният образ на очарователния морски капитан, наречен Гарик Стийли, се появи в съзнанието ѝ. Върна се и смразяващото впечатление, което бе получила от „Шадоу Миър“ по време на посещенията ѝ на следобеден чай. Но тя успя бързо да изтласка мислите си. Гарик Стийли никога не беше на мястото си, когато имаше нужда от него, аргументира се тя пред подсъзнанието си,

което знаеше, че ще ѝ припомни за нощите, прекарани в прегръдките му. Пренебрегвайки спомените за Гарик Стийли, тя си каза, че вече е мислила по този въпрос. Нямаше нужда от повече време, за да решава. Или брак с Алекс, или трябваше да се откаже от Сейнт Китс и да се върне при леля си заедно с брат си; някакво вътрешно чувство ѝ подсказваше да не прави второто!

— Да, Алекс, да!

За втори път този следобед Алекс Блакторн изобрази една от онези странни усмивки.

— Значи ще помислите върху моето предложение за женитба? — той бе доста изненадан от бързия ѝ отговор, но изненадата му бе приятна.

— Нямам нужда от повече време за размисъл, Алекс. Отговорът ми е да! Ще се омъжа за вас, с радост ще го направя!

Веднъж, след като думите ѝ излязоха от устата, Катлин бе поразена от последиците на тяхното значение. Тя трябваше да признае, че ѝ бе приятна неговата компания, той бе винаги внимателен към нейните нужди и желания, винаги джентълмен. „Но ти без съмнение не го обичаш“, предупреди я нейният вътрешен глас, който винаги се опитваше да премисля всичко. В негово присъствие сърцето ѝ не трепваше. Не се задъхваше, като го зърнеше. Изведнъж се зачуди, какво ли ще е да лежиш на едно легло с този човек. Неговото източено стройно тяло нямаше мускулната сила на Гарик Стийли, нито гласът му изпращаше тръпки по гърба ѝ.

Като се упрекна за мислите си, Катлин си каза, че не може да сравнява всеки мъж с онзи негодник — морския капитан. С течение на времето щеше да се научи да обича Алекс Блакторн. Тя щеше да посвети всеки свой ден на тази единствена цел — да намери причини, които щяха да я привържат към съпруга ѝ.

Алекс ни най-малко не подозираше за мислите ѝ, докато седеше срещу нея и не смееше да повярва на щастието си. Тя бе толкова прекрасна, толкова чиста, неомърсена от света на мъжа. Тя бе самата женственост, самото ѝ име съдържаше смисъла на света. И тя се бе съгласила да стане негова жена! Като я гледаше, той бе замаян от невероятното си щастие. Стана от стола си и се наведе към нея — не смееше да докосне устните си до нейните, не смееше да нарушава качеството на целомъдрието, което според него тя възпяваше.

Вдигна ръката ѝ от скута и леко докосна устните си до китката ѝ. В същото време тъмният му поглед се прикова от свършената красота на лицето ѝ.

— Ще се старая винаги да съм достоен за теб, Катлин — промълви тихо той.

Неговият обет накара Катлин да се почувства малко странно. Докато държеше ръката ѝ, тя не чувства онези тревожни вълнения, които бяха типични за всяка млада жена, която току-що е дала съгласието си да се омъжи. Всъщност Алекс Блаторн я накара да почувства известна празнина в този момент. Това бе заради начина, по който той я гледаше с тъмните си очи. В дъното им имаше някаква плашеща студенина.

— Ще оставя на теб да определиш датата на церемонията, скъпа. Само годежът да е в рамките на един разумен период. Искам всеки да научи, че ти ще бъдеш моя жена. Ти ще си най-голямото ми богатство и мисълта да чакам прекалено дълго ме потиска.

Последната забележка не помогна много на Катлин в отношението ѝ към нея; вместо да я накара да се чувства желана, както той би искал, тя някак си ѝ подежда смразяващо. Тя бавно поклати глава:

— Няма да е прекалено дълго, Алекс.

Тя си каза, че наистина не може да си позволи да чака прекалено дълго. Ако „Корал Роуз“ трябваше да оцелее, тя щеше да има нужда от средствата, които щяха да спасят плантацията и нейните хора.

Алекс бе радостен от мисълта, че Катлин ще бъде негова съпруга. Като се вгледа в лицето ѝ, той се стегна и с усмивка, изкривяваща устните му заяви:

— Изглеждаш толкова бледа, скъпа. Може би засега трябва да прекъснем чая си, за да можеш да си починеш. Не бих искал да те преуморявам, а и днес ти дойде доста.

Неговите думи му припомниха за разговора, който възнамеряваше да води с Джузел веднага щом се върнеше в „Шадоу Миър“. В края на краищата, той не желаше сцената, която се бе разиграла днес в „Корал Роуз“, да се повтори. Щом той и Катлин се оженеха, тогава той щеше да се занимае с брат ѝ. Може би едно училище с пансион би било подходящо за него, или обиколка из

Европа за няколко години, поне докато станеше достатъчно голям, за да остане в „Корал Роуз“ и сам да поеме плантацията.

— Но ти не можеш да се омъжиш за него, сестричке! Не си ли поглеждала в очите му? — извика Джошуа, след като Катлин му съобщи, че има намерение да се омъжи за Алекс Блаторн.

Тя спореше с него, откакто се бяха оттеглили в неговата стая след вечеря за обичайната приказка и урок по дуелиране. Бе решила, че моментът е подходящ да отвори темата за Алекс и брат ѝ да започне да свиква с идеята, че скоро ще има зет. Думите му сбърчиха мекото ѝ чело. Тя не можеше да отрече, че в очите на Алекс Блаторн нямаше нищо топло и приветливо.

— Виж какво, Джошуа, не смятах да споменавам това, но омъжването ми за Алекс е единствения изход за спасението на „Корал Роуз“. Нямаме пари и освен продажбата на плантацията, това е единствената възможност!

Тя седеше на леглото до него и съжеляваше, че трябва да го натоварва със състоянието на плантацията. Дете на неговата възраст не би трябвало да има никакви грижи; трябваше да си поживее поне още малко в своя детски свят на фантазии.

— Ако е за пари, знам как да ги спечелим! Не е нужно да се омъжваш за този ужасен тип! А освен това, сестричке, онзи грамаден звяр винаги ще се навърта наоколо. И никога вече няма да можем да се забавляваме! — Джошуа имаше доста сериозно изражение за своите дванадесет години. В момента той изглеждаше много по-възрастен.

— И откъде ще вземем парите за плантацията, Джошуа? Направих всичко, за което можах да се сетя, но почти без никакъв успех. Не искам да казвам това, но нашият баща не се е справял много добре.

Тя напълно пренебрегна забележката му за слугата на Алекс. Щеше да се занимае с този въпрос, когато му дойдеше времето, каза си тя. Ако в бъдеще нещата с Джубел не потръгнаха, тя естествено се надяваше, че Алекс ще го замени с някой по-подходящ.

— Точно това ти казвам, сестричке. Можем да спечелим пари по същия начин, по който го правеше татко.

Катлин го погледна уморено. Тя бе прегледала всички счетоводни книги — баща ѝ нямаше никакви пари!

— За какво говориш, Джошуа? Как татко печелеше пари?

— Не мога да ти кажа сега, сестричке! Ще трябва да ти покажа, но не мога да направя това по-рано от утре.

Катлин въздъхна, като си помисли за прекалено развихреното въображение на брат си.

— Добре, Джошуа, ще ми покажеш утре, но ми обещавай, че ако не намерим никакво друго средство за спасението на „Корал Роуз“, освен брака ми с Алекс Блаторн, ти ще се примириш с идеята.

— Дадено, сестричке! — зелените му очи се разшириха и усмивка се появи на лицето му. Ще видиш, че няма да се наложи да се омъжиш за някакви си студени очи!

— Джошуа! — Катлин си придаде сериозен вид, но не успя да скрие усмивката си. — Ти си едно малко дяволче! — заяви тя и с пожелание за лека нощ напусна стаята.

Тази вечер в съня ѝ се появяваха думите на Джошуа. Студеният поглед на Алекс Блаторн я преследваше безмилостно. В съня си тя тичаше към наградата, която Джошуа ѝ бе предложил, само ако не се омъжи за Алекс Блаторн. Тя се спря, останала без дъх на ръба на една скала, която стигаше до морето. Джошуа бавно се приближаваше към нея с широка момчешка усмивка и я подканяше да отиде при него. Като се приближаваше, Катлин чуваше в ушите си ударите на сърцето си. Наградата бе близо, тя я усещаше. Те щяха да спасят „Корал Роуз“. Джошуа щеше да запази наследството си.

Сякаш от небитието се появи Гарик Стийли — с широко разтворени ръце и с очи, които я поглъщаха.

Тя се извърна, за да избяга от него, но краката ѝ тежаха като олово. Не можеше да се помръдне!

Джошуа се смееше високо и ѝ каза, че този пират ще ги спаси.

— Не! — извика тя и пред очите ѝ Гарик Стийли се превърна в Алекс Блаторн.

— Никога няма да те оставя да си отидеш от мен, Катлин! Ти ще бъдеш моето най-голямо богатство! — тъмните очи бяха като от лед и я накараха да изтръпне.

— Не.

Тя се опита да се освободи от невидимата хватка, която я държеше на място, и когато той тръгна към нея, почувства, че пропада в бездна.

— Гарик!

Името изскочи от устните ѝ и Катлин се събуди, седнала в леглото. От страх сърцето ѝ лудо се мятеше в гърдите. Тя стискаше покривката на леглото и се оглеждаше наоколо из тъмната стая, сякаш очакваше отнякъде да се появи Алекс Блакторн и да поиска от нея най-отвратителното нещо, което тя можеше да си представи.

Всичко бе сън, каза си тя. Само бе сънувала!

Но защо се бе изплашила толкова? И защо, когато бе в ноктите на такава ужасна опасност, тя бе извикала името на Гарик Стийли?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко преди разсъмване Катлин усети, че някой я хваща за ръката и нежно произнася името ѝ. Мислейки, че се задава още един кошмар, тя се отскубна от ръката, която се мъчеше да я откъсне от спокойния сън и се опита да се сгуши дълбоко под завивките.

— Сестричке, събуди се. Трябва да напуснем тази къща скоро, докато е още рано.

— Какво? — Катлин уморено започна да осъзнава, че брат ѝ седи до нея и се опитва да я събуди. — Защо не си в леглото, Джошуа? Какво не е наред?

Тя се опита да събере мислите си, докато търкаше очите си. Усещайки пълната сила на умората, тя се разтревожи да не би нещо да не е наред с брат ѝ. Може би се е събудил и се е почувствал болен.

— Помниш ли, каза, че днес ще дойдеш с мен.

— Но защо толкова рано?

Тя се чувстваше сякаш е спала само един миг през нощта и с удоволствие би пренебрегнала брат си, след като разбра, че с него и с плантацията всичко е наред.

— Хайде, сестричке — той я издърпа за ръката, — Тад и другите ще ни чакат.

Споменаването на един от неговите приятели предизвика някакви мисли в замъгленото ѝ от съня съзнание. Може би трябва да отиде и да поговори с момчето, наречено Ейб, което беше разказало на Джошуа тези ужасни неща за убитата жена.

— Е, добре — накрая тя се предаде, знаейки, че брат ѝ няма да я остави, докато не стане от леглото. — Ще ни трябва нещо за ядене, Джошуа, а Лизи сигурно още не е станала в този ранен час.

Катлин не беше склонна да обикаля с Джошуа цял ден, без да има нещо за ядене. Понякога брат ѝ напускаше къщата сутрин и не се появяваше преди вечеря.

— Аз вече взех бисквити и лимоновите сладки, останали от снощната вечеря. Това ще ни бъде достатъчно, докато стигнем

закъдето сме тръгнали.

Катлин не разбра почти нищо от думите му, но вече напълно будна, реши да му угоди.

— Добре, Джошуа. Само ми дай няколко минути да се облека — тя покри с ръка голяма прозявка.

— Лошо е, че нямаш никакви къси панталони като моите. Басирам се, че са по-удобни от твоите дрехи.

Наистина, къси панталони, мислеше си тя, докато се обличаше. Доколкото познаваше брат си, той сигурно щеше да я влачи през половината остров, помисли си тя, след което избра лека копринена блуза и тънка памучна пола от гардероба. Докато обуваше чифт ботуши, които стигаха до средата на прасците ѝ, тя се огледа в огледалото на тоалетната масичка. Връзвайки косата си с панделка, тя си каза, че изглежда достатъчно добре, за да отговори на вкуса на това момче, наречено Ейб.

Джошуа нетърпеливо я чакаше долу. По бузите му имаше червенина и очите му блестяха от въодушевление.

— Хайде, сестричке. Можем да минем през задния вход.

Той я помъкна през кухнята и я изведе през задната врата по пътеката покрай конюшните, която хората от „Корал Роуз“ често използваша, когато отиваха към полята. На бос крак, стискайки в ръка торбичката с тяхната закуска, Джошуа обикаляше около нея и поддържаше разговора.

— Къде отиваме Джошуа? — попита Катлин най-накрая, докато минаваше покрай сламените постели на жребчетата, които се родиха преди два дни в конюшните.

Тя никога не се бе осмелявала да тръгва в тази посока и когато той я прекара през голям гъсталак, обрасъл с тропическа растителност, тя вече не беше склонна да го следва.

— Не е далече, сестричке. Това е най-лесния път, освен ако не искаш да изгубим няколко часа, за да стигнем дотам по острова.

— Няколко часа?

Катлин замахна към едно насекомо, което избръмча до главата ѝ. Тя вече бе започнала да се изпотява, а слънцето едва се бе показало. Освен това със закъснение разбра, че ботушите ѝ не бяха пригодени за тежките условия на тропическия остров. Отблъсквайки растителността, Джошуа се изгуби от погледа ѝ. Катлин неспокойно го

следваше и за нейна пълна изненада откри, че се намират в нещо като малка гора, където между дърветата и храстите минаваше широк проток през имота на „Корал Роуз“ и както предполагаше Катлин, се връщаше в океана.

— Оттук, сестричке — извика Джошуа и тя видя как той захвърли настрани купчина палмови листа, които покриваха малка лодка. — Аз ще гребя. Можеш да свалиш ботушите си и да си изядеш закуската, ако искаш — каза той с широка усмивка, докато чакаше тя да се настани в лодката.

— И как разбра, че краката вече ме болят? — пошегува се тя и се запита как някой може да устои на нейния брат.

— Видях те да куцаш преди малко. Затова аз обикновено ходя бос, но ако човек не е внимателен, скалите могат жестоко да наранят краката му.

Без да знае какво ще се случи по-нататък или къде ще я отведе той с малката си лодка, Катлин се съобрази с желанията на брат си — всъщност тя нямаше нищо против да си свали ботушите.

— Далече ли е мястото, където отиваме, Джошуа? — попита тя, след като извади една бисквита от торбата.

— Не е много далече, сестричке — отвърна той, поклащайки глава.

— Защо не ме наричаш Кат вместо „сестричке“?

За момент Джошуа сякаш премисляше.

— Кат. Харесва ми.

Катлин му се усмихна, като привърши с бисквитата и се зае с лимоновите сладки.

— Защо направо не ми кажеш къде ме водиш? Не може да е такава тайна — тя по-скоро изпитваше удоволствие от тази тайнственост на брат си, но не му го каза.

— Не мога да ти кажа. Обещах, че никога на никого няма да кажа. Така или иначе ти няма да ми повярваш. Ще трябва да ти покажа — Джошуа продължи да гребе.

Приемайки детския му драматизъм, за момент Катлин беше изкушена да провеси крака през преградата на лодката, но ниско висящите клони, простиращи се над водата я правеха тъмна и страшна, и когато главата ѝ се изпълни с видения за змии и други морски твари, тя потисна желанието да си разхлади краката.

Катлин беше изненадана от силата на Джошуа, която позволяваше на дванадесетгодишното момче да придвижва лодката с очевидна лекота. С тъмната си коса, спускаща се в безпорядък около ушите и по врата му, гол до кръста, както винаги, само по късите си панталони той приличаше на някой горски бездомник, а не на собственик на голяма плантация. Докато изумрудените му очи я оглеждаха от горе до долу, Катлин успя ясно да види удоволствието, което той изпитваше, и неговото настроение повдигна и нейното. Отпускайки се в седалката на малката лодка, тя изпита удоволствие от този прекрасен ден, прекаран с брат ѝ.

Малко по-късно протоктът се разшири и след като Джошуа проправи път през стърчащите клони и увивни растения, те изведнъж се потопиха в дневната светлина. Малката лодка се оказа в естествен залив, заобиколен от четири страни от хълмовете на Сейнт Китс и отворен към океана.

Звучното ахване на Катлин се чу, дори когато Джошуа гребеше към другия край на лагуната. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато стигнаха до голям четиримачтов кораб, застанал върху кристалночистата вода като някой мистериозен фантом.

— Джошуа, чий е този кораб? — попита тя най-накрая, когато погледът ѝ мина от кораба към заобикалящите ги брегове. Тогава забеляза недодяланите, подобни на къщи навеси, които бяха построени само на неколкостотин стъпки от плажа. Смарагдовозелените ѝ очи сякаш не можеха да повярват на това, което виждат.

Джошуа погледна сестра си и за момент се замисли над въпроса ѝ:

— Предполагам, че сега е наш, Кат.

Той каза това с известна гордост, обърна се и още веднъж погледна кораба.

— Наш? Как така наш, Джошуа? Как може този кораб да бъде наш? Откъде се е взел?

— Това се опитвах да ти кажа, но не можех, защото бях обещал. Можех само да ти покажа — за себе си Джошуа мислеше, че е достатъчно ясен. — Така татко е печелил пари, Кат. Татко се е занимавал с контрабанда.

Катлин нямаше достатъчно време да реагира на думите му. Докато се приближаваха към брега, група зле облечени мъже

започнаха да се появяват от колибите и заставаха на брега в очакване на малката лодка и нейните пътници.

— Кои са тези мъже, Джошуа?

Докато са приближаваха, започна да я обзема страх. Страх не само за нея, но и за брат ѝ. Тези хора имаха по-окаян и по-опасен вид, отколкото изглеждаше отдалече. Общо бяха около петнадесет. Някои бяха брадясали, други имаха неколкодневни бради, някои носеха мустаци и само един или двама изглеждаха гладко избръснати. Почти всичките имаха дълги коси, хванати с парче кожа. Дрехите им бяха смесица от ризи, панталони и къси панталони, подобни на тези на брат ѝ. Но всички приличаха на закалени моряци и Катлин не беше сигурна дали тя и брат ѝ трябва да се свързват с тези хора.

— О, това са Тад, Дърк и останалите. Те живеят тук, в тайния залив. Те са били приятели на татко и са му помагали при контрабандата. Сега са мои приятели.

Бандата главорези бяха приятели на брат ѝ! За момент тя се изкуши да нареди на Джошуа да обърне лодката по обратния път.

Тя щеше да държи Джошуа заключен в „Корал Роуз“, докато първият възможен кораб ги откара обратно в Англия. Но беше прекалено късно. Малката лодка се удари в брега и мъжете започнаха да ги заобикалят. Отблизо те изглеждаха дори по-зле, отколкото Катлин първоначално се опасяваше.

Мръсни, захабени ръце се протегнаха към нея, след като Джошуа скочи на брега. Пренебрегвайки предложената помощ, Катлин стори като брат си. С бързо движение тя скочи на пясъчния плаж.

— Това е сестра ми. Може да ѝ викате Кат — Джошуа с гордост я представи и докато очите на мъжете я оглеждаха от главата до петите, Катлин усети, че се изчервява.

— Но тя е само едно крехко момиче! — каза един снажен мъж с кръгла обеща на едното ухо и висящ златен кръст на другото.

— Дай на момичето шанс, Слейд. Момчето каза, че тя има каквото е необходимо и това за мен е достатъчно.

Говорещият беше един от най-едрите мъже от групата и носеше отворена жилетка без риза отдолу, която разкриваше силата на мускулите на горната част на тялото му. Той изплаши Катлин, като направи крачка към нея.

— Казват ми Тад, Кат. Брат ти ни разказа всичко за теб.

— Наистина ли? — това беше всичко, което Катлин можа да каже, докато навеждаше глава назад, за да може да огледа братията мъж на средна възраст.

Значи това беше един от приятелите на брат й, когото мислеше да скастри, ако някога й се отдадеше тази възможност. След като разгледа тези мъже, тя реши да остави остриите думи за друг път. Може би ще бъде достатъчно да спомене, че той, Ейб и останалите трябва да внимават какво говорят пред малко момче като Джошуа, но в този момент не бе в състояние да каже дори и това.

Той кимна с тъмнокосата си къдрава глава, след което останалите започнаха да говорят в един глас:

— Аз съм Бен, а този приятел с гъстите червени къдрици тук е Джон, а до него стои Саймън.

— Аз съм Дърк, а това тук е Пит — той дружески сръга в ребрата стоящия до него.

Джошуа също се включи в представянето, като не забрави никого, докато главата на Катлин се замота от имената на заобикалящите я мъже.

— Какво мислиш, Кат? Не са ли чудесни? — попита я брат й, след като всички бяха представени и погледите на мъжете бяха насочени към нея в очакване на отговора й. Тя нямаше друг избор, освен да кимне в знак на съгласие.

— Чудесни — смънка тихо, като силно й се искаше да може да замъкне брат си до малката лодка и да напуснат залива. Но в момента не виждаше изход от ситуацията, в която се намираха.

Групата изглеждаше повече от доволна от нейния отговор.

— Елате с Джошуа и опитайте от задушното на жена ми. Тя го вари цяла сутрин и предполагам, че вече е готово — предложи първият мъж, този, който се казваше Слейд, като кимна с глава по продължение на плажа, където имаше нещо като временен лагер.

— Тук на този залив има жени? — попита Катлин.

Като споменаха за друга жена, част от страха й изчезна. Тези бандити сигурно няма да се нахвърлят върху нея, ако има други жени, които да гледат.

Тад проговори:

— Да, някои от нас имат семейства. Не е толкова лошо да се живее тук. Става лошо единствено по време на буря. Някои от

колибите текат, но като изключим това, тук е доста хубаво.

С широка усмивка той ги поведе към предложеното варено, докато другите охотно се съгласяваха с думите му.

— Но как се грижите за семействата си? Още ли се занимавате с контрабанда? — попита Катлин, докато се приближаваха към колибите. Тя чу бебешки плач и видя жена, която стоеше на входа на една от бараките.

— Излизахме няколко пъти, главно до Невис Ангила. Островът не е далече, на около петдесет мили от Сейнт Китс. Там има един човек, който ни помага да вземем стока и ни изпраща купувач. Но баща ти имаше повече връзки и нещата напоследък вървят малко по-бавно.

— Малко? По дяволите, те вървят много по-бавно, Кат. Не позволявай на Слейд да те заблуди — заяви Тад и след като всички си бяха напълнили купите с варено и халбите с бира, седнаха върху наредените в полукръг около огнището сандъци. Бълбукащ котел със задушено висеше на една желязна кука над искрящите въглени.

— Може би ще се справите по-добре, ако станете пирати, отколкото да преживявате от контрабанда — засмя се Катлин, когато привърши с вареното и слушаше техните проблеми. Сега, след като знаеше, че тези хора не са крадци, убийци, изнасилвачи или мерзавци, както си помисли отначало, и че те, изглежда, искат само да нахранят семействата си, тя усети, как напрежението я напусна.

Докато ѝ сипваше нова кана с бира, Тад кимна с черната си къдрава глава:

— Аз им казвам същото, Кат. Защо да си губим времето за контрабанда, когато има много кораби с трюмове, пълни със злато и скъпоценни камъни, които плават в морето и са готови за превземане. Хората забогатяват и печелят слава под знамето на пиратството. Аз мисля, че трябва да превърнем старата „Роза“ в кораб, който може да ни помогне да натрупаме богатство!

Едно нещо беше сигурно — този тип Тад беше доста дързък и за момент тя съжали, че е жена, и не може да се присъедини към него. Не беше чудно, че брат ѝ прекарваше дните си в компанията на мъже, които изпитваха такава голяма жажда за живот.

— А какво мислиш ти, Кат? — попита Слейд и тя усети погледите на всички върху себе си, даже брат ѝ престана да се тъпче с

варено.

Отпивайки още една глътка бира, тя най-накрая каза:

— Предполагам, че трябва да се съглася с Тад. Вероятно можете да спечелите някакви пари от контрабанда, но ако с това се е занимавал баща ми, то не можете да докажете никаква печалба от счетоводните книги на „Корал Роуз“. Може би, ако беше пират, щеше да има повече да покаже като резултат на усилията си.

Тя осъзнаваше, че не говори обективно, защото не знаеше колко пари е спечелил баща ѝ от контрабанда, нито пък имаше представа какво е направил с тях. Това беше старото негодувание в нея, което я караше да говори толкова твърдо.

Тад шумно потупа коляното си и Джошуа се усмихна.

— Това е момчета, както ви казвах! Момичето тук е съгласно, какво повече може да се каже?

Катлин щеше да проговори и да им каже да не се съобразяват с нейното мнение. В края на краищата, какво знаеше тя за техния живот или за търговията с контрабанда? Но след като главите започнаха да кимат в знак на съгласие и бяха изказани още куп неща по въпросите на пиратството, тя започна да изпитва удоволствие, че е сред тях.

— Искаш ли да видиш кораба сега, Кат? — попита Джошуа в една от паузите на разговора.

— Да, това ще бъде добро начало — заяви Тад, след като се отдалечи от сандъка, на който седеше, и останалите от групата го последваха.

Големият кораб се казваше „Розата“ и Катлин реши, че баща ѝ го беше кръстил на имението си.^[1]

Тя научи, че с приливите и отливите корабът лесно може да бъде изкарван и вкарван обратно в тайния залив. Дълъг дървен док беше издигнат от брега до кораба, за да улеснява достъпа на екипажа при товарене и разтоварване.

Катлин беше обхваната от ентузиазъма на групата, която я беше заобиколила, докато Джошуа тичаше около нея, обзет от момчешко вълнение.

— Наистина ли ще го превърнем в пиратски кораб, Кат? Надявам се да го харесаш! Обичаш ли да плаваш. Кат? Аз много обичам, но татко никога не ми е разрешавал да ходя с него.

Главата ѝ се замота от многото му въпроси. Тя ще му отговори по-късно, помисли си Катлин и още веднъж си напомни, че тя и брат ѝ трябва да проведат много дълъг разговор, когато напуснат този таен залив.

Като се качи на „Розата“, Катлин погледна към горната палуба. Имаше разхвърляни сандъци, на няколко места платната трябваше да бъдат защити, дървената палуба изглеждаше сякаш дълго време не е била чистена — като цяло корабът беше разхвърлян и занемарен. И вътре нещата не бяха по-различни: камбузът беше в безпорядък, трюмът съдържаше сандъци и варели, навсякъде бяха разхвърляни боклуци и влажна миризма на плесен изпълваше въздуха.

Капитанската каюта беше в малко по-добро състояние. Докато разглеждаше мръсната и миришеща стая с разхвърляни мебели, Катлин се запита колко ли време беше прекарал баща ѝ там. Тя загуби малко време, следвайки мъжете към палубата.

— Знам, че изглежда занемарен в момента, но наистина „Розата“ е здрав кораб — Тад направи крачка напред и даде обяснение на Катлин за състоянието на кораба, като в същото време се упрекна, че не е накарал мъжете да се опитат да го почистят за посещението ѝ в залива.

Катлин знаеше твърде малко за подобни големи кораби, но от миналото лято, прекарано с приятелката ѝ, и от престоя ѝ неотдавна на борда на „Карълайн“ и на „Морската фея“, тя знаеше, че „Розата“ е в окаяно състояние.

— Мисля, че трябва да бъде изтъркана от трюма до палубата, ако искате да знаете истината. Ако вие и вашият екипаж не поддържате кораба си в добро състояние, не знам как очаквате да успеете в която и да е работа, била тя контрабанда или пиратство!

Катлин замислено поклати глава. Не можеше да си представи тази група мъже да се занимава с пиратство. Сред тях нямаше отношения на лидерство! Те правеха каквото им дойде наум. Може би трябва да си останат контрабандисти, помисли си тя, но не беше човека, който да им го каже.

— Тя е права, момчета. Още от днес се хващаме за работа! — каза Тад и стоящият до него Слейд го подкрепи.

— Аз отдавна им казвам, Кат, но откакто баща ти почина, вече няма много ентузиазъм за поддържането на старата „Роза“ — добави

Слейд към това, което каза приятелят му. Никой от групата не изрази несъгласие. Катлин беше много изненадана, че тези мъже вземат под внимание нейното мнение.

— Знам, че това всъщност не е моя работа...

Но Тад не ѝ позволи да довърши:

— Как така не е твоя работа? Джошуа не ти ли каза, че сега ти притежаваш „Розата“?

Мисълта, че притежава такъв голям кораб не предизвика радостни емоции у Катлин. По кораба имаше прекалено много работа. Освен това, какво щеше да прави с него?

— Е, може би, ако някога заловите някой богат испански кораб, ще помислите за Джошуа и мен. В последно време нещата в „Корал Роуз“ не вървят много добре.

— Ние знаем това, момиче. Джошуа ни разказа за всичко, което си направила за плантацията, откакто си дошла и колко е тежко, но ти си била твърдо решена.

— Наистина ли? — Катлин беше изненадана, че брат ѝ изобщо е забелязал какво става в плантацията. Тя смяташе, че той лудува някъде с приятели и нито за миг не се замисля за „Корал Роуз“ и финансовите ѝ проблеми.

— Аз им казах всичко, Кат — похвали се Джошуа с гордо изпъчени гърди. — Дори им казах за двубоите ни със саби и че си взимала уроци в Лондон от един велик фехтовач — зелените му очи огледаха групата от мъже, които бяха негови приятели и добави: — Мисля, че никой не ми повярва!

„Но сега ще ми повярват!“ — помисли си той, застанал горд пред групата контрабандисти. Горд за сестра си и от факта, че тя не е като никоя друга жена!

В този момент Катлин се чудеше дали да не удуши брат си. „Какво очакват тези хора от мен?“ — запита се тя. Перченето на Джошуа сигурно е създадо у тях илюзията, че тя е нещо повече от това, което е в действителност.

Тад забеляза неудобството ѝ и бързо заяви:

— Като собственик на „Розата“ помислихме, че може да решиш да станеш капитан.

Катлин стоеше като поразена от гръм.

— Ваш капитан? — тя не можеше да повярва на ушите си. Защо група закалени морски вълци като тях ще искат тя да им става капитан? Тя стоеше с широко отворена уста.

— Разбира се, че ще се съгласи — заяви Джошуа вместо нея, но мрачният поглед, хвърлен в неговата посока, го възпря от други изявления. — Е, би могла, Кат, нали? — умоляваше я той с големите си зелени очи.

— Но аз почти нищо не разбирам от управление на кораб — призна си тя, обхождайки групата с поглед.

— Ние знаем всичко, което трябва да се знае за неговото управление, Кат — заяви Слейд.

— Но защо аз? Защо искате жена за капитан?

Катлин още не можеше да повярва, че те с желание я искат за техен капитан. Трябваше да има нещо, което не ѝ казваха.

— Защото ти притежаваш „Розата“ и знаеш как се издават заповеди. Ти имаш нужда от златото, което ще спечелим, като превърнем „Розата“ в пиратски кораб. Освен това знаеш да се биеш — отговори Тад и думите му показаха, че те са обсъждали нашироко този въпрос.

— Но аз може да не съм това, което очаквате — очите ѝ още веднъж се преместиха върху брат ѝ. Джошуа и неговите хвалби я поставиха в това невероятно положение, помисли си тя.

— Ние също може да не сме това, което очакваш, момиче. Единственото, което можем да направим, е да опитаме — Тад погали Джошуа по главата и добави: — Не се сърди на момчето, Кат. Той искаше да помогне.

Катлин знаеше, че Джошуа не е имал лоши намерения. Само се питаше в какво ли я е забъркал. Нямахше как да отговори на тези мъже в момента. Трябваше да обмисли всичко внимателно. След като обясни това на мъжете, заедно с Джошуа напуснаха залива и се отправиха към „Корал Роуз“. През целия път тя не можеше да се отърси от странното въодушевление, което изпитваше от факта, че я искат за капитан на пиратски кораб.

[1] Корал Роуз означава коралова роза. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По времето, когато Катлин и Джошуа пристигнаха в „Корал Роуз“, тя все още не беше взела решение по направеното ѝ предложение да стане капитан на „Розата“. Съзнаваше, че би било разумно да отхвърли предложението и да забрави, че някога е ходила в тайния залив и се е срещала с бандата контрабандисти. Но Катлин Ашфорд невинаги правеше това, което изглеждаше разумно. Мисълта за това как стои на палубата на кораба с развяна от вятъра коса и солени пръски се сипят върху лицето ѝ, я изпълваше с нечестива бодрост. Даже мисълта за пиратството изглеждаше романтична, а тя не можеше да пренебрегне и факта, че „Корал Роуз“ беше в бедствено положение.

Имаше ли тя смелостта да каже „да“ на тези груби на вид мъже, живеещи в тайния залив. Тя знаеше, че трябва да помисли много, много повече.

„Пиратството е опасна работа — може да я убият или дори да я изпратят в затвора!

Какво ще стане с брат ѝ? Кой ще се грижи за Джошуа и «Корал Роуз», ако не тя?“

Тъй като не беше склонна да си легне с толкова много мисли, тя тършуваше из кабинета на баща си, опитвайки се да намери книга, която да привлече вниманието ѝ. Къщата беше тиха — Джошуа си беше легнал по-рано, Лизи и Руфъс също се бяха оттеглили. Усещайки нервите си опънати, премисляйки времето, прекарано с брат ѝ в залива, Катлин мълчаливо прекрачи двойната врата на кабинета, която водеше към градината.

Пълнолунието плуваше в кадифеното нощно небе и въздухът беше изпълнен с аромат на цветя. Тази нощ беше създадена за влюбените. Това беше нощ, която щеше да се хареса на всеки моряк, бил той пират или не, мислеше си Катлин и още веднъж се залита какво щеше да стане, ако не бяха наложените от титлата „жена“ ограничения. Бандата бездомни контрабандисти ѝ предлагаше именно

такъв шанс, размишляваше тя, сядайки на студената каменна пейка, разположена встрани от покритата с плочи алея. Единственото, което трябваше да направи, бе да каже „да“ на тяхното предложение и щеше да бъде свободна! Дори нямаше да се налага да се омъжва за Алекс Блаторн! За първи път мислите я отведоха при човека, на когото едва вчера каза, че ще стане негова съпруга. Ако стане капитан на пиратски кораб, ще може да развали годежа. Тази мисъл ѝ донесе облекчение.

Увлечена в собствените си мисли, Катлин не видя сянката, която се отдели от заобикалящите я дървета. Тя не забеляза фигурата на мъжа, който стоеше само на няколко крачки от нея, докато не чу дълбокия мъжествен глас:

— Надявах се, че ще излезеш от къщата, Кат.

Дрезгавото трептене на гласа му сякаш изпълваше нощния вятър и я обграждаше с мъжкия му пулс.

— Ти — Катлин скочи на крака. Зелените ѝ очи горяха, а сърцето ѝ подскочи, когато високата му фигура се изправи пред нея. — Какво правиш в „Корал Роуз“, спотайвайки се в тъмното?

Тя се опита думите ѝ да прозвучат остро като бръснач, за да му покаже, че го приема като натрапник.

— Виждам, че не си изгубила хъса си от последния път, когато се видяхме — гласът на Гарик съдържаше известна доза насмешка, предизвикана от избухливия ѝ характер.

Катлин бързо си припомни къде се видяха за последен път.

— Последния път, когато се видяхме, Телма Лангстън ви шепнеше нещо на ухото.

— Кат, няма причина да ревнуваш от Телма — Гарик говореше сериозно, но думите му прозвучаха насмешливо.

— Да ревнувам? Вас? Мога да ви убедя, капитане, че ревността е последното нещо, което изпитвам към вас.

— Тогава кажи ми какво изпитваш, Кат.

Без да я предупреди, Гарик се приближи още една крачка.

Катлин щеше да отстъпи назад, но пейката притисна краката ѝ. Нямаше къде да отиде, освен да остане на мястото си. На ярката лунна светлина тя забеляза искрите в сиво-сините му очи. Като пое дълбоко въздух, преди да му отговори, тя се запита какво изпитва към този човек. Надяваше се да не го види никога повече. Всяка нощ се молеше

корабът му никога да не се върне в Бастер и постепенно страстните ѝ сънища, в които лежеше в прегръдките му също изчезнаха.

Но тя не беше достатъчно бърза да му каже какво чувства. Без предупреждение ръцете му се протегнаха и я придърпаха към широките му гърди, устните му се спуснаха към нея, независимо, че тя се опитваше да се обърне. Докато едната му ръка обгръщаше кръста ѝ, устните му покриха нейните по такъв страстен начин, че той усети как нейното тяло започна да трепери.

— Какво усещаш, Кат? Кажи ми сега!

Тя само простена. Не искаше това. Искаше той да я остави на мира и да престане да се появява и да изчезва от живота ѝ. Но докато ръцете му обгръщаха кръста ѝ и гърдите ѝ се притискаха в неговите, а снажното му тяло прилепваше към нейното по толкова познат начин, тя беше безсилна да му разкрие истинските си чувства.

— Признай си, Кат, че изпитваш същата тръпка, същото спиращо дъха очакване всеки път, когато си близо до мен, каквито аз изпитвам, когато съм до теб. Тялото ти трепери от необходимостта ръцете ми да те прегърнат, от необходимостта да те желая, да те обичам!

Господи, тя му е липсвала през изминалите седмици! Зелените ѝ очи и вълшебните ѝ къдрици са го преследвали ден и нощ.

— Кажи ми, че усещаш същото, Кат! Кажи ми, че единственото важно нещо са нещата между нас. Че сме създадени да бъдем заедно.

Преди тя да успее да отговори, устните му още веднъж покриха нейните. Целувката погълна и двамата и остави чувствата ѝ неразкрити. Топлината на неговия език я изпепеляваше изцяло, пленявайки чувствата ѝ със силата си да прелъстява и възбужда.

В този момент нищо друго нямаше значение, освен този мъж, който я прегръщаше и отрупваше с възбуждащи целувки. Той наистина ли каза, че са създадени да бъдат заедно? Някъде далече в съзнанието ѝ един глас я запита: „А брат ти? А «Корал Роуз»? А мъжът, на когото вече обеща да се отдадеш? Какво ще стане с тях?“ С въздишка тя се отскубна от ръцете му, устните ѝ все още желяха неговите, дори когато тя извика гласно:

— Не!

Гарик беше започнал да разбира през последните седмици колко много държи на тази жена и колко несправедлив е бил, че не ѝ е разкрил истинските си чувства. Той трябваше да я накара да го

изслуша онази сутрин на „Морската фея“, след като се бяха любили. Ако тогава ѝ беше казал какво изпитва към нея и че след като изпълни задачата си в Карибите, те ще бъдат заедно завинаги, той знаеше, че тя щеше да се чувства по друг начин.

— Не мога да направя това отново! Трябва да ме оставиш на мира!

Катлин пристъпи встрани от пейката, за да увеличи разстоянието между тях.

— Кат, всичко е по моя вина. Трябваше да ти разкрия чувствата си, докато бяхме на „Морската фея“.

Катлин не искаше повече да слуша. Беше прекалено късно! Ако някога е имало време за тях двамата, то беше отминало. Тя обеща да се омъжи за Алекс Блаторн и трябваше да спаси „Корал Роуз“ заради Джошуа. Тя трябваше да забрави за чувствата, които я изпълваха всеки път, когато погледнеше този мъж. На нея и на Джошуа им трябваше сигурност. И на двамата им беше необходимо нещо повече от този морски капитан, който идваше и си отиваше от живота им, когато му скимнеше.

Може би с Алекс тя никога нямаше да усети жарта от докосването на Гарик, но поне бъдещето на „Корал Роуз“ и на Джошуа щеше да бъде осигурено.

— Прекалено късно е, капитан Стийли — тя най-накрая успя да произнесе тези думи.

— Как така прекалено късно, Кат? Разбира се, че това, което преживяхме заедно, означава нещо.

Гарик направи още една крачка към нея и я придърпа в прегръдките си, но тя вдигна ръце, сякаш за да го отблъсне.

— Аз ще се омъжа за Алекс Блаторн, капитане, и ние не бихме могли...

Той не я остави да довърши:

— Ти ще се омъжиш за Алекс Блаторн?

За момент той помисли, че не е чул правилно. Защо тя ще се омъжва за човек като Блаторн? Този въпрос се повтори още веднъж в ума му.

— Кога стана това, Кат?

Той се опитваше да се успокои и да ѝ даде възможност да обясни.

— Когато вие правехте това, което правите всеки път, когато напускате Сейнт Китс, независимо какво е то, капитане.

Тя събра всичките си съпротивителни сили и се въоръжи с представата за Телма Лангстън, която се увиваше около ръката на Гарик по време на бала при губернатора, когато жената се беше вкопчила в него, сякаш се страхуваше да не я остави. За пореден път тя се окуражи с мисълта, че този човек не е по-различен от баща ѝ.

— Но аз дори не знаех, че познаваш Алекс Блакторн, Кат.

„Как е могло това да се случи толкова бързо?“ — запита се Гарик. Той вярваше, че има достатъчно време, преди да ѝ разкрие любовта си, но тя непрекъснато се е виждала с Алекс Блакторн.

— Запознахме се на бала на губернатора.

— И ти вече си сгодена за него? Защо, ти дори не го познаваш, Кат.

Гарик го беше срещал няколко пъти на острова. В Блакторн имаше нещо, което го караше да се чувства неловко. Само този факт беше достатъчен, за да попита Катлин за причината да се омъжи за собственика на „Шадоу Миър“.

— Защо се съгласи да се омъжиш за него, Кат? Каза ли му за нас? Знае ли той какво се случи на борда на „Морската фея“ и какво преживяхме в твоята стая? А за деня на езерото? — гласът на Гарик започна да се изостря, докато той се приближаваше към нея.

— Няма нищо между нас! — заяви тя разгорещено и тогава осъзна, че тя наистина не е казала на Алекс нищо за нея и Гарик. Всъщност, като си представи как я гледат тъмните му очи, тя потръпна при мисълта, че друг мъж е отнел това, което само един съпруг имаше правото да отнеме.

— О, но ти грешиш, Кат. Има нещо между нас.

Гарик я придърпа обратно в прегръдките си и устните му се запечатаха върху нейните в една опияняваща целувка. Тя трябваше да се хване за раменете му, за да се задържи изправена.

— Винаги ще го има това!

Той отстъпи назад със същата лекота, с която я беше хванал.

Катлин стоеше задъхана, а смарагдовите ѝ очи бяха замъглени от необузданата страст.

— Ти няма да се омъжиш за него, Кат. Аз няма да ти позволя!

Неговите думи бяха празно обещание, което разпали гнева ѝ.

— Може би няма, капитане, но това няма да бъде заради вас. Не и заради вас.

Гърленият смя на Гарик изпълни слуха ѝ и се стовари върху тялото ѝ.

— Ти никога няма да можеш да забравиш това, което преживяхме, Кат, и което искаме да се случи още веднъж.

След това Гарик се обърна и без да поглежда назад, изчезна между дърветата.

Катлин искаше да извика след него, че греша, че не са създадени един за друг, но не бе в състояние. За няколко минути, докато възвърнеше самообладанието си, тя можеше само да стои и да гледа след него, „Кой си мисли, че е този човек?“ Баща ѝ диктуваше ранните години от живота ѝ, като я изпрати в къщата на леля ѝ, а сега този арогантен морски капитан си мисли, че може да управлява живота ѝ, докато тя е в Сейнт Китс. Не, тя беше твърдо решена от тази нощ нататък да бъде самостоятелна жена. С тези мисли тя отхвърли молбата, която долови в гласа му и факта, че той твърдеше, че са създадени един за друг. За да се предпази и да не бъде наранена, Катлин си напомни, че Гарик Стийли е само един женкар и ако тя не се поддаде на чара му, то със сигурност някоя друга жена щеше да го стори.

Сблъсъкът с Гарик Стийли в градината на „Корал Роуз“ повече от всичко помогна на Катлин да реши какъв отговор да даде на мъжете от тайния залив. Тя не каза за това на Джошуа, защото се страхуваше в последния момент да не промени решението си. Но когато той я попита, нейния отговор бе, че следващата седмица ще отиде с него до залива и там ще обяви решението си.

През тази седмица Катлин се опитваше да се занимава с управлението на „Корал Роуз“. Алекс Блаторн я посети на два пъти. След всяко посещение тя се чувстваше още по-неудобно в негово присъствие, за което обвиняваше Гарик Стийли. Всеки път, когато погледнеше Алекс, се питаше каква ще бъде реакцията му, ако му разкаже за часовете на страст, прекарани с хубавия морски капитан. Но начинът, по който се проявяваше любовта в погледа му, я спираше да каже това, което тя знаеше, че той има право да чуе. Той я поставяше над другите жени, като винаги ѝ казваше колко хубава и невинна изглежда и по някаква странна причина Катлин не можеше да се реши

да разруши тези илюзии, макар да осъзнаваше, че са фалшиви. Всеки път, когато той напускаше „Корал Роуз“, тя си казваше, че скоро ще му съобщи и ако след това той пожелаеше да развали годежа, тя нямаше да има нищо против. Всъщност мисълта, че няма да се омъжи за Алекс Блакторн я изпълваше с облекчение.

Докато гребеше през изхода на пролива, водещ към залива, където беше корабът, Джошуа чу изненадания възглас на Катлин. Той гордо се изпъчи, когато я погледна и видя зелените ѝ очи да се разширяват от вълнение при вида на кораба, който само преди една седмица изглеждаше в окаяно състояние.

Всеки ден, от изгрев-слънце до мръкване, Джошуа беше в залива и помагаше на мъжете да поправят кораба. Те бяха изтъркали и боядисали корпуса; бяха поправили изгнилите части от облицовката; бяха зашили скъсаните платна и сменили износените въжета. Всяко парче месинг беше почистено и излъскано и сега блестеше. Палубите светеха от чистота. Докато двамата се приближаваха към противоположния бряг, корабът сякаш сияеше с нов живот.

— Те са му сменили името.

Катлин забеляза, че на мястото на „Розата“ сега стоеше „Окото на Кат“.

— Кръстили са го на тебе, Кат — заяви гордо Джошуа, а погледът му не можеше да се откъсне от кораба.

Катлин не успя да сдържи усмивката, която се появи на устните ѝ. От мястото, където се намиреше малката лодка, корабът изглеждаше здрав и лъскав. Това още веднъж я изпълни с бодрост, примесена с някакво странно вълнение. Тя нямаше търпение да се качи на борда и да го разгледа.

— Какво мислиш, Кат? Искаш ли сега да му бъдеш капитан? — питаше нетърпеливо Джошуа.

През последната седмица той беше под напрежение. Не искаше да я насилва с вземането на решението, но сега, след като видя „Окото на Кат“, не можеше да се сдържа повече.

— Прекрасен е, Джошуа — това беше всичко, което тя можа да каже.

За момента това беше достатъчно за малкото момче, което изкарваше лодката и чакаше Катлин да скочи на брега.

— Тад и останалите знаеха, че идваме. Те трябва да са на кораба. Обикновено наблюдателен пост им съобщава дали някои идва в залива.

Джошуа откри Бен да стои на наблюдателния пост и да маха от мястото си високо на една скала, с изглед към залива и към откритото море. Джошуа му помахаше в отговор и развълнувано сграбчи ръката на Катлин.

— Те сигурно ни чакат на борда на „Окото на Кат“.

Катлин усещаше въодушевлението на брат си. Всичко това беше като една невероятна фантазия! Приличаше повече на история от някой прекрасен роман за приключения, пирати и контрабандисти.

Колкото повече се доближаваха до дока, който щеше да ги отведе на кораба, толкова повече растеше вълнението ѝ.

Тад, Дърк, Слейд и другите гордо стояха на горната палуба на „Окото на Кат“ и очакваха Джошуа и Катлин.

— Какво мислиш сега за кораба, капитане? — обърна се към тях Тад с остроумен поздрав.

Останалите мъже се усмихваха гордо, докато погледът на Катлин обхождаше горната палуба и отбелязваше чистия и свеж вид, който корабът имаше сега.

— Прекрасен е — отвърна тя, както бе казала по-рано на Джошуа.

Усмивките им се разшириха и Тад продума:

— Не искаме да те насилваме, момиче, затова направи собствен оглед. Ако видиш нещо, което трябва да се направи, кажи и ние веднага ще се погрижим.

Катлин кимна, съзнавайки, че те с нетърпение очакват да чуят нейното решение, за да разберат дали усърдната им работа е била достатъчна, за да я спечелят.

Докато правеше огледа, цялата група я следваше.

Камбузът блестеше от медните кани и тигани. Калаените чинии и чаши бяха подредени до стената, а буретата с хранителни запаси наредени едно до друго.

— Кой готви, когато сте в открито море? — попита тя стоящия най-близо до нея Слейд.

Саймън, най-дребният мъж от групата, със закачлива усмивка и плътно прилепнала на главата му плетена шапка излезе напред.

— Аз ще бъда готвач, мадам, и обещавам, че няма да намерите по-добър.

Всички кимнаха в знак на съгласие с думите на дребния човек, независимо дали бяха съгласни с него, или не, защото нямаше умен моряк, който някога да каже на корабния готвач, че не го бива.

— Сигурна съм, че е така — отвърна Катлин.

Трюмовете на кораба вече не бяха в този безпорядък от отломки, въжета, сандъци и варели, както преди няколко дена. Всичко беше почистено и лъснато. Останалите в трюма неща бяха грижливо подредени до стените. Дори влажният дъх на плесен вече не се усещаше. На негово място Катлин долови съвсем лек мирис на тамян.

— Готов е за товарене — заяви гласно Тад, защото трюмът изглеждаше странно празен.

Катлин не отговори, а се отправи по стълбите към капитанската каюта. Тя не можеше гласно да обяви решението си, преди да види останалата част от кораба. Засега не можеше да отрече, че тези мъже бяха вложили много часове в тежка работа, за да приведат кораба в ред, но тя не искаше да свърже живота си с техния, преди да се е убедила, че всеки един от тях е напълно отдаден на тази авантюра. Прекалено голям беше залогът, за да открие по-късно, че част от тях са хора, които се впускат от едно приключение в друго.

Вратата на капитанската каюта беше затворена и преди Катлин да успее да я отвори, Тад се изправи пред нея:

— Е, момиче, ние с момчетата се погрижихме за останалата част от кораба, но тук вътре всичко беше оправено от жените.

Катлин беше доста изненадана, че жените са помагали при обновяването на кораба. Тя смяташе, че те едва ли одобряват факта, че мъжете им искат една жена за свой капитан.

Тад отвори вратата и Катлин прекрачи прага. Тя не можа да повярва на очите си. Стаята миришеше на лак. Тъмните дъбови мебели бяха така подредени, че придаваха на стаята свеж вид. Голямо бюро беше разположено в единия ъгъл и върху него лежаха няколко книги, карти, чертежи и пакет нови тетрадки. От една греда над него висеше фенер. Ръчно гравирани дъбова маса с шест стола беше разположена до бюрото, но това, което прикова погледа на Катлин, беше леглото в

другия край на каютата. Червен копринен плат беше оформен като драперия, закачена на четирите му края. Същата материя беше използвана и за чаршафите и възглавниците. Една врата със закрепени с олово прозорци беше разположена на няколко крачки от леглото. Катлин не я беше забелязала първия път, когато разглеждаше каютата, но сега видя, че тя води към малко балконче, което щеше да бъде предизвикателно изкушение по време на морските пътешествия, особено нощем.

Тя се обърна към мъжете и попита:

— Нима жените ви са направили всичко това?

След като обходи каютата с поглед още веднъж, тя разбра, че в тази стая ще се чувства като у дома си.

— Да, момиче. Те намериха няколко топа плат в трюма и с малко почистване и шиене свършиха добра работа — заяви гордо Тад.

— Сигурно е така, но аз съм доста изненадана, че те искат аз да стана капитан на кораба.

Катлин говореше открито, тъй като искаше да научи дали в бъдеще щеше да има някакви проблеми с жените им.

— Жените ни са също толкова уморени от живота в залива, колкото и ние. Те искат нещо по-добро за себе си и за децата ни и единствения начин да го постигнем е, ако ти се съ согласиш да бъдеш капитан на „Окото на Кат“ и той стане пиратски кораб — отговори Дърк, а останалите бързо се съгласиха.

Като гледаше групата мъже, която нетърпеливо очакваше да чуе нейното решение, тя не знаеше как би могла да отхвърли предложението им, а и истината беше, че не искаше да им откаже. Тя никога не си беше представяла, че ще има възможността да управлява собствената си съдба, но в този момент усещаше, че напълно контролира живота си.

— Добре, мъже, имате нов капитан.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На палубата беше отворено буре с бира и няколко от жените, които живееха в залива, дойдоха, за да се присъединят към празненството. Катлин беше представена на всички като капитан на „Окото на Кат“. В началото срамежливи, жените скоро говореха толкова свободно, колкото и мъжете им. Жените на Слейд и Пит — Патси и Уанда, споделиха, че те са направили драпериите и чаршафите за капитанското легло и когато Катлин им изказа благодарността си, те бяха изпълнени с гордост. Останалите жени разказаха за приноса, който имаха към капитанската каюта, и не след дълго Катлин разбра, че е спечелила нови приятели.

— Ще напуснем залива утре с отлива, момиче — заяви Тад на Катлин в ранния следобед.

Тя седеше на палубата със Слейд и група други мъже. Джошуа, както винаги, също беше наблизо.

— Утре?

Катлин не очакваше това. Като отпи още една глътка бира, тя го погледна с въпросителен поглед.

— Да, момиче. Бен и Пит ходиха снощи до Бастер да „подушат“ наоколо. В една от кръчмите на пристанището са дочули разговор между моряци за някакъв испански кораб, който ще мине през Карибите след ден-два. Изглежда, че капитанът на тези моряци планира да нападне кораба. Слейд и аз мислим, че „Окото на Кат“ трябва да ги победи в собствената им игра.

Катлин не можеше да ги вини за техните планове, но дори когато кимна в знак на съгласие, тя съзнаваше, че играта на пиратство не е безопасна авантюра. Ако не внимават, могат скъпо да заплатят за усилията си.

— Ще отплаваме със сутрешния отлив. Мъжете ще се оттеглят рано, така че не се страхувай, че някой няма да бъде подготвен за тежката работа. Ти трябва само да дадеш заповед и тя ще бъде изпълнена.

Единственият проблем бе, че Катлин не беше сигурна в себе си и във възможностите си в момента.

Коя беше тя, че да дава заповеди на тези закоравели мъже, питаше се, докато оглеждаше празнуващите, зле облечени мъже.

Тя им беше дала дума, че ще им стане капитан и нямаше да се отметне сега.

— Добре, предполагам, че Джошуа и аз също трябва да се прибираме.

Тя се изправи и брат ѝ я последва.

— Ще се видим на сутринта.

— Да, момиче, на сутринта, а след ден или два трюмовете на „Окото на Кат“ ще бъдат пълни със злато и сребро — усмихна се Слейд и вдигна високо чаша. Всички от групата извикаха високо и също вдигнаха чаши, за да пият за бъдещето.

Джошуа изглеждаше странно мълчалив, докато бяха на борда на „Окото на Кат“ и празнуваха с мъжете. Когато той започна да гребе към изхода на залива, Катлин го погледна и го попита какво го тревожи.

— Разочарован ли си, че се съгласих да стана капитан на „Окото на Кат“?

— О, не, Кат. Радвам се, че се съгласи да станеш капитан на кораба!

Очите му блеснаха, сякаш чувството беше също толкова вълнуващо за него, колкото и за нея.

— Тогава, защо беше толкова мълчалив, Джошуа?

— Татко никога не ми разрешаваше да ходя с него, когато пренасяше контрабанда. Ще ми разрешиш ли да дойда с теб, Кат?

Джошуа чакаше отдавна удобния момент, за да зададе на сестра си този въпрос. Тя изглеждаше загрижена за него.

Катлин дори не беше помислила, че брат ѝ ще поиска да иде с нея, когато „Окото на Кат“ напусне залива, и сега, като го гледаше, изпълнен с толкова надежда, не искаше да му разваля настроението. Но тя знаеше, че не може да му разреши да дойде. Пиратството беше опасен занаят и той не трябваше да рискува живота си заедно с нея. Тя започна бавно да поклаща глава:

— Слушай, Джошуа, прекалено рисковано е за теб да идваш. Не мога да излагам на опасност живота ти, като ти разреша да се качиш на

борда на пиратски кораб.

— Аз не се страхувам, Кат. Мога да помогна, знам, че мога! — настояваше Джошуа, без да спира да гребе, а зелените му очи мълчаливо я умоляваха да го вземе със себе си.

— Просто не мога да ти разреша, Джошуа. Ако нещо ти се случи, никога няма да си го простя.

Катлин забеляза сълзите в очите му и начина, по който трепереха устните му, но си каза, че нищо не може да направи. Не можеше да рискува да му се случи нещо, независимо че я умоляваше.

С напредването на деня Катлин откри, че брат ѝ не е единствената ѝ грижа. Тад каза, че испанският галеон ще бъде в Карибите след ден-два — какво ще стане, ако закъснее? Как ще обясни на Лизи и на хората от „Корал Роуз“ къде е била? И Алекс, който трябваше да дойде на чай утре следобед — какво щеше да си помисли той за отсъствието ѝ? Джошуа сам няма да може да я прикрие. Ще трябва да обясни плановете си на Лизи и да осигури подкрепата ѝ.

След вечеря тя съобщи проблема на Лизи.

— Ще отсъствам от „Корал Роуз“ за няколко дни, Лизи.

Кръглите черни очи я изгледаха с известна доза любопитство.

— Къде ще ходите, мис Катлин? Господарят Джошуа ще идва ли с вас?

— Това е едно от нещата, за които трябва да поговоря с теб, Лизи.

Тя усети някакво неудобство да разговаря с Лизи за пиратството и за момент се зае с храната в чинията си. Джошуа и Руфъс бяха свършили с вечерята и напуснали кухнята.

— Защо не седнеш за няколко минути, Лизи? — може би щеше да се почувства по-добре, ако другата жена не стърчеше над нея.

Лизи бързо кимна в знак на съгласие, но преди да седне, отиде до печката и си сипа чаша чай.

— Мисля, че ще ми трябва нещо да преглътна това, което ще ми кажете, каквото и да е то. И тъй като не харесвам силния ликьор, това ще ми свърши работа.

Катлин се усмихна нежно на преданата жена и я изчака да седне срещу нея. Опитвайки се да подбира думите си, тя започна:

— Лизи, не съм скрила от тебе факта, че „Корал Роуз“ има сериозни финансови проблеми.

Тя изчака жената да се съгласи с казаното от нея.

— Е, имам идея, която ще ни помогне, но ми трябва твоята помощ.

— Какъв план имате, мис Катлин? Мислех, че ще се омъжите за господаря от „Шадоу Миър“ — попита изненадано Лизи.

— Всичко, което искам от теб, е да казваш на всеки, който пита за мен през следващите няколко дни, че не се чувствам добре и че съм на легло. Мистър Блакторн също може да ни посети и трябва да му кажеш същото.

— Защо да казвате на хората такива лъжи? Къде ще ходите? Как една дама като вас ще спечели достатъчно пари, за да спаси „Корал Роуз“? — Лизи нямаше да я остави лесно да се измъкне.

Катлин вярваше много на Лизи, но се въздържа да ѝ каже, че ще става пират. Тя знаеше, че Лизи ще се чуди как една благоприлична жена може да прибегне до такива средства, за да спаси наследството на брат си. Но ако искаше нейната помощ, трябваше да ѝ се довери. Тя пое дълбоко въздух и каза:

— Срещнах едни хора, с които татко е имал отношения в миналото и те ми предложиха да се включа в тяхната работа.

Катлин мислеше, че това ще задоволи Лизи, но скоро разбра, че възрастната жена е много по-проницателна.

— И хората, за които говорите, са контрабандистите, които живеят в залива?

— Откъде знаеш за тях? — Катлин зяпна от изненада. Лизи беше последният човек, за когото Катлин би помислила, че знае за тайния залив и за бандата контрабандисти.

— Баща ви ми каза преди години, скъпа. Виждате ли, една нощ той и контрабандистите попаднали на засада и баща ви бил ранен в рамото. Мис Карол беше много разстроена и аз трябваше да се грижа за него. Той ми разказа какво е правил през всичките дни и нощи, когато е отсъствал от „Корал Роуз“, защото се страхуваше, че властите може да открият кои са и на кого принадлежи корабът.

— А властите появиха ли се в „Корал Роуз“, Лизи? — Катлин беше повече от изненадана от историята, която ѝ разказа чернокожата жена. — Джошуа знае ли, че татко е бил ранен?

— Господарят Джошуа беше прекалено малък тогава, за да забележи, че баща му е болен. Властите не са идвали и господарят

Ричард за известно време се отказа от незаконните си работи, но след това започна отново. Мислех, че хората от залива ще го напуснат, след като баща ви почина, но сега виждам, че съм сбъркала.

Тъмните ѝ очи гледаха обвиняващо Катлин от другия край на масата.

— Мога да те уверя, Лизи, че до миналата седмица аз дори не знаех, че живеят там.

— Аз не одобрявам контрабандата, мис Катлин. Тя е много опасна, както би ви казал и баща ви, ако беше тук сега. Той лежеше на леглото и за малко не се отпрати на оня свят.

— Не става въпрос за контрабанда — призна Катлин.

Лизи погледна с остър поглед господарката си и попита:

— Тогава какво ще правите с тази банда съмнителни хора?

Лизи никога нямаше да забрави групата груби мъже, които донесоха кървящия и блед като смъртта Ричард Ашфорд в „Корал Роуз“.

За миг Катлин реши да измисли някакво друго извинение за заминаването си и сега съжаляваше, че сподели с Лизи, но дори под суровия ѝ поглед тя знаеше, че не може да лъже тази жена. Тя щеше да разбере, ако се опита да я излъже.

— Корабът на баща ми е превърнат в пиратски кораб, Лизи — призна Катлин.

— Не мислите да ставате един от тези пирати, скъпо дете? — тя поклати тъмната си глава, а очите ѝ се разшириха.

— Лизи, истината е, че аз ще бъда капитана на „Окото на Кат“. Така мъжете кръстиха кораба.

Катлин не можа да сдържи гордостта си от факта, че корабът е кръстен на нейно име и тя ще му бъде капитан.

— Техен капитан? Вие? Защо, Господи? Какво разбирате вие от управление на кораби? Мислех, че само мъжете се занимават с такива работи.

Внезапен пристъп на гняв обзе Катлин. Даже една жена се опитва да държи жените на тяхното така наречено място.

— Като изключим факта, че не знам много за управлението на кораба, защо да не бъда капитан на „Окото на Кат“? В края на краищата аз съм неговия собственик и съм способна да организирам и да издавам заповеди, както доказах на всички в „Корал Роуз“. И за да

приключим, Лизи, остава факта, че „Корал Роуз“ има нужда от пари, и то бързо, за да продължи да функционира.

Лизи нямаше с какво да не се съгласи. За едрата жена не остана незабелязан гневът, който изпълни погледа на господарката ѝ.

— Аз мисля само за вашата сигурност, мис Катлин. Трябва да обещаете, че ще внимавате.

— Ще внимавам.

Тя добре знаеше, че Слейд, Тад и останалите ще се погрижат за това.

— Трябва да наглеждаш Джошуа вместо мен, докато ме няма, Лизи. Той ще бъде разстроен през първия ден, но скоро ще се отърси от това.

Господарката ѝ проявяваше поне малко здрав разум, каза си Лизи. Тя нямаше да разреши на господаря Джошуа да отиде на тази опасна авантюра и това беше за добро.

— Ще го наглеждам, както винаги съм правила, мис Катлин — обеща Лизи.

Успокоена от обещанието на Лизи, че ще се грижи за Джошуа и ще стане посредник между нея и всеки, който я потърси, докато отсъства от „Корал Роуз“, Катлин се оттегли в стаята си, но измина доста време, преди да заспи.

Фактът, че „Окото на Кат“ ще напусне Сейнт Китс със сутрешния отлив и че тя ще предприеме най-смелата постъпка в живота си, не беше единственото, което смуцаваше Катлин. Всеки път, когато затвореше очи, я посещаваше образът на Гарик Стийли. Споменът за красивия измамник не я оставяше на мира и дълбоко в съзнанието ѝ тази мисъл упорстваше. Какво ще стане, ако „Окото на Кат“ и „Морската фея“ се срещнат в открито море? Тя можеше само да си представи изненадата, която ще се изпише върху лицето му, когато тя и нейната банда от пирати превземат на абордаж кораба му.

Докато седеше в тъмния ъгъл на кръчмата „Соленото куче“, разположена на пристанището на Бастер, Гарик Стийли огледа замъглената обстановка още веднъж, както беше направил вече няколко пъти, откакто влезе в заведението преди петнадесет минути.

Сервитьорката Мърси видя погледа му от мястото до бара, където стоеше, и още веднъж се запита какво прави в кръчма като „Соленото куче“ такъв хубав мъж, и то сам. Придръпвайки блузата си така, че да се смъкне още по-ниско над раменете и гърдите ѝ, тя се отдалечи от бара, като избегна протегнатата към нея ръка на един пиян моряк. Като се поклащаше предизвикателно и с една ръка придържаше полата си над коляното, сякаш за да я контролира, докато преминава покрай масите и столовете, а с другата държеше кана с бира, тя се приближи към едрият тъмнокос мъж, който седеше в ъгъла на стаята.

— Ще желаете ли още нещо, капитане? — тя беше забелязала тъмносиньото му моряшко облекло и шапката му, и веднага бе разбрала, че той не е обикновен моряк.

— Да, ако обичате — той се усмихна и белите му зъби блеснаха на фона на загорялото лице и накараха сърцето на момичето да подскочи.

Навеждайки се ниско, сякаш имаше затруднения да напълни халбата, Мърси напълно разкри големите си пищни гърди пред погледа на мъжа срещу нея.

— А по-късно, капитане? Ако имате сърбеж, с който не можете сам да се справите? — предложи тя и дълбоко в себе си призна, че дори е готова да се откаже от обичайното заплащане заради този мъж.

Гарик изгледа младата жена с критично око. Той знаеше, че тя едва е излязла от пубертета, защото все още имаше младежки вид, който обаче бързо залязваше. С искряща руса коса и начервени устни тя беше съблазнителна гледка, надвесена над него и разкриваща сексапила си. Бавно, той поклати глава. Не трябваше да си хаби усилията с него. Имаше само една жена за Гарик Стийли и от първия път, когато вкуси плътта ѝ, той не можеше да си представи да бъде в прегръдките на друга. Но той не отказа веднага на момичето.

— Не се ли страхувате, че аз може да съм мъжът, който извършва всички тези убийства в Сейнт Китс?

— Едно момиче трябва да си изкарва прехраната, капитане — Мърси се усмихна и за пръв път показа, че няколко от долните ѝ зъби липсваха.

Рисковете на професията ѝ, предположи Гарик и ѝ се усмихна, като поклати глава.

— Предполагам, че си права, но все пак е опасно да заговаряш мъже в района на пристанището. Може да се окаже по-безопасно да се придържаш към предишното си занимание.

Беше изминала само една седмица, откакто тялото на поредната проститутка беше намерено във водите на пристанището на Бастер и щеше да е срамата, ако това момиче се окажеше следващата жертва на убиеца.

— Ако имах мил мъж като вас, капитане, да се грижи за мен, нямаше да се налага да работя извънредно — Мърси повдигна края на полата си над коляното, за да му покаже какво ще притежава, ако приеме предложението ѝ.

— Може би приятелят ми, който ще се присъедини към мен след малко, ще прояви интерес — каза Гарик любезно.

Той никога не отхвърляше другите заради техните професии и може би при други обстоятелства щеше да приеме предложението на младата жена за едно нощно лудуване. Но мисълта за Катлин Ашфорд го възпря да протегне ръка и да издърпа жената в скута си, както би направил само преди няколко месеца.

Ако беше някоя друга, Мърси щеше да усети твърдия отказ в думите му. Но тя беше отблъсквана и преди и знаеше, че това не ѝ е за последен път. Тя се упрекна затова, че си въобрази, че може да привлече вниманието на такъв мъж.

Майка ѝ беше проститутка. Нейната майка също. Мърси просто продължаваше семейната традиция и знаеше, че до края на вечерта, ако не приятелят на капитана, то друг мъж ще приеме предложението ѝ. Напомниха ѝ за убиеца, който обикаляше доковете на Бастер, но тя си наложи да отблъсне тази мисъл. Малко пари можеше да изкара едно момиче, ако не поемаше рискове.

— Ще се върна след малко, капитане. Може би след още няколко чаши бира ще промените решението си — тя намигна безсрамно, преди да напусне масата и да се приближи до друга, където седяха двама моряци.

Дългите загорели пръсти на Гарик се увиха около дръжката на халбата и докато я поднасяше към устните си, погледът му се отпрати към вратата на заведението, която току-що се беше отворила.

Мъжът, който влезе, леко накуцваше. Гърбът му беше свит леко в раменете и го правеше по-нисък, отколкото беше в действителност.

Като побутна периферията на моряшката си шапка нагоре, той огледа кръчмата, докато погледът му откри този, с когото беше дошъл да се срещне в „Соленото куче“

Гарик никога не беше виждал човека, с когото трябваше да се види, но когато той се приближи до масата и подхвърли във въздуха златна монета и после я хвана в дланта си, Гарик разбра, че това е неговия човек. Това беше сигнала, който му бе даден, за да разбере, че не е проследен.

— Седнете и позволете да ви поръчам халба бира — Гарик ритна назад стоящия срещу него стол, сякаш поздравяваше стар приятел.

— Нямам нищо против, капитане. Нямам нищо против — мъжът се усмихна и седна на предложения стол.

Отблизо той изглеждаше по-млад, а наведената му фигура създаваше погрешна представа за силата на крайниците му. Нямахше съмнение, че този човек наистина е добър в работата си да събира информация, както бяха казали на Гарик — никой нямаше да вземе този незабележим човек за шпионин.

Мърси се отправи към масата на капитана в момента, в който видя, че човекът, когото той очакваше е дошъл. Кръчмата се изпълваше до краен предел в този късен час, затова в момента тя имаше време само да сипе бира на новодошлия и обеща да се върне скоро.

Мъжът срещу Гарик с усмивка изрази одобрението си за младата жена, когато тя се наведе над него, както по-рано беше направила и пред Гарик, и разкри на моряка пълната гледка на издутите си гърди.

След като момичето напусна масата, Гарик се усмихна на мъжа:

— Тя е свободна тази вечер, ако имате желание.

— Да, имам желание за такава като нея — мъжът намигна на Гарик, преди да добави: — Бях на борда на един кораб през последните осем седмици, ако разбирате какво имам предвид.

Гарик кимна, за да убеди мъжа, че разбира какво точно има предвид. След като бяха свършили с любезностите и остави мъжа да отпие от бирата си, той го попита:

— Имате ли информацията, която ми трябва?

Мъжът кимна.

— Човекът, когото търсите, Бристъл Джак, ще бъде на острова Гранд Тер след около шест седмици.

— Шест седмици?

Гарик се беше надявал да приключи с работата си по-рано. Но досега нищо не вървеше както му се искаше.

— Защо Джак ще бъде на Гранд Тер след шест седмици? — попита той, не желаейки да бъде изпращан отново за зелен хайвер, както през последните няколко седмици.

— Не знам откъде сте получавали информацията си преди, но на острова ще има някакъв карнавален ден. Така го наричат, но той обикновено продължава няколко дни и нощи. Целият остров се събира и такива като Бристъл Джак и братя Лафит са сред най-редовните посетители. Залагам живота си, че той ще бъде там.

Гарик няколко пъти беше посещавал с кораба си Гранд Тер. Това беше остров, който даваше подслон на някои от най-знаменитите пирати в Карибския район. Ако това, което казваше мъжът за карнавала, беше вярно, то Бристъл Джак почти сигурно щеше да бъде там, както предполагаше мъжът.

Той беше сигурен в информацията, която предлагаше и нямаше причини Гарик да не му вярва.

— Какво става с другото нещо, за което ви поисках информация? Открихте ли вече нещо?

Мъжът мълчаливо поклати глава и за момент като че ли се замисли какво да отговори.

— Да открия къде ще се появи Бристъл Джак се оказа по-лесно, отколкото да открия нещо за лудия, който убива жени в Бастер. Никой нищо не знае или всички си мълчат. Един моряк ми каза, че вечерта, когато беше убита последната проститутка, я е видял да говори с някакъв едър мъж с животински вид, но това е всичко, което открих досега.

Гарик вече беше чул същото и предположи, че са говорили с един и същи човек.

— Добре, вижте дали можете да откриете още нещо. Можете да ми изпратите съобщение на „Морската фея“. Ако не получа съобщение по-рано, ще се видим в „Соленото куче“ след десет дни.

Гарик допи бирата си и стана, нетърпелив да се върне на кораба си и да започне да крои планове. Той се надяваше, че друга жена нямаше да бъде убита, преди да хванат убиецата. Беше изпратил няколко души от екипажа си да обикалят доковете и да му докладват за всичко, което изглеждаше съмнително, но с малкото информация, с която

разполагаха за евентуалния убиец, Гарик се съмняваше, че ще го хванат скоро.

След като остави няколко дребни монети на масата, за да плати бирата, той подхвърли една златна монета на мъжа, който сръчно я хвана във въздуха.

— Момичето е от мен. Ще се видим след десет дни, ако не порано.

Информаторът се усмихна широко, когато Мърси се приближи към масата и започна да му пълни халбата.

— Предполагам, че приятелят ви има по-интересни неща, с които да се занимава тази вечер — погледът ѝ проследи Гарик през стаята до вратата на заведението.

— Предполагам, че е така, но аз съм свободен — мъжът все още се усмихваше широко.

— Е, никога не са казвали, че Мърси Хоукс е отказвала на един джентълмен, но — и тя му намигна — тази вечер наистина няма да стане.

Гарик напусна „Соленото куче“ и уверено закрачи по тъмното пристанище. Той мина покрай някакви пияни моряци и жени. Една от тях се приближи към него, но като видя сериозния му поглед, разбра, че си губи времето и Гарик продължи пътя си към „Морската фея“.

Прибирайки се в каютата си, той се захвана да разглежда някакви карти и да записва нещо в дневника си. Когато се приготви за сън, мислите му, както винаги, го отведоха при жената, която беше в ума му ден и нощ.

— Кат.

Името се отрони от устните му, когато главата му докосна възглавницата. Като затвори очи, той си представи искрящата топлина на смарагдовите ѝ очи и си спомни как буйните ѝ черни къдрици се спускаха върху ръцете му последния път, когато я държа в прегръдките си.

Той знаеше, че тя го беше омагьосала, но беше безсилен да прекъсне златните нишки, които го теглеха към нея. Тя беше заявила, че ще се омъжи за друг, но той си каза, че ще я накара да промени решението си. Веднага след като изпълни задачата си в района на Карибите, той ще я убеди, че тя му принадлежи. Ако не успее да я

убеди, просто ще я отвлече. Ще я държи на борда на „Морската фея“, докато тя не признае любовта си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

По биенето на часовника от френски порцелан върху тоалетната ѝ масичка, Катлин разбра, че до зазоряване остават само няколко часа. Като се измъкна от леглото, тя започна да се облича в тъмното. Предната вечер беше приготвила дрехите, които ще ѝ трябват, заедно с високите до бедрата ботуши. Поне краката ѝ ще са защитени, помисли си тя, след като обу ботушите под полата и взе куфарчето, което беше приготвила.

Тихо, за да не събуди никой в къщата, тя напусна стаята и излезе от къщата.

Пред задната врата я чакаше Джошуа.

— Какво, за Бога, правиш тук в този час, Джошуа? Вече ти казах, че не мога да те взема със себе си.

Катлин не беше в настроение да спори с брат си. Беше спала малко през нощта и не желаше да се кара тази сутрин.

— Ще те откарам до залива, Кат.

Катлин се опита да види лицето му, но тъмнината го прикриваше.

— Не е нужно да правиш това, Джошуа. Можеш да останеш тук и да поспиш още.

— Знам, сестричке, но искам да видя как „Окото на Кат“ напуска залива. Ако не мога да дойда, поне това да направя.

От тона му тя разбра, че още е ядосан за това, че не му разрешават да отиде с „Окото на Кат“ на първото му пътешествие като пиратски кораб, но от думите му стана ясно, че вече се е примирил с факта, че остава в „Корал Роуз“.

— Е, добре, Джошуа. Можеш да дойдеш до залива, но не си мисли, че ще ме уговориш да те взема с мен.

Тя искаше той да е наясно от самото начало, че нямаше никакъв шанс това да се случи.

Като пое куфарчето от ръката ѝ, той се усмихна.

— Все още мисля, че трябва да си вземеш къси панталони.

Катлин не можа да сдържи широката усмивка, която се появи на лицето ѝ. Тя трябваше да признае, че малкият ѝ брат щеше да ѝ липсва дори за няколко дни, през които щеше да отсъства от „Корал Роуз“.

— Може би си прав, Джошуа — призна си тя, като за пореден път осъзна колко ѝ пречат дългите поли.

— Не се притеснявай, Кат. Може би Тад или някой от другите ще ти дадат чифт от техните панталони.

Катлин се усмихна, като си представи как ще изглежда облечена в нещо, което принадлежи на някой от мъжете от залива.

— Не мисля така — засмя се тя гласно.

След минута Катлин се сети какво я тормозеше, откакто се запозна с мъжете от залива.

— Джошуа, защо не видях твоя приятел Ейб? — тя все още искаше да му даде да се разбере.

— О, Тад каза, че не го бива много. Той напусна залива и се присъедини към някакъв кораб, който пътува за Китай.

— По-добре за него — измърмори Катлин и наистина мислеше така. Тя се съмняваше, че ще може да се погажда с някой, който така небрежно говореше за жените.

Пристигайки в залива, те видяха, че на борда на „Окото на Кат“ са запалени фенери и кипи оживена дейност.

— Ела на борда, капитане, чакаме те.

Слейд беше първия, който ги посрещна, когато се отправиха към кораба по дървения док.

— Надявам се, че не закъснявам.

Катлин се безпокоеше да не е закъсняла за първия си ден като капитан на „Окото на Кат“. Какво щяха да си помислят за нея мъжете, ако не можеше да дойде навреме поне първата сутрин?

— Има още няколко минути, преди отливът да стане подходящ за отплаване от залива. Имаме достатъчно време — Слейд беше разбрал нейното безпокойство и се опита да я успокои.

Катлин и Джошуа се качиха на борда и тя се обърна към брат си, като го придърпа към себе си:

— Слушай какво ти казва Лизи. Надявам се да се върна след няколко дена. Опитай се да стоиш настрана от неприятностите.

Той кимаше с глава, сякаш се съгласяваше с всяка нейна дума. След като тя го пусна, той си взе довиждане и напусна кораба.

— Жалко, че момчето не е малко по-голямо. Можехме да го използваме като каютен прислужник.

Тад наблюдаваше как Джошуа напуска кораба и си припомни детските години, когато би дал всичко, за да плава на пиратски кораб.

Катлин си спомни за влиянието, което тези мъже имаха върху брат ѝ, и реши при първа възможност да поговори с Тад и останалите за поведението им пред Джошуа. Той беше собственик на „Корал Роуз“ и един ден щеше да стане плантатор — тя щеше да се погрижи за това! Всичко, от което имаха нужда бяха достатъчно пари, за да преживеят, докато „Корал Роуз“ започне да се издържа от собствената си реколта. Когато набави необходимите пари, тя щеше да се откаже от пиратския живот веднъж и завинаги.

— Мисля, че трябва да отнеса куфара в каютата си — промърмори тя, не желаейки да гледа как брат ѝ напуска кораба, защото знаеше колко силно той иска да бъде участник в това пътешествие.

— Добре, момиче, ще те извикаме, когато вдигнем котва.

Катлин се обърна и се отправи по стълбите към капитанската каюта. Джошуа ще се оправи, каза си тя, за да престане да се тревожи за него.

Поставяйки куфарчето до леглото, тя забеляза, че фенерът над бюрото е запален и се огледа, отново впечатлена от работата, която бяха свършили жените. Като погледна към леглото, тя забеляза, че някой беше поставил върху червените чаршафи някакви дрехи.

Катлин реши, че принадлежат на някой член от екипажа и ги вдигна с мисълта да ги върне на Тад или Слейд. Но докато държеше в ръка бялата копринена риза, тя забеляза малките ѝ размери. Черните панталони също бяха прекалено малки за който и да било от контрабандистите. Те сякаш бяха по мярката на Джошуа, но тя знаеше, че това е невъзможно, защото брат ѝ носеше само къси панталони. Под ризата и панталоните върху леглото лежеше шал за глава, ушит от същата червена коприна, както и спалното бельо. „Възможно ли беше жените да са направили и тези дрехи?“ — запита се Катлин, като държеше ризата до гърдите си.

Без да се замисля, тя свали блузата и полата си и облече черните панталони и бялата копринена риза. Откри, че са ѝ точно по мярката.

Панталоните пасваха на всяка нейна извивка и ѝ осигуряваха свобода на движенията, каквато тя никога не беше имала. Ризата беше стегната под гърдите ѝ и като обу черните си лъскави ботуши върху панталона, тя започна да се разхожда из каютата и да се върти наляво и надясно, за да се огледа в тези странни одежди.

Накрая радостният ѝ смях изпълни каютата. С разперени встрани ръце Катлин се въртеше с безгрижно увлечение. Никога не се беше чувствала толкова свободна! Беше чудесно! Тя отиде до леглото и взе червения шал, и докато стоеше пред огледалото, което беше над умивалника, го завърза на главата си, като остави абаносовочерните си къдрици да се спускат по раменете и гърба ѝ. Докато тя се оглеждаше, изумрудените ѝ зелени очи блестяха от удоволствие. Тя изглеждаше точно като жена-пират! Голяма усмивка озари хубавите ѝ черти, когато взе висящата на една кука сабя. Закопча ножницата на кръста си и нагласи сабята на хълбока си. Завъртайки се за последен път, тя се огледа в огледалото. Смях отново избликна в гърлото ѝ, но този път тя потисна желанието си да се отпусне. В края на краищата, тя беше капитан на „Окото на Кат“ и за първи път се почувства като такъв.

В първия момент, когато излезе на палубата, тя се почувства притеснена от мъжете, но възхитените им погледи бяха изпълнени с уважение и тя скоро забрави за облеклото си. Минути по-късно котвата беше вдигната и корабът започна бавно да напуска тайния залив.

Изправена до перилата на палубата, Катлин обходи с поглед брега, за да намери брат си. Патси, жената на Слейд, стоеше на брега с още две жени и махаше за сбогом, но Джошуа никъде не се виждаше. Като помахна на жените, Катлин помисли, че Джошуа сигурно си беше тръгнал за къщи. Нямаше нищо, което да го задържа в залива, докато „Окото на Кат“ не се върне.

Вълнението на Катлин нарасна, когато корабът изплава от залива и с опънати от тропическия вятър платна се отправи в Карибско море. Вече нямаше връщане назад, помисли си Катлин. Тя смело се беше обвързала с тези твърди и достойни мъже, и каквото и да се случеше, тя щеше или да успее, или да пропадне, също както и те!

Тя изпитваше истинска радост, докато вятърът развяваше черните ѝ къдрици и когато „Окото на Кат“ беше пуснат на пълен ход, солени пръски започнаха да капят върху палубата и да се сипят върху

лицето ѝ. Това беше истинският живот, помисли си тя, и с всяка измината миля вълнението ѝ нарастваше.

Тад мълчаливо стоеше и наблюдаваше жената, която бяха избрали за свой капитан. Той, както и останалите, се възхищаваше на красотата ѝ и изпитваше гордост от вида ѝ в дрехите, които жените им бяха ушили за нея. Но в този момент Тад откриваше много повече. Хванала перилата, с отпусната назад глава и обсипана от искрящите морски пръски, той можеше да види, че тя не е като другите жени. Момчето беше право, че сестра му не е страхлива. Можеше да види по стойката ѝ, че тя приветства авантюрата и смело ще посрещне неприятностите. И в този момент той се закле, че ще я пази и ще жертва живота си за нея, ако това се наложи.

Катлин забеляза стоящия недалеч от нея мъж. Тя се обърна и го поздрави с усмивка.

— Искам да науча всичко, което е необходимо за управлението на „Окото на Кат“, Тад. Ако имаш свободно време следобед, може би ще упражниш сабята си с мен. Доста време измина, откакто не съм използвала истинско оръжие — тя си спомни нощите с Джошуа и дървените му саби.

Тад беше неспособен да ѝ устои. С желание започна да ѝ показва всичко, което смяташе, че тя трябва да знае за кораба. Може би мъжете си бяха помислили, че ще имат капитан само на думи, но сега знаеше, че не е така. Той разбираше, че Кат ще се окаже повече от способна.

Първата нощ Катлин се хвърли върху леглото напълно изтощена. Целия ден тя прекара сред мъжете — следобеда с Тад отделиха за тренировки със саби. Той също ѝ показа как да напада с нож, защото смяташе абордажната сабя прекалено тежка за нея. Той са погрижи, ако се наложи, тя да има не само сабя на разположение.

Тад и Слейд, които тя сега смяташе за старши офицери на кораба, се присъединиха към нея за вечеря в каютата ѝ. Те разискваха плановете си да претърсят Карибите за испански кораби и когато привършиха с вечерята, прегледаха картите, които бяха навити на рула върху бюрото на Катлин. Когато те си тръгнаха, тя успя само да свали дрехите си и да се завие с чаршафите, преди очите ѝ да се затворят.

Когато на следващата сутрин се събуди от полушването на кораба, Катлин се протегна, пренебрегвайки болките в мускулите. Предният ден беше очевидно най-тежкия в живота ѝ, но тя не можеше

да си спомни друг по-вълнуващ! Като се облече, тя се запъти към кухнята, за да закуси, преди да започне новия ден на борда на „Окото на Кат“.

Той не беше по-различен от предния. Единственото хубаво нещо на умората, каза си тя, е, че беше прекалено изтощена, за да се тормози с мисли за Гарик Стийли! Умората не ѝ позволяваше да мисли за хубави морски капитани или за чернооки плантатори — щом главата ѝ докоснеше възглавницата, тя моментално заспиваше.

На следващата сутрин бе събудена от викове:

— Платна на хоризонта!

Без да губи нито минута, тя се облече набързо и излезе на палубата при мъжете. С препасана около кръста сабя и вмъкнат в колана голям нож, тя стоеше до перилата на „Окото на Кат“ и се взираше в далечината, където едва се забелязваше кораб.

— Мислиш ли, че е това, Тад? — попита тя, без да погледне едрият мъж. Тя знаеше, че той е до нея.

— Не можем да разберем, докато не се приближим.

В гласа му имаше възбуда, но и нещо друго. Дали не се опитваше да ѝ даде възможност, ако не се чувства готова да атакува другия кораб, да се оттегли, запитва се тя, докато го наблюдаваше.

— Тогава заповядайте да вдигнат още платна. Трябва да видим какво има срещу нас. Слейд — извика тя на стоящия до перилата мъж, който се взираше в морето — нека мъжете подготвят оръдията. Ако това е испански галеон, ще му покажем, че сме готови за бой и няма да се поколебаем!

— Да, капитане — извика Слейд, който вече се беше запътил да предаде заповедите на капитана.

Когато „Окото на Кат“ се приближи и Бен от наблюдателния пункт извика, че вижда знамето на Испания, Катлин даде заповед да го превземат. Дърк и Джон заеха места при оръдията и когато беше дадена заповед, стреляха.

Ехтящ гръм изпълни въздуха и за момент горната палуба на „Окото на Кат“ се изпълни с парлив дим.

Планът на Катлин беше прост. Тя предполагаше, че испанският галеон няма оръдия. Корабът се носеше тромаво по водата и този факт подсказа на Катлин, че богатството, което носи, е голямо. „Окото на Кат“ трябваше да даде само един залп, без да улучва или да поврежда

другия кораб. Мъжете трябваше да са готови да го превземат, когато се изравнят с него.

След това събитията се развиха толкова бързо, че по-късно, когато Катлин се опитваше да ги премисли отново, не беше сигурна, че всичко това се беше случило в действителност. Смарагдовите ѝ очи блестяха смело и предизвикателно, докато техният кораб се приближаваше към другия. В сравнение с лекия ход на „Окото на Кат“, испанският кораб изглеждаше тромав и тежък и за момент Катлин се запита дали не караше злато, скъпи подправки и коприна. Но тази мисъл само проблесна в съзнанието ѝ, защото тя трябваше да следи събитията. Мъжете зависеха от нея, повтаряше си тя отново и отново.

— Пригответе абордажните си саби, мъже! Хванете го здраво сега, това е! — извика тя, когато екипажът започна да хвърля абордажните куки, за да доближат двата кораба.

В момента, в който извика „Напред, мъже!“, тя забеляза Джошуа да стои сам до перилата на кърмата.

— Джошуа — извика тя и когато изпълнените ѝ с въодушевление очи се обърнаха към него, изражението на лицето му ясно показваше, че той е разбрал, че са го открили. — Влез в каютата ми и чакай там!

Катлин не му даде възможност да спори, нито имаше време да провери дали брат ѝ ще направи това, което му нареди. В следващия момент тя скочи на борда на другия кораб със сабя в едната ръка, а с другата държеше дръжката на ножа. Тад и Слейд бяха само на няколко крачки зад нея.

Испанският екипаж се беше подготвил за нападението от момента, в който видяха другия кораб. Те не бяха закоравели пирати, като страшните мъже, които ги нападаха, но капитанът им обеща щедра награда, ако победят врага и спасят испанския галеон. Те бяха решени да се бият и да спечелят!

Екипажът на „Окото на Кат“ се покатери на палубата на испанския кораб. Мъжете издаваха свирепи викове и размахваха над главите си блестящи абордажни саби, а в другата ръка стискаха ножове.

Като изостави всички мисли за брат си, тъй като опасната игра на пиратство беше започнала, Катлин не се поколеба да атакува заедно с екипажа си. Първият мъж, който се приближи до нея, изглеждаше смаян, когато се изправи пред една хубава жена, стискаща малка сабя.

С вързана с червен шал коса и спускащи се копринени букли върху бялата ѝ копринена риза, тя изглеждаше като богиня-отмъстителка, но в момента, в който усети удара на сабята ѝ в неговата, морякът се съвзе. Докато се дуелираше с нея, той не мислеше вече за пола ѝ, а за оцеляването си, защото жената, срещу която се изправи, имаше фехтовални умения, които превишаваха неговите.

Като използва, че той се втурна срещу нея, Катлин прониза рамото му и с бързо движение го удари по главата. Следващото, което усети морякът, беше студената палуба, долепена до бузата му.

На борда на испанския кораб цареше пълен хаос. Предвкусвайки победата, Катлин и Тад се отправиха към каютите. От тъмния ъгъл на коридора излезе висок, смугъл мъж с буйни мустаци и добре оформена брада и им препречи пътя.

— Аз съм капитана на този кораб и искам обяснение за вашите действия! — каза той с надменен глас.

— Добре, капитане, както ясно виждате, вашият кораб ще бъде превзет от моя екипаж — Катлин се усмихна широко, усещайки първите признаци на победата от звука на падаща върху палубата стомана.

— Вашият екипаж? Но вие сте само една жена! — каза капитанът с насмешка, като не можеше да повярва, че в този момент корабът му е превзет от банда диваци, предвождани от една жена. При това хубава, помисли си той, докато тъмните му очи оглеждаха плътно прилепналите ѝ дрехи; но въпреки всичко, тя беше само една жена.

През това време хората на Катлин бяха превзели по-голямата част от испанския кораб и тя, засегната от думите на испанския капитан, се поклони ниско пред него и свали шала от главата си.

— Без съмнение жена, при това капитан на кораб, сър, и сега контролирам вашия кораб!

Капитанът, който не желаше лесно да предаде кораба, който командваше от две години, и най-вече да го предаде в ръцете на жена, се протегна към пистолета, който беше вмъкнат в панталона му.

Но Катлин беше много по-бърза. С рязко движение на тънката си ръка тя постави острието на сабята си върху ръката му.

— Какъвто и товар да карате, капитане, той е без значение за един мъртъв човек, какъвто ще бъдете в случай, че продължите да

упорствате по този безразсъден начин — отбеляза тя с широка усмивка, сякаш го предизвикваше да извади пистолета.

За момент черните очи на испанския капитан бяха приковани от тези невероятни смарагдовозелени очи и като видя в дълбините им правотата на нейните думи, той отпусна ръката си и в същото време леко се поклони.

— Точно така, сеньорита, по никакъв начин аз или някой от моите хора няма да проявим безразсъдство.

Като огледа палубата, той видя, че целият му екипаж е пленен.

— Нас ни интересува само вашата стока, капитане, затова не се страхувайте за живота си, докато вие и вашият екипаж правите това, което ви се казва — обясни Катлин, когато Тад и Слейд се отправиха по коридора към капитанската каюта.

— Може ли да знам поне името ви, сеньорита? Вашият кораб се казва „Окото на Кат“, но аз нямам никаква представа за вашата самоличност.

След като испанецът разбра, че събитията на кораба му са извън неговия контрол, той стана по-сговорчив. Най-малкото, което можеше да направи, помисли си той, бе да разкрие на по-висшестоящите от него името на тази жена-пират, която завладя кораба му.

— Корабът е кръстен на мен, капитане. Аз съм известна като Кат — заяви гордо Катлин.

— Кат. Най-подходящото име за такава хубава сеньорита — призна испанският капитан, когато черните му очи още веднъж се спряха върху стегнатата ѝ фигура. Нейните черни, развяващи се къдрици и искрящите зелени очи идеално отговаряха на името, с което се представи.

Слейд се върна на горната палуба с огромна усмивка и торба със скъпоценни камъни и злато в ръце. Екипажът на „Окото на Кат“ избухна в радостни викове, осъзнавайки, че собствените им дялове от испанското съкровище ще бъдат големи, докато Слейд им обясняваше, че там има още много.

Катлин се наслади на възбудата, която я обзе, докато помагаше да пренесат стоката от единия кораб на другия. Като съзнаваха, че времето им е ценно, защото „Окото на Кат“ не беше единствения кораб, който търсеше испанския галеон, те взеха най-ценното от товара

и със същата бързина, с която завзеха другия кораб, отплаваха. Катлин се върна в каютата си, за да се скара на непокорния си брат.

Когато вратата на каютата се отвори, Джошуа се обърна. Зениците му се разшириха, когато видя твърдото изражение върху лицето на сестра си и бързо сведе поглед към полирания под. Беше наблюдавал събитията на испанския кораб и дори видя товара, когато го пренасяха на борда на „Окото на Кат“. Той направи това, което му нареди Катлин, едва когато я видя да говори с Томас и Слейд. Тогава той побърза да отиде в капитанската каюта и да чака съдбата, която тя щеше да му отреди.

Известно време Катлин не каза нищо, само стоеше до вратата и го гледаше. Сърцето ѝ заби по-силно, когато предположи какво можеше да стане, ако тя и екипажът не бяха превзели испанския галеон. Със сигурност Джошуа щеше да пострада също толкова жестоко, както и останалите членове от екипажа на „Окото на Кат“.

— Защо не ми се подчини, Джошуа? — попита тя накрая, като се въздържа да не му изкрещи, че той няма работа на борда на „Окото на Кат“ и че в този момент можеше да лежи окован във вериги под палубата на испанския кораб, както и останалите членове от екипажа ѝ! Но като използва цялото си самообладание, тя си напомни, че Джошуа е само малко момче, което нямаше навика да мисли, преди да върши нещо.

— Но аз направих каквото ми каза, Кат.

Ясните му зелени очи я погледнаха в лицето още веднъж, но този път в дълбините им се забелязваше надеждата, че ще преживее бурята по-добре, отколкото беше очаквал.

— Аз съм тук, в твоята каюта, както ми нареди.

Той отново склонил глава, но Катлин знаеше, че смирението не е искрено.

— Казах ти, че не може да дойдеш на това пътешествие. Ти трябваше да се върнеш в „Корал Роуз“, след като „Окото на Кат“ отплава и да стоиш там до завръщането му. Не разбираш ли, че за теб е прекалено опасно да бъдеш на кораба? — последните думи бяха вик, който разкриваше пълното ѝ раздразнение от малкия ѝ брат.

— Но нищо не се случи, Кат. Ти, Тад и останалите победихте другия кораб много лесно. Видях те изправена пред испанеца, който

искаше да извади пистолета си. Видях те и когато победи другия със сабята си. Никой не може да те победи, Кат!

Докато гледаше сестра си, очите му излъчваха възхищение и той още веднъж си помисли, че тя е най-смелата и прекрасна жена в света.

— Джошуа, проблемът е, че ти не направи това, което ти казах!

Катлин извади ножа от колана си и сабята от ножницата и ги остави на бюрото, след което отново се обърна към брат си.

— Но ако бях останал в „Корал Роуз“, щях да пропусна всичко. Трябваше да дойда. Не разбираш ли, трябваше!

Тя долови умолителния му тон и още веднъж разбра, че малкият разбойник заобикаляше гнева ѝ. Той наистина трябваше да дойде, каза си тя, но като размисли какво да направи, за да го контролира, тя не намери решение.

— Къде се криеше през последните дни? — тя се опита да задържи твърдия тон в гласа си, защото не искаше той толкова бързо да разбере, че я е победил.

— Криех се в килера с провизиите — призна Джошуа. Като запази разкаяния си вид още за момент, той заяви: — Съжалявам, Кат, не исках да те ядосам.

Тя не знаеше какво да прави с този малък немирник. Той беше толкова пакостлив и мил, че тя не можеше да се ядосва повече.

— Добре, тогава предполагам, че не си много гладен. Мъжете ще празнуват победата тази вечер. Сигурна съм, че цяла нощ ще пируват и ще се хвалят.

— Може ли да отида при тях, Кат? Може ли? Нали вече не ми се сърдиш?

Катлин не можа да сдържи усмивката си. Не можеше да разбере как той го постига. Имаше нещо очарователно в него, което дори и когато беше гневна, я караше да види нещата и от неговата гледна точка. Тя знаеше, че ужасно го глези, но реши да се заеме с дисциплината му веднага, щом се върнат в „Корал Роуз“.

Днешното пиратско нападение беше извършено бързо и точно и сега Катлин, заедно с брат си, имаше време да се повесели в компанията на екипажа си. До късно през нощта тя стоя със скръстени крака на дървената палуба и слушаше истории, които бяха разисквани надълго и нашироко и пълноценно участваше в празненството за победата на тези сурови морски мъже.

Дърк беше този, който отиде при нея и я попита дали ще се връщат в Сейнт Китс — кормчията Томас искаше да знае накъде да се движат. След неколкоминутен разговор с Тад и Слейд и с мисълта за Джошуа, най-накрая взеха решение „Окото на Кат“ да не бърза да се прибира. Въодушевлението, което ги бе обзело, беше прекалено буйно, за да бъде обуздано. Изкушението да превземат друг кораб беше прекалено голямо, за да бъде пренебрегнато. Те щяха да прекарат няколко дни, плавайки из Карибско море.

— Ще опитаме щастието си на още един нищо неподозиращ кораб и тогава „Окото на Кат“ ще се отправи към къщи — извика Катлин, като вдигна чашата си с бира и изпи наведнъж пенливата течност. В мислите си тя се надяваше, че следващият кораб, който „Окото на Кат“ ще срещне, може да бъде „Морската фея“ След днешния ден Катлин се чувстваше достатъчно добре, за да се изправи лице в лице с Гарик Стийли!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите няколко седмици леките ветрове на Карибите отведоха „Окото на Кат“ по курс, който остави малко кораби извън тяхното внимание. Обикновено екипажът на вече известния пиратски кораб намираще по пътя си беззащитни кораби и без предупреждение връхлиташе върху тях, след което изчезваше с товара им. За кратко време „Окото на Кат“ и хубавата жена, която беше негов капитан, станаха широко известни в Карибите и много мъже капитани имаха удоволствието да се похвалят пред приятели или непознати, че зеленооката морска сирена им е отнела товарите.

За някои беше приятно забавление това прекрасно същество да бъде на борда им и да ги освободи от ценностите им. За други това беше урок по майсторство, ако се бяха опитали със сабя в ръка да победят жената пират.

Катлин харесваше тези битки, които поставяха на изпитание майсторството ѝ. Като размахваше сабя по начина, по който я бяха учили, тя изпитваше удоволствие от страха, който виждаше по лицата на противниците си. Катлин пълноценно пиеше от чашата на живота.

Като прекарваше все повече и повече време сред мъжете в тайния залив и на борда на „Окото на Кат“, Катлин знаеше, че за Лизи става все по-трудно да ѝ намира извинения. А и Джошуа беше станал мрачен, защото след първото пътешествие и сблъсъка с испанския галеон, Катлин проверяваше дали брат ѝ не е на борда всеки път, когато „Окото на Кат“ отплаваше от залива. След всяка авантюра тя си казваше, че ще се откаже от пиратството. Вече имаше достатъчно злато, за да издържа „Корал Роуз“, но беше прекалено трудно да устои на очарованието на морето. Засега Катлин беше безсилна да се пребори с неговата привлекателност.

Вече нямаше нужда от съпруг и всеки ден си казваше, че трябва да развали годежа си с Алекс. В края на краищата тя не го обичаше. Знаеше, че беше нечестно от нейна страна да позволи нещата да стигнат толкова далече. Беше отчаяна, призна си тя, но сега дължеше

на Алекс обяснение. Тя обаче нямаше никаква представа какво да каже, за да се освободи от техния годеж.

Катлин се върна в „Корал Роуз“ преди пладне и видя Джошуа да седи на стъпалата на главната веранда и да рови с крак в пясъка. Първоначално погледът му се изпълни с въодушевление от завръщането ѝ, но също толкова бързо ясните очи се замъглиха от разочарование.

Сърцето на Кат се свиваше от болката, която брат ѝ изпитваше от това, че го е изоставила. Като извади нещо от торбата, праметната през рамото ѝ, тя се приближи до него.

— Донесох ти подарък, Джошуа. Взех го от един португалски капитан, който твърдеше, че го е купил от някакъв бразилски търговец.

Тя му подаде една кама, инкрустирана със скъпоценни камъни, които блестяха под лъчите на следобедното слънце.

— Хубава е — вяло отговори Джошуа.

Това не беше посрещането, на което Катлин се беше надявала. Тя остави платнената торба на горното стъпало на верандата и седна до брат си.

— Всичко наред ли е в „Корал Роуз“, Джошуа?

— Да — измърмори той без много ентузиазъм. — „Големите студени очи“ бяха тук вчера и завчера. Каза, че днес ще дойде пак и се надява да се чувстваш по-добре.

Катлин се страхуваше да чуе това, но знаеше, че рано или късно ще трябва да се срещне с Алекс. Последния път, когато го видя, беше преди две седмици и тя бе толкова заета с плановете си да отплава същата нощ, че не му обърна достатъчно внимание.

— Мисля, че трябва да се преоблека и да отида до „Шадоу Миър“ — помисли тя на глас.

Може би щеше да има смелостта да говори с него откровено, ако се намира в неговата плантация. Единствения път, когато беше посетила „Шадоу Миър“, се беше почувствала много неловко и може би това щеше да ѝ помогне да му каже истината за чувствата си.

— Тогава, предполагам, че все още си разстроен, че не те взех със себе си на „Окото на Кат“? — попита тя направо, докато поставяше камата в отворената му длан.

Той кимна мълчаливо с наведени към оръжието очи.

— Не исках да ти го казвам много рано, но мисля, че е добре да го научиш сега.

Той не показа никакъв интерес.

— В края на седмицата „Окото на Кат“ ще напусне залива и ще се отправи към острова Гранд Тер. На този остров ще има някакво празненство и аз реших, че имаме нужда от няколко дни почивка. Мислех, че ще искаш да дойдеш с нас.

Очите му заблестяха и чертите му се оживиха.

— Наистина ли, Кат? Ще може ли да дойда с вас? — Джошуа не можеше повече да седи мирен и скочи на крака.

— Мисля, че заслужаваш да се позабавляваш, също както и останалите.

Тя си помисли, че после ще трябва да го предупреди за лошата слава на острова, който щяха да посетят и да му каже, че няма да му разреши да обикаля острова, без да бъде придружаван от Пит или Саймън.

— Заслужавам да отида, Кат. Аз седях тук ден след ден и чаках да се върнеш.

— Знам, Джошуа, и съжалявам. Но не след дълго ще остана с теб в „Корал Роуз“. Мисля, че трябва да започнеш да правиш планове за образованието си.

Това беше другата причина, която я задържаше на борда на „Окото на Кат“. Щеше да бъде много скъпо да наеме учител, който да дойде в „Корал Роуз“. Голяма сума щеше да е необходима и след няколко години, за да може Джошуа малко да попътува, преди да стане плантатор на „Корал Роуз“.

— Ще се откажеш ли да бъдеш капитан, Кат? — Джошуа пренебрегна това, което му каза за образованието. Баща му беше наемал учители в миналото и той смяташе, че знае всичко, което му е необходимо в момента. Той ще се опита да я убеди в това някой друг път.

— Е, Джошуа, трябва да знаеш, че не мога вечно да бъда пират. Досега „Окото на Кат“ имаше късмет, но се страхувам, че един ден този късмет може да ни изостави. Ще поиграя играта още малко, а след това ще оставя „Окото на Кат“ на Тад и Слейд.

Джошуа изглеждаше разочарован от отговора ѝ. Той се надяваше тя да остане капитан на „Окото на Кат“ до времето, когато ще бъде

достатъчно голям, за да може да плава с нея, без да му нареждат.

— Добре, Кат. Мисля, че, докато си капитан на „Окото на Кат“ трябва да използваш това — той ѝ подаде камата. — Мисля, че отлично пасва на пиратското ти облекло.

— Но аз го донесох за теб.

Още в първия момент, когато видя камата, Катлин я пожела за себе си. Но се надяваше, че такъв подарък ще намали гнева на брат ѝ. Като протегна ръка, тя се усмихна широко.

— Прав си, малък братко, ще изглежда чудесно на хълбока ми.

За Джошуа оръжието беше прекалено декоративно — в мислите си той виждаше как диамантите и рубините блестят на фона на плътно прилепналите панталони и копринената риза на Катлин.

— Вчера Руфъс ходи до града за продукти и каза, че е чул много да се говори по крайбрежието за жената пират, която се казва Кат.

Вниманието на Катлин беше изцяло съсредоточено върху брат ѝ. Тя се беше надявала, че за нейните действия няма да се разчуе толкова бързо в Сейнт Китс. Добре, че все още никой не знаеше, че тя е тази, която наричат Кат. Може би след пътуването до Гранд Тер ще трябва да се откаже, помисли си тя, като стана и взе торбата си.

— Ще отида да се преоблека. Мисля да посетя „Шадоу Миър“. Има някои неща, които трябва да се опитам да обясня на Алекс.

— Нали няма да му кажеш, че ти си Кат? — Джошуа я погледна с изплашени очи. Представяше си какво щяха да направят „Големите студени очи“. Сигурно щеше да отиде направо при губернатора и да поиска да я арестуват.

— Не, Джошуа, никой не трябва да знае това. Сега е времето да му кажа, че няма да мога да му стана жена.

Голяма усмивка озари лицето на момчето.

— Добре, Кат. Аз все още не го харесвам.

Катлин побърза да се преоблече, за да стигне до „Шадоу Миър“, преди Алекс да направи следобедното си посещение в „Корал Роуз“.

Джошуа изпълни заръката ѝ, като каза на Кип да оседлае един кон за нея. След като се преоблече и поговори с Лизи, Катлин се отпрати към съседната плантация.

Както и последния път, когато Катлин беше в плантацията, тя се почувства неспокойна, докато стоеше пред двойната дъбова врата със сложни резби. В „Шадоу Миър“ беше много тихо в сравнение с

движението и смеха, които се чуваха в „Корал Роуз“. Не се виждаха никакви слуги и от последното си посещение тя знаеше, че тези, които беше видяла, се движеха безшумно и с наведен, изпълнен с уважение поглед.

Само след няколко минути един стар негър с колосана бяла риза и сива ливрея отвори вратата. Погледът му беше изпълнен с въпроси, докато гледаше стоящата пред него млада жена.

Преди той да успее да каже нещо, Катлин се усмихна приятелски.

— Бих желала да говоря с мистър Блакторн, ако обичате.

— Господарят е в кабинета си с друг посетител, госпожице.

Той не отвори по-широко вратата, но провря главата и част от тялото си през отвора, сякаш предпазваше от нежелани гости.

— Сигурна съм, че той ще иска да ме види, ако бъдете така добър да му кажете, че мис Ашфорд чака пред вратата — Катлин започна да се чувства неудобно да стои тук и да гледа дребния човек.

Слугата отвори вратата малко по-широко, осъзнавайки, че не може да я остави да чака пред входа и каза:

— Бихте ли почакали вътре, мис? Веднага ще съобщя на господаря, че сте тук.

Старият Якоб си спомняше жената от предишното ѝ посещение в „Шадоу Миър“ и колко доволен изглеждаше господарят му няколко часа след това.

Може би не лошите маниери накараха мъжа да се поколебае дали да отвори вратата, помисли си Катлин, а нещо друго. Можеше ли това да бъде страхът, който прочете в тъмния му поглед? Но за какво, за Бога, той ще се страхува от нея, помисли си тя и прекрачи прага. Слугата бързо я изостави и се отправи по коридора, който, както предполагаше Катлин, водеше към кабинета на Алекс.

Изминаха няколко минути и раздражението на Катлин нарасна. Може би сбърка, че дойде тук? Трябваше да изчака Алекс да дойде в „Корал Роуз“ и да му съобщи решението си да развали годежа. Беше лудост да си мисли, че обстановката в „Шадоу Миър“ ще ѝ даде кураж да му съобщи, че няма да му стане жена.

— Господарят предлага да отидете при него в кабинета му, мис — каза Якоб, след като се върна до мястото, където беше оставил младата жена да чака.

— Мислех, че има посетител в кабинета — отвърна Катлин и се запита дали ще се срещне с този, който е в кабинета.

— Той си отиде през задния вход, мис.

Катлин беше изненадана от това, но си замълча, следвайки мъжа по коридора. Тази стая, изглежда, беше най-използваната в къщата. Като централна част на къщата, кабинетът беше безупречен, но разхвърляните по бюрото от тиково дърво документи показваха, че Алекс Блаторн прекарва много време в кабинета си.

От мястото си зад бюрото Алекс погледна стоящата до вратата млада жена. Нямахте я обичайната тънка усмивка, но тъмните очи се разходиха по тялото ѝ и студено оцениха нейните черти. Като кимна с глава, той я покани в светилището си.

Наистина ли очакваше топъл прием, запита се Катлин. В края на краищата, през изминалите две седмици Алекс на два пъти беше отпращан от „Корал Роуз“.

— Вярвам, че се чувствате добре, мадам?

Тя нервно кимна. Не беше планирала така нещата. Даже тонът му беше студен.

— Сега съм добре, Алекс. Съжалявам, че трябваше напразно да идваш до „Корал Роуз“. Не съм мислела...

Преди да успее да довърши, той стана от бюрото и се изправи пред нея. Имаше нещо заплашително в поведението му, в начина, по който я гледаха тъмните му очи. Това подсказа на Катлин, че той въобще не е доволен от идването ѝ в „Шадоу Миър“.

— Ако си зает сега, може би е по-добре да дойда друг път?

— Има ли изобщо удобно време за една уличница да посети дома ми?

Катлин можа само да се изненада от неговата грубост.

— Изглеждате изненадана, мадам, че ви разкрих! — той се приближи, като я гледаше студено.

— Не знам какво...

„Гарик Стийли, по някакъв начин той е разбрал за Гарик!“

В следващия момент той сграбчи ръката ѝ.

— Отричаш ли това, че са те видели в един публичен дом в Лондон? Преди да отговориш, нека те информирам, че източниците ми са винаги точни.

Алекс Блакторн плащаше много за информацията, която получаваше от множеството агенти по целия свят. Информацията за Катлин Ашфорд пристигна едва тази сутрин направо от неговия човек в Лондон. Един мъж напусна кабинета само преди минути и беше изведен през задния вход.

Катлин зяпна от изненада. Какво, за Бога... О, Боже мой, каза си тя, той е разбрал за посещението ѝ в къщата на Роуз Бишоп, която имаше много лоша слава. В този момент тя искаше да му обясни какво се случи онази вечер в Лондон, но имаше нещо у Алекс, може би злобата, с която стискаше ръката ѝ, което не ѝ позволи да признае, защо наистина беше посетила публичния дом.

— Не съм била аз на това отвратително място, Алекс — тя се опита да се отскубне от ръката, която се беше впила в плътта ѝ.

— Не можеш да ме измамиш, Катлин. На бюрото има информация за целия ти живот от времето, когато баща ти те е оставил в къщата на Елизабет Уесли.

— Какво? — Катлин не можеше да повярва, че е търсил информация за нея.

Предателството, което усещаше Алекс в момента, надминаваше всичко, което беше изпитвал в миналото. Той беше вярвал, че тази жена е по-различна от всички останали. Тя беше чистотата, която липсваше в живота му, и до момента, в който отвори пакета и мръсното ѝ минало се разкри пред него, той я беше издигнал на пиедестал, до който никой друг не се беше приближавал дори. Но тя беше като всички останали! Измамата беше част от женската ѝ игра. Но стига вече. Той щеше да се отнася към нея като към всички лъжливи курви, които беше познавал в миналото. Ръката му стегна хватката, а другата се протегна към свободната ѝ ръка.

— Алекс, трябва да ме послушаш. Направил си грешка! — извика разтревожено Катлин.

— Грешка? — изръмжа той. — Докладите не лъжат!

— Но това не съм била аз. Това беше моята братовчедка — тя не можеше да измисли нищо друго, докато той злобно я стискаше.

Изведнъж хватката му се отпусна.

— Братовчедка? В доклада не се казва нищо за братовчедка.

— Много малко хора знаят за нея, името ѝ е Кат.

Катлин се хващаше за всичко, което би го накарало да я пусне. Имаше нещо много странно в начина, по който я гледаше, и всичко, което тя искаше, бе да я пуснат и да си отиде от „Шадоу Миър“, а единственият начин да постигне това беше да го излъже и тя нямаше нищо против да го направи.

— Кат?

Алекс гледаше жената в ръцете си с недоверие. Той искаше с всяка клетка от тялото си да ѝ повярва. Всичките му мечти бяха свързани с нея и той не можеше да понесе да научи, че всички те са безсмислена измама.

— Кат много прилича на мене, Алекс. Затова хората в Лондон са я сбъркали с мен!

Катлин усети, че натискът на ръцете му отслабва и поблагодари на Бога, че ѝ вярва.

— Чух за пиратски капитан, който използва това име. Кат. Възможно ли е братовчедка ти да те е последвала в Карибите?

— Да, Алекс, да! — отвърна Катлин.

Накарай го да вярва във всичко, което поиска, каза си тя. Само да я пусне оттук!

Изведнъж отношението му към нея се промени. Ръцете му нежно държаха нейните, тъмните му очи се стоплиха и чертите на лицето му омекнаха.

— Съжалявам, Катлин, моля да ме извиниш за грубото ми поведение. Но като прочетох, че са те видели в къща с лоша репутация, естествено предположих, че...

Той не можа да довърши това, което мислеше да каже. Повярва, че Катлин е жената, чийто образ беше изградил в съзнанието си. Той не можеше да изрече в нейно присъствие мръсните думи, които бяха в ума му. Вярваше, че тази нейна братовчедка, наречена Кат, е толкова лоша, колкото е добра Катлин.

— Всичко е наред, Алекс — Катлин въздъхна с облекчение, без да знае какво щеше да ѝ стори той, но и нямаше никакво желание да узнае.

— Защо не седнеш и не ми кажеш защо дойде в „Шадоу Миър“. Слугата ти не ти ли каза, че възнамерявах да те посетя днес следобед?

Катлин беше прекалено притеснена, за да седи и да говори с него, като че ли нищо не се беше случило през последните няколко

минути. Тя поклати глава, сякаш да избистри мислите си.

— Аз... аз не съм сигурна.

В никакъв случай нямаше да му каже, че е дошла, за да развали годежа им. Не беше ясно каква щеше да бъде реакцията му и тя не искаше да изпробва за втори път жестокостта му.

— Изглеждаш някак бледа, скъпа. Надявам се, че няма да повториш болестта си от последните две седмици.

В момента Алекс беше изцяло загрижен за нея. Нищо от предишното му поведение не беше останало в начина, по който нежно се беше надвесил над нея.

— Може би се чувствам малко изморена. Беше грешка да идвам днес тук. Съжалявам, че те обезпокоих.

Най-добрият начин на действие беше да се измъкне оттук, каза си Катлин. Имаше нужда от време да помисли и да осъзнае това, което се случи в кабинета. Той се прояви като човек, напълно различен от този, който я ухажваше.

— О, скъпа, не ме притесняваш ни най-малко.

Той се държеше така, сякаш никога не беше получавал информацията за нея и последвалата грубост никога не се беше случвала.

— Защо не си починеш в кабинета ми, докато отида до конюшната и разпоредя да оседлаят коня ми. Ще те изпратя до „Корал Роуз“ и може би в бъдеще ще ми пращаш съобщение, че възнамеряваш да ме посетиш. Ще бъде удоволствие за мен да изпращам охрана да се грижи за безопасността ти.

На Катлин не ѝ трябваше охрана, както и не искаше той да я изпраща до „Корал Роуз“. Трябваше ѝ време да си помисли.

— Това не е необходимо, Алекс. Мисля, че трябва да тръгвам сега. Сигурна съм, че без проблеми ще се прибера в „Корал Роуз“.

Тя се отправи към вратата на кабинета и несъзнателно затаи дъх, опасявайки се, че той ще я сграбчи отново и ще настоява да я придружи.

— Ще ти се обадя след няколко дни. Имам малко спешна работа и ще отсъствам няколко дни от „Шадоу Миър“, но след като се върна, не се безпокой, веднага ще дойда да те видя в „Корал Роуз“.

Той я спря пред вратата, хвана ръката ѝ и я доближи до устните си. Тъмните му пронизателни очи я гледаха в лицето, когато той

промърмори:

— Не се затормозявай с мисли за далечната си братовчедка, скъпа. Обещавам, че няма да повдигам вече този проблем.

Катлин усети студени тръпки да я побиват от думите му. Единственото, което можеше да направи, бе да кимне с глава. Ако беше изпитала неудобство, когато влезе в къщата, то сега, когато я напускаше, почувства, че краката ѝ треперят.

В какво, за Бога, се забърка? Тя не само все още беше обвързана с този мъж, но и му наговори безобразни лъжи. И най-лошото от всичко беше, че си призна, че знае за пиратския капитан, известен като Кат.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Часът беше късен. В кръчмата „Соленото куче“ кипеше от живот и предният салон беше изпълнен до краен предел. Повечето налични маси бяха заети — моряците и докерите стояха с халби в ръце до бара, който беше разположен до стената. В тъмния ъгъл на кръчмата двама мъже водеха оживен разговор, прекъсван единствено от Мърси или някоя от другите сервитьорки, които им пълнеха чашите и се опитваха да изкушат някой от мъжете да се раздели с известно количество пари срещу услуги от тяхна страна в една от стаите на горния етаж.

И двамата изглеждаха незаинтересовани от сервитьорките. По-едрият от тях, който беше облечен като моряк и от едното му ухо висеше златна обеща, поглеждаше крадешком към бара, защото искаше да остане незабелязан.

— Имам идея да взема кораб и да превозвам роби — каза той тихо. — Парите са при „черната слонова кост“. Чух, че в района на делтата на Мисисипи в Америка много се търсят негри и цената за пълен кораб с негри е долар за фунт живо тегло.

Седящият срещу него мъж повдигна яката на пелерината си.

— Не ме интересува какво смяташ да правиш, когато приключи с тебе. Ти ми дължиш нещо и аз смятам да си го взема! Аз искам жената пират, наречена Кат, и ти ще ми я доведеш!

— Това ще бъде последното! Цената за главата ми расте. Сега ме гони някакъв мъж, когото не познавам. Казват, че е голям и сребристият му поглед предизвиква всеки, когото срещне. Усещам кога ми изтича времето и ти казвам, че е сега! — мъжът изпи последните глътки бира, останали в халбата му, след което удари калаения съд в масата.

Тъмните очи на другия го погледнаха — пронизващ поглед, който можеше да изпепели дори душата му.

— Ще приключим нашата работа, когато и ако аз кажа. Не забравяй кой те снабди с кораба и екипажа и кой ти праща съобщения за най-богатите кораби, които минават през Карибите. От първия ден,

когато преди години ми разкри идеите си за пиратство, ти продаде душата си на човека, който предлага най-висока цена! Ако някой те търси, справи се с този проблем. Не ми казвай, че ще захвърлиш всичко и ще избягаш. Аз имам нужда от теб, Джак, не ме разочаровай. Намери жената и ми я доведи!

От никого друго в карибския район пиратът, наречен Бристъл Джак не се страхуваше така, както от седящия срещу него мъж. Той имаше основателни причини да се бои. Беше наясно какво мъжът можеше да направи с острия нож, който никой не знаеше, че носи, докато не станеше прекалено късно, а също и с властта, която му носеха парите. Той беше в състояние, ако пожелае, да изпрати цяла флотилия кораби да го преследват и Джак не се съмняваше, че ако не изпълни каквото искаше мъжът, щеше да направи точно това. Той кимна с мазната си, тъмнокоса глава.

— Аз ще намеря Кат за тебе, не се безпокой за това.

— Това повече ми харесва, Джак. Ти я доведи и аз ще те възнаградя богато. Може дори да те оставя да се занимаваш с негрите си.

Бристъл Джак кимна още веднъж с глава и изпи на един дъх чашата, която Мърси му напълни.

— Доста сте голям, а, капитане?

Тя намигна на Джак и като се обърна към другия мъж, добави:

— Работата не върви както друг път, джентълмени, затова, ако и двамата сте съгласни, предлагам изгодна цена. Двамата за една златна монета, но тази цена е само за тази нощ!

Джак бутна назад стола си и измърмори, че трябва да се връща на кораба си. Загърнатият в черна пелерина мъж също стана, но черните му очи се спряха върху момичето, преди да се отправи към вратата.

Когато напусна кръчмата, той кимна по посока на момичето, на един мъж, който се появи до него. Последният, изглежда, го разбра добре, без да си казват нито дума и се върна в кръчмата. Като намери Мърси, той ѝ прошепна нещо на ухото, което я накара широко да се усмихне и да кимне в знак на съгласие.

Докато другият уреждаше нещата, мъжът с пелерината изчезна.

Гранд Тер, известен на всички като покрития с лоша слава рай на пиратите, се издигаше като диамант в тропическите води на Карибите. От палубата на „Окото на Кат“ Катлин разглеждаше острова с очакване. За първи път, откакто бе капитан на кораб, тя щеше да бъде сред хора като нея, като една от тях. Съзнавайки, че славата ѝ се е разнесла навред из Карибите, тя бе наясно, че си е спечелила не малко врагове и никак нямаше да бъде изненадана, ако се наложеше да се защитава в това екзотично леговище на опасни мъже и жени. Усещайки прилив на смелост, тя бе сигурна, че е готова да посрещне всяко предизвикателство. Отдавна копнееше за приключенията, които Гранд Тер предлагаше.

— Как мислиш, Тад? Дали ще можем да си намерим чиста странноприемница на острова, или ще останем на борда на кораба?

Тад стоеше до нея и също оглеждаше острова.

— Мислих за това, момиче. Ще останем на борда на „Окото на Кат“. Всичко, което съм чувал за острова от членове на екипажа, които и преди са били тук, ме убеждава, че тези, които живеят тук са изгнаници и престъпници. Дори жените искат само едно — да съберат колкото може повече пари и дрънкулки.

— Подсигури да има непрекъснатата охрана на кораба. Всички заслужаваме да се позабавляваме, но не искам да допуснем да ограбят кораба ни.

— Да, момиче, всичко може да се очаква от тези, които ще срещнем тук. Ще определя часовете още преди да сме хвърлили котва.

— Това ли е, Кат? — попита въодушевено Джошуа.

Той застана до перилата и се загледа през океана към острова.

— Да, това е Гранд Тер, Джошуа. Не забравяй това, за което говорихме. Пит и Саймън трябва да са с теб през цялото време, докато си на острова. Не искам да се безпокоя за теб.

Джошуа нетърпеливо кимна с глава. Той харесваше и двамата мъже, които тя спомена, и нямаше нито против те да бъдат с него.

— Мислиш ли, че ще срещнем много пирати, сестричке? — зелените му очи разглеждаха острова със смесица от очакване и възхищение. — Мислиш ли, че дори ще видим Джийн Лафит?

От всички истории за пирати, които бе слушал, това бе най-смелия и романтичен образ в детското му съзнание.

Катлин не искаше да разваля забавлението на брат си, докато е на острова, и затова само се усмихна на детския му ентусиазъм. Не й даваше сърце да му каже, че това вероятно е последният път, когато те плават на борда на „Окото на Кат“. През последните няколко дни тя бе решила да се откаже от пиратския си живот. Неведнъж си повтаряше, че играта е прекалено опасна. Сега имаха достатъчно пари, които щяха да им стигнат за известно време и беше твърдо решена да не се омъжи за Алекс Блаторн. Тя се успокояваше с факта, че се очакваше „Корал Роуз“ да има добра реколта от захар и памук. Щяха да се справят, но сега нека се забавляват на Гранд Тер.

— Карнавалът на острова започнал ли е вече? Аз дори не съм бил на карнавал, а ти, Тад? — както винаги Джошуа имаше много въпроси.

Докато Тад търпеливо отговаряше, Катлин наблюдаваше как „Окото на Кат“ спуска котва недалеч от брега. Две лодки бяха спуснати от местата им на кораба. Карнавалът щеше да започне на следващата вечер и докато слушаше отговорите на Тад, тя разбра, че нейното въодушевление не е по-малко от това на Джош.

Не след дълго Катлин, Джошуа и всички останали, освен тези, които останаха да пазят кораба, се отпавиха към брега.

На самия остров вече се беше разнесла новината, че „Окото на Кат“ е хвърлил котва. Повечето от обитателите на Гранд Тер стояха пред дървените постройки, които съставляваха къщите и магазините им. Очите на всички бяха насочени към пиратския кораб, за който бяха слушали много през последните няколко месеца. Докато лодките се приближаваха към брега, хората се сбираха близо до водата, като се смееха, бутаха и обсъждаха в очакване на капитана и екипажа на „Окото на Кат“.

Катлин веднага забеляза, че стоящите на брега представляваха тълпа от груби, недодялани хора. Жените бяха изтощени и измъчени, с мръсни и парцаливи дрехи. Мъжете изглеждаха малко по-добре — с твърди и рошави бради и тела, които дълго време не бяха виждали вода. Отмятайки назад катраненочерните си къдрици, Катлин даде възможност на всички да я огледат добре, като държеше главата си високо изправена и отвърщаше на всеки поглед. Тя не можеше да бъде сплашена от подобна тълпа! Тя беше Кат, капитан на хубав кораб. И

вече си беше създала име по тези места. Когато стъпи на брега, зелените ѝ очи блестяха.

— Е, ако твоят кораб се казва „Окото на Кат“, ти трябва да си Кат, за която сме чували много през последно време.

Един мъж с риза на бяло и червено райе и мръсни, провиснали панталони пристъпи към малката лодка, от която току-що беше слязла Катлин. Той изглеждаше по-смел от другите, докато мрачният му поглед оглеждаше новодошлите на острова.

С по едно движение Слейд, Тад и Дърк застанаха до Катлин и поставиха ръцете си върху дръжките на оръжията си, които добре се виждаха.

— Аз съм известна като Кат — заяви Катлин, докато оглеждаше тълпата и се питаше, макар и със закъснение, в какво тя и нейният екипаж се бяха забъркали. За момент погледът ѝ се премести върху Джошуа, за да се убеди, че е в безопасност между Пит и Саймън. Докато гледаше грубите черти, които се взираха в нея, тя разбра, че е най-добре, ако прояви смелост. Този тип хора не биха приветствали никаква проява на слабост.

— Успокойте се, мъже, тук няма толкова глупав човек, който да ни предизвика.

Погледът ѝ се върна върху мъжа, който беше пристъпил напред и веднага забеляза, че той се отдръпва.

Проявената смелост намали напрежението, което създаде тълпата, наобиколила двете малки лодки. Хората започнаха да говорят — жените оценяваха екипажа на „Окото на Кат“, мъжете задаваха въпроси за Кат и стоящите до нея мъжаги. Всички проявяваха нужното уважение към жената капитан.

Групата не се задържа дълго на брега. Слейд, който беше идвал няколко пъти на острова, бързо ги упъти към вътрешността на града.

На Катлин Гранд Тер не ѝ изглеждаше много голям. Селището се състоеше от набързо изградени дървени постройки, разхвърляни върху белия пясък чак до гъстата растителност. Тя беше тази, която придаваше истинската красота на острова.

Докато Слейд ги водеше през центъра на селището, хората зарязваха работата си, за да наблюдават шествието на непознатите мъже и красивата жена, която носеше панталон и се перчеше с блестяща кама, изработена от скъпоценни камъни, която висеше на

хълбока ѝ. В края на прашната улица групата се спря пред висока сграда, която явно беше някакво заведение.

— Да си вземем нещо за ядене и пиене оттук, капитане. Това е най-доброто, което островът предлага — осведоми я Слейд.

Катлин погледни мъжете от екипажа си. Някои от тях изглеждаха привлечени от идеята за пиршество, а други очакваха да видят какво още предлага островът.

Джошуа се присъедини към втората група и след малко се отдалечи заедно с част от мъжете. Пит и Саймън бяха плътно до него, както им бе наредено. Катлин кимна на Слейд:

— Признавам, че съм жадна и бих хапнала нещо.

Тя не можеше да сподели, че храната на кораба беше посредствена и непривлекателна. Не искаше Саймън да научи, че не одобрява готвенето му, но истината беше, че имаше какво още да се желае от възможностите му на готвач.

Когато заедно с Тад и Дърк влязоха в сградата, Катлин присви очи, за да свикне с мрачната обстановка. За минута групата остана до вратата, след което Дърк я хвана за ръката и я отведе до масата в ъгъла, за да се настанят.

Само след секунда големият мъж зад бара се оказа до тяхната маса. Всички се почувстваха отвратени, когато той застана пред тях с висящ над панталоните си масивен корем. Прекалено малката му риза не можеше да побере огромното туловище и висящата бледа плът на гушата.

С необичайно любезен тон той попита:

— За карнавала ли сте тук, приятели? Ще откриете, че Гранд Тер е много приятелски настроено място, имате думата на Сами Бейтс. Очаквам до довечера в кръчмата ми да има места само за правостоящи.

Тад кимна с глава и обясни на големия мъж, че карнавалът е причината да са на острова.

— Засега, приятелю, аз и момчетата ще искаме по халба бира. А дамата желае чаша горещ чай.

Дебелият мъж не можа да сдържи смеха си и шкембето му започна да се тресе, привличайки вниманието на всички в кръчмата към новодошлите.

— По-скоро ще намерите чаша майчино мляко на острова, отколкото чаша чай — той се засмя отново.

— Халба бира също ще свърши работа.

Катлин усети, че се изчервява от подигравателните думи на мъжа, но не желаейки да прави повече сцени, бързо се опита да забрави за случилото се.

— Какво имате за ядене? Екипажът ми и аз бихме желали нещо топло.

Погледът на кръчмаря се изостри.

— Чух, че капитанът на „Окото на Кат“ е много приятен за окото. Признавам, че приказките ви подценяват, капитане.

Той се опита да направи някакъв непохватен поклон, но при огромните му размери това движение се получи малко смешно.

— Жена ми, Моли, е сготвила варено месо и няколко питки черен хляб, но може би за някоя допълнителна пара ще ви приготви нещо специално, ако пожелаете.

Алчността в малките му очички не остана незабелязана за Катлин. Вероятно Сами Бейтс печелеше повече от другите на острова, като изпълняваше специалните желания на капитаните на пиратски кораби, които често се отбиваха на това място.

— Вареното и хлябът ще бъдат достатъчни засега.

— Е, може би някой друг път, капитане. Ние също предлагаме стаи, ако смятате да останете на сушата, докато сте на острова?

По никакъв начин Катлин или мъжете от екипажа ѝ нямаше да останат през нощта под покрива на този потаен човек. От пръв поглед ставаше ясно, че той нямаше да се поколебае да ги ограби, ако му се отдадеше, макар и малка, възможност.

— Ще се върнем на кораба за нощта. Все пак, благодаря — отговори Катлин.

— Както желаете, но ако промените решението си, може да се обадите на старата Моли. Тя веднага ще ви приготви стаите — с това огромният мъж ги остави, за да отиде до бара и да им сипе бира.

Само след няколко минути жената на кръчмаря, Моли, донесе на масата им поднос, отрупан с храна. Моли беше толкова тънка, колкото дебел беше Сами Бейтс. Тя изглеждаше мълчалива и навъсена.

Към края на обедата кръчмата се оживи. Още няколко мъже и жени се промъкнаха през предната врата с весели викове. Катлин отмести чинията си и като се отпусна на стола, отпи от бирата.

Оказа се, че рано или късно, през деня или вечерта, моряците, главно пирати или контрабандисти, и техните недодялани жени, които съставляваха основната част от населението на острова, задължително се отправяха към кръчмата на Сами Бейтс. Докато лениво оглеждаше стаята, Катлин видя Джошуа и няколко души от екипажа ѝ да влизат през предната врата, следвани от друга група мъже. Но това, което привлече вниманието ѝ беше жената, която влезе с втората група. Беше доста висока и широкоплещеста, с големи гърди и силно начервени устни. Тя също носеше мъжки дрехи, но това, което я отличаваше от всички останали в кръчмата, беше дългата ѝ огненочервена коса.

Щом стъпи в кръчмата, тя започна да се оглежда.

— Къде е тя? — извика през цялата стая на Сами. — Къде е жената, наречена Кат?

Лукава усмивка премина по лицето на Сами. Той знаеше, че ако жената капитан, наречена Кат, остане достатъчно дълго, щяха да я потърсят. Имаше прекалено много луди глави на острова, за да я оставят, без да я предизвикат. Той кимна с глава по посока на масата на Катлин и очите му ѝ казаха всичко, което тя трябваше да знае.

Жената прекоси стаята и спря пред масата, където чернокосата жена седеше с тримата мъже.

— Ти ли си Кат?

Кристалночистите ѝ сини очи бяха съсредоточени върху Катлин. Нито за миг тя не погледна към седящите с жената капитан мъже.

Катлин бавно кимна с чернокосата си глава и ръката ѝ под масата се спусна към сабята, която беше в ножницата на хълбока ѝ.

— От дълго време чакам да се запозная с капитана на „Окото на Кат“ — каза тя студено. — Преди няколко месеца твоят кораб нападна испански галеон?

Катлин кимна отново.

— Ти открадна товара му от мен!

— Вярвам, че кредитото на пиратските кораби е, който първи стигне, първи да взима!

Слейд се изправи и когато няколкото мъже, дошли в кръчмата с жената, предпазливо се доближиха до масата, той шумно ритна стола върху мръсния под.

След неговата намеса погледът на жената се премести от Катлин към мъжа, който преди малко седеше с нея на масата, но сега се беше

изправил в цял ръст. Постепенно приятните ѝ черти придобиха невярващо изражение, примесено с изненада.

— Слейд? Това ти ли си?

Сините очи на жената се отвориха широко и в следващия момент тя се хвърли в прегръдките му.

— Знаех, че не можеш да изчезнеш завинаги.

Слейд се усмихна широко, като притисна жената към гърдите си.

— Соня, виждам, че си неотразима, както винаги.

— И ти, стари котарако, изобщо не си се променил.

— Тук бъркаш, Соня. Много неща се промениха от последния път, когато те видях преди три години — Слейд се засмя от удоволствие, че вижда това забавно същество отново.

— Можеш да ми кажеш всичко. За карнавала ли си тук? Защо седиш с екипажа на „Окото на Кат“?

Сините ѝ очи го разглеждаха, изпълнени с нещо подобно на страст — от главата, покрита с дълга, стигаща до раменете коса, висящите обеци, както тя си ги спомняше, и по цялата дължина на голямото му мускулесто тяло. Тя нямаше търпение да остане насаме с него.

— Кажи на хората си да си вземат нещо за пиене и ще ви представя както подобава на моя капитан.

Мъжете до Соня бяха готови според обстановката да нападат или да се защитават.

— Твоят капитан? Искаш да кажеш, че си ѝ помагал да открадне товара ми?

Тя се обърна към хората си и като кимна бавно с червенокосата си глава, им показа, че оттук нататък може да се оправи сама.

Слейд вдигна стола си и изчака жената да седна.

— Хайде, Соня, знаеш толкова добре, колкото и аз, че испанският галеон беше за първия. Ти се сърдиш, че „Окото на Кат“ го откри преди теб — Слейд се усмихна широко и седна до нея.

През това време Джошуа беше застанал до Катлин и като го погледна, Соня попита:

— Кое е това дете?

— Това е Джошуа, братът на Кат. А това са Тад и Дърк. Те също са членове на екипажа на „Окото на Кат“.

За един по-продължителен момент червенокосата скандалджийка се загледа в Тад, а след това и в Дърк. Бавно сините ѝ очи се върнаха, за да огледат по-продължително Тад.

— Какво е това, семейно празненство ли? За какво момчето се мотае наоколо?

— Джошуа е съсобственик на „Окото на Кат“ и има пълното право да бъде тук — Катлин усети, че гневът ѝ нараства от липсата на маниери у другата жена.

Като извади златна монета от джоба на панталона си, жената я хвърли във въздуха към Джошуа. Тя се усмихна, когато той пъргаво я хвана във въздуха.

— Разкарай се. Иди да се забъркаш в някоя каша.

Джошуа премести поглед от жената към златната монета в дланта си.

— Благодаря — извика той и се хвърли към бара, където Пит и Саймън пиеха бира. След минута тримата вече напускаха кръчмата, защото Джошуа гореше от нетърпение да види за какво може да похарчи монетата.

— Сега за теб — жената, известна като Соня се обърна към Катлин. — Добре, лейди, ще ти кажа това: ти си толкова хубава, колкото ми бяха казали, но ставаш ли изобщо за капитан на пиратски кораб?

Катлин отвори уста, за да постави другата жена на мястото ѝ, но преди да може да изрече разгорещените думи, които моментално се появиха на езика ѝ, Слейд заговори:

— Кат може да се бие по-добре от повечето мъже, които познавам, Соня, и може да издава заповеди по-добре от тях.

След тези думи, изречени от такъв смел човек като Слейд, Соня разгледа по-добре жената, която през последните няколко месеца считаше за своя конкурентка.

— Признавам, че испанският капитан, който възпя красотата ти, когато съобщи на екипажа ми, че вече е бил нападат и ограбен, не спечели симпатиите ми към другата жена-пират, която броди из Карибите.

— Искаш да кажеш, че също си капитан на пиратски кораб? — попита Катлин, която започна да намира цялата тази работа за забавна.

Докато жената не заплашваше нея или брат ѝ, тя нямаше от какво да се опасява.

Катлин беше повече от убедена, че ще се справи с тази жена, наречена Соня, ако се наложеше. Тя много добре познаваше силата на ръката си, когато в нея имаше сабя.

За първи път Соня ѝ се усмихна.

— Моят кораб се казва „Рисът“. Чувала ли си за него?

Катлин трябваше да признае, че не беше чувала за нейния кораб, но бързо добави:

— Брат ми и аз обикновено си стоим вкъщи. За първи път идваме на Гранд Тер, острова, на който пиратите могат да се шляят свободно и предполагам, че научаваме малко за това, което става в Карибите.

— Е, Кат, трябва да промениш това колкото може по-бързо. С твоя външен вид можеш да имаш всеки мъж в карибския район, включително и самия Джийн Лафит, което значи много, защото в момента той е изцяло погълнат от новата си любовница, Белинда.

Соня разбра думите на Катлин погрешно и реши, че на другата жена ѝ липсва мъжка компания. Както винаги, мислите на Соня се въртяха около противоположния пол.

— Не това имах предвид, когато дойдох на Гранд Тер. Ние сме тук за неколкодневна почивка.

Соня наведе глава назад и огнената ѝ коса се изсипа като водопад.

— Почивка? Няма да намерите нищо подобно тук! — каза тя на висок глас. — Карнавалът е времето, когато целият остров се отдава на удоволствията на живота — на ядене и пиене; да забрави това, което е било вчера, и да очаква най-доброто от идващите дни!

Тад се засмя заедно със Соня.

— Ти си много самоуверена, момиче. Такива жени харесвам.

Със смело намигване Соня отвърна подобаващо:

— А ти си мъж, с когото би ми харесало да прекарам малко време. Определено обичам мъжете с буйни бради. Може би по-късно ще пожелаеш да видиш каютата ми на „Рисът“?

Никога по-рано Кат не беше срещала такава безсрамна жена, но явно мъжете на масата напълно одобряваха прямото ѝ поведение. Тад

се ухили до уши, а Дърк очакваше и той да бъде поканен в нейната каюта.

Соня се засмя гласно, като видя шокираното изражение на Катлин.

— Успокой се, Кат. Ще видиш, че съм жена, която не се притеснява от здравословния си апетит, когато става въпрос за мъже. Всъщност това е една от причините, поради които реших да дойда на карнавала тази година. Утре вечер имам среща с един дявол със сребристи очи, който е капитан на кораб.

Капитан на кораб, който има сребристи очи? Беше ли възможно тази жена да говори за Гарик Стийли, запита се Катлин, но бързо отхвърли тази мисъл като голяма безсмислица. Фактът, че Гарик Стийли беше почти винаги в мислите ѝ, я накара да направи това прибързано заключение. Въпреки че не го беше срещала от седмици — от онази нощ в градината на „Корал Роуз“ — Катлин всяка нощ виждаше хубавия му образ в съня си и от думите на другата жена, сребристосините му очи, които в миналото имаха силата да я разтапят отвътре, веднага изплуваха в съзнанието ѝ.

— Ние с момчетата ще отидем ей там и ще се включим в канадската борба. Вас, дамите, ще ви оставим да се опознаете по-добре.

Слейд кимна към мястото в другия край на кръчмата, където двама мъже мереха силите си, заобиколени от шумни ентусиасти.

— Още един кръг тук, Сами, за мен и за Кат — извика Соня на дебелия барман, когато мъжете напуснаха масата им. — Може би след още няколко питиета ще ти разкажа всичко за този здрав пират, на когото съм хвърлила око, Кат. Много време мина, откакто не съм споделяла с друга жена.

Катлин нямаше никакво желание да бъде довереник на тази груба жена, но възпитанието я накара да се усмихне и да кимне с чернокосата си глава.

Сами Бейтс постави още две халби с бира на посочената маса и с лукава усмивка се обърна към Соня:

— Предложението още важи. Кажете само една дума и ще отпратя Моли още със следващия кораб, който напуска Гранд Тер.

— Ти, старо краставо куче! — засмя се Соня. — Ако бях на мястото на Моли, щях да те разрежа от гърлото до черния дроб.

— Тя няма дори част от твоя кураж, Соня, затова няма от какво да се страхувам.

— Чул ли си нещо за кораба, за който ти казах да наблюдаваш? — попита Соня малко по-сериозно.

— Не, всичко, което знам, ти го казах снощи. Екипажът на кораба каза миналия път, когато бяха тук, че ще дойдат за карнавала. Смятам, че „Морската фея“ или неговият капитан няма да имат смелостта да те разочароват.

— „Морската фея“! — възкликна Катлин.

„Дяволът със сребристите очи, който е капитан на кораб“ беше Гарик Стийли! Катлин замръзна на мястото си. Сами Бейтс все още гледаше към нея, а Соня взе чашата си в ръка и въпросително я погледна. Гарик Стийли щеше да бъде на Гранд Тер за карнавала и Катлин не знаеше дали да се смее или да плаче.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Към полунощ Катлин и екипажът ѝ се отправиха към „Окото на Кат“ с двете малки лодки. Кръчмата на Сами Бейтс се оказа центърът на събитията на острова и към края на вечерта очите на Катлин се затваряха, докато тя придържаше Джошуа в малката лодка.

— Тя ми харесва, Кат.

Сънливият глас на брат ѝ прекъсна мислите ѝ, докато малките лодки се приближаваха към големия кораб.

— Кой ти харесва, Джошуа?

— Червенокосата жена-пират.

— Така може — отговори Катлин, когато тези, които бяха най-близо до въжената стълба, започнаха да се изкачват на кораба.

— Изглежда ми много мила. С тази златна монета, която ми даде, си купих ново джобно ножче. Сигурен съм, че тя може да направи всичко.

— Няма да съм изненадана, Джошуа — отвърна Катлин в момента, когато той започна да се изкачва по стълбата.

Болката в задната част на главата на Катлин се усили и докато разтриваше с пръсти веждите си, за да я облекчи, тя си каза, че е пила прекалено много. Соня беше настояла да ѝ купи още няколко халби бира и след като научи, че другата жена е дошла на острова с надеждата да се срещне с Гарик Стийли, Катлин успокои биещото си сърце, като се потопи в удоволствието на гнева си. Жената пират с огненочервени къдрици, която брат ѝ намери за прекрасна, беше само още едно от завоеванията на Гарик Стийли.

Като последва Джошуа по стълбата, изкачвайки се леко като пъргав моряк, Катлин не се задържа дълго на палубата, а се отправи направо към каютата си. Останала сама, тя свали черните ботуши и оръжията си. Обикаляйки каютата на бос крак, тя застана пред гардероба, където беше костюмът, който щеше да облече за утрешния карнавал. След малко излезе на балкончето, което гледаше към морето. За секунда зелените ѝ очи обиколиха озареното от луната море и се

възхитиха на далечните силуети на корабите. Накрая погледът ѝ се премести върху острова и когато по тялото ѝ премина тръпка на смело очакване, мислите я отведоха при Гарик Стийли.

Няколко пъти тази вечер тя си каза, че трябва да намери някакво извинение пред екипажа и да напусне Гранд Тер. Тя трябваше да избяга, без да поглежда назад, предупреди я един вътрешен глас. Спомни си невероятното удоволствие, което беше изпитала в ръцете на екстравагантния морски капитан и издаде лек стон, изпълнен с копнеж. В същото време ръцете ѝ се протегнаха и сграбчиха парапета, сякаш за да намери опора.

Мъжът на мечтите ѝ, не този, за когото трябваше да се омъжи, ще бъде на острова утре вечер! И въпреки че Катлин знаеше, че причината той да дойде беше друга жена, тя не можеше да се пребори с възбудата, която преминаваше през тялото ѝ.

Защо да напуска острова, запита тя вътрешния си глас. Никой не знаеше, че Кат и Катлин Ашфорд са едно и също лице. С нейния костюм никой нямаше да я познае, а с доминото, което щеше да покрива лицето ѝ, дори Гарик Стийли нямаше да знае коя е тя. Тя ще може да наблюдава, докато той съблазнява и прелъстява друга жена и тогава, когато той се върне при нея още веднъж, както в онази нощ в „Корал Роуз“, тя ще има с какво да се въоръжи — спомена за червенокосата жена-пират, наречена Соня, прилепнала до гърдите му!

Малка усмивка — смесица от възбуда и гняв — се появи на устните ѝ. Тя щеше да изхвърли от мислите си лъжливия капер веднъж завинаги. Като се убеди, че той не е нищо повече от жалък женкар, за каквото винаги го е смятала, тя ще може да забрави нощите на гореща страст, прекарани в прегръдките му. Тя ще може да се освободи от тези спомени веднъж завинаги и няма да бъде измъчвана повече от морския капитан със сребристосини очи.

Като напусна каютата си, където прекара два часа, приготвяйки се за карнавала, в момента, в който стъпи с червените си обувки на палубата, Катлин беше посрещната от викове и подсвирквания.

— Боже, сестричке, изглеждаш чудесно.

Зелените очи на Джошуа се разшириха, когато видяха сестра му да стои пред него в огненочервения си костюм с пластове черна

дантела, които се подаваха под фустата ѝ и с черна дантелена шапчица върху главата ѝ.

Катлин беше открила облеклото за фламенко в трюмовете на испанския кораб, който „Окото на Кат“ превзе преди един месец. Тя не беше сигурна за какво го взема, но сега, изправена пред възхитените погледи на екипажа си, беше доволна, че го е направила. Червените ръкави се спускаха до лактите ѝ, корсажът беше стегнат и изрязан. Черният корсаж и фустата стояха като сатен върху кожата ѝ. Стискайки в ръка червеното си домино, тя се усмихна нежно на брат си, който, както и останалите от екипажа, беше облечен като пират.

— Ти ще ги побъркаш, капитане. Аз и няколко от момчетата от екипажа ще те наглеждаме, не се притеснявай — каза Дърк, изумен от красотата на Катлин в този испански костюм.

— Това няма да е необходимо, Дърк. Аз нося камата си.

Тя постави ръката си върху дръжката на оръжието си, което така се сливаше с костюма ѝ, че в първия момент оставаше незабелязано.

— Ние дойдохме тук да се забавляваме и не искам никой от вас да се тревожи за моята сигурност. Аз ще се оправя.

Колкото по-малко хора имаше около нея, толкова по-малка беше вероятността Гарик Стийли да я познае, каза си тя.

По изражението на лицето ѝ мъжете разбраха, че не могат да спорят с нея. Тад и Слейд насаме по-късно си казаха, че независимо от инструкциите ѝ, ще я наблюдават.

— А по кое време се прибра на „Окото на Кат“ тази сутрин?

Катлин промени темата на разговора, като погледна към Тад.

— Не беше отдавна, сестричке. Видях го да го докарват с малка лодка от „Рисът“ — отговори Джошуа, преди Тад да може да каже нещо.

Смях последва думите на момчето и Тад усети, че се изчервява.

— Момичето искаше да ми покаже кораба, а и имаше няколко интересни неща в каютата ѝ.

— Как изглежда „Рисът“? — Джошуа прие думите му сериозно. — Екипиран ли е като „Окото на Кат“? Капитанът има ли оръжия в каютата си? Направихте ли бой със саби?

— Е, момче, може да се каже, че аз и капитанът на „Рисът“ направихме няколко двубоя със саби.

Той намигна на другите мъже и издърпа Джошуа настрани, където някои от екипажа вече се спускаха към чакащите ги лодки.

— Предполагам, че си прекарал отлично.

— Така е, момче, така е — Тад се усмихна широко и подаде ръка на Джошуа по възжената стълба.

— Трябва да внимаваш какво говориш пред него, Тад — Катлин още веднъж си спомни колко лесно се впечатляваше брат й.

— Не се притеснявай за момчето. Единственото, което той вижда, е, че капитанът на „Рисът“ е по-смел и по-силен от повечето мъже.

— Значи добре прекара със Соня?

Катлин беше някак изненадана, че Тад е в добро настроение. Тя не можеше да си представи, че такава нагла и безсрамна жена може да представлява някакъв интерес за мъж като Тад.

— Както казах на момчето, прекарах отлично. Момичето е дама по сърце.

Катлин имаше съмнения дали капитанът на „Рисът“ е дама, но запази мислите си за себе си.

— Ще бъде ли Соня на острова тази вечер?

Наближаваше вечерта, мракът се спускаше над океана и Катлин се питаше кога ще види другата жена, а може би и Гарик Стийли.

— Тя смята да се срещне с някакъв капитан, но ако има начин, и аз също ще отида на „Рисът“ тази вечер.

Тад се усмихна в очакване на това, което можеше да му донесе вечерта.

По-голямата част от населението на Гранд Тер вече празнуваше, когато Катлин и екипажът й пристигнаха на острова. Врявата по улиците беше оглушаваща за Катлин — около нея се чуваха само силни викове и гърлен смях.

За известно време групата на Катлин остана заедно, докато обикаляха улиците и се присъединяваха ту към една, ту към друга група търсачи на забавления. Във всяка къща или сграда бяха обслужвани с бира или вино, и много храна.

Не след дълго обаче екипажът на „Окото на Кат“ започна да се разпръсва, като всеки търсеше свое собствено забавление. Джошуа, заобиколен от Пит и Саймън напусна Катлин, когато Тад и Слейд я помъкнаха към кръчмата на Сами Бейтс.

— Ела, момиче. Да видим дали Соня е в кръчмата. Момичето може да иска да се присъедини към нашата веселба.

— Ти върви, Тад, и ти също Слейд. Аз ще дойда в кръчмата след малко. Но не забравяйте, че моята самоличност трябва да остане тайна.

Катлин нагласи доминото си, като провери още веднъж дали е сигурно, преди да отиде с приятелите си в кръчмата.

Понесени от жаждата за забавления нито Тад, нито Слейд имаха нещо против да запазят в тайна самоличността на Катлин. Като я оставиха за малко пред кръчмата, те влязоха вътре и веднага бяха посрещнати от редовните клиенти на Сами Бейтс.

Катлин не се задържа дълго отпред, тъй като няколко шумни мъже, облечени като пирати се отправиха към вратата, оглеждайки я и подсвирквайки гласно. Тя се обърна и се забърза към кръчмата.

Мъжете и жените, намиращи се вътре, оставиха заниманията си, когато жената, облечена в огненочервено облекло на танцьорка на фламенко се появи сред тях. Високите ѝ червени точета потрепваха върху простиращата се от вратата до бара дървена част от пода. Черните ѝ като абанос къдрици, които свободно се спускаха по гърба ѝ, и червеното домино, което скриваше лицето ѝ, предизвикаха шушукане и предположение за самоличността ѝ.

Няколко мъже станаха от масите си, където пиеха с приятели, с намерението да я заговорят. Заваляха поръчки за пиене в нейна посока и когато един мъж протегна ръка към нея, а друг го избута и сам се пресегна, за да я пипне, стана сбиване.

С високо вдигната глава и изправена брадичка Катлин огледа салона. Тя едва долавяше шума около себе си и не забеляза суматохата, която предизвика в кръчмата на Сами Бейтс. Той е тук, повтаряше си тя наум. Гарик Стийли беше в другия край на кръчмата и седеше на една маса с Тад и Слейд. Соня се беше отпуснала в скута му.

Никой друг не може да изглежда толкова хубав. Зелените ѝ очи се заковаха привлечени от чернокосия султан със сребристосини очи. Костюмът му, включително тюрбанът и доминото, бяха от бял сатен. Чертите му бяха тъмни, силно загорели и го правеха още по-хубав, отколкото тя го помнеше.

Гарик Стийли влезе в кръчмата минути преди Тад и Слейд. В момента, в който седна на масата, Соня се хвърли в скута му и залепи влажна целувка върху устните му. Гарик се опитваше да контролира

жизнерадостната Соня, когато двамата мъже се приближиха до масата. След като научи, че са приятели на Соня, той бързо ги покани да се присъединят към тях с надеждата, че те бързо ще отвлекат вниманието ѝ. Тялото му замря, когато той, както и всички останали в кръчмата, се обърна да види великолепната жена, която влезе в бара. Ръцете му престанаха да се опитват да отместят Соня от скута му, светлият му поглед не можеше да се откъсне от създанието, което се беше отправило право към тяхната маса.

— Какво ти става, Гарик? — попита Соня, като усети, че мъжът под нея стана по-мирен.

Тя се обърна по посока на това, което той гледаше, и бързо видя причината той да изпадне в транс.

— Коя, по дяволите, е тя, та да предизвиква такива безредици? — внезапна искра на ревност пролича в тона и поведението на червенокосата.

— Карнавал е, момиче. Затова са костюмите. Не сме длъжни да знаем всеки кой е.

Тад бързо се опита да успокои Соня:

— Трябва да знаеш, момиче, че ти си най-хубавата жена на целия остров.

Соня изглеждаше успокоена от думите му, но в следващия момент, когато Тад помахна на очарователната жена в червено и я насочи към тяхната маса, тя беше готова да удуши със собствените си ръце сладкодумния ирландец.

Дори и без поканата на Тад, Катлин скоро щеше да се окаже на тяхната маса. Тя беше привлечена от погледа на султана.

Гарик почти изпусна Соня на пода в стремежа си да се изправи пред това видение на красотата. Доминото покриваше горната част от лицето ѝ, но устните ѝ бяха предизвикателно розови, облакът черна коса се спускаше по нежните ѝ гладки рамене, червеното от костюма ѝ ярко контрастираше с черния цвят на елечето и парчето черно, което едва покриваше върховете на гърдите ѝ. В този момент погледът му се плъзна по скъсената рокля, повдигната отпред и разкриваща богатството на фустата ѝ по дългите крака, обвити в черни копринени чорапи. Накрая той успя да си поеме дъх и погледът му се върна отново на зелените очи, които имаха формата на бадем, зад червеното домино.

— Ти си зяпнал, Гарик — измърмори Соня, когато се успокои и седна на стола до Гарик и Тад. — Все едно никога не си виждал жена — изруга тя и се протегна към халбата си с бира.

Сините ѝ очи блестяха от ярост, докато гледаше стоящата до масата им жена. Имаше нещо познато в нея, помисли си Соня, след като я оглежда в продължение на няколко секунди. Когато погледът ѝ премина по облеклото, тя забеляза скъпоценната кама на хълбока ѝ и на устните ѝ се появи усмивка. Като махна пяната с опакото на ръката си, Соня първа заговори другата жена:

— Разполагай се. Ще поръчам на Сами чаша бира.

— Виното е за предпочитане, ако нямате нищо против.

Гласът на Катлин беше предизвикателно тайнствен като котешко мъркане и тя се надяваше, че прикрива истинския си глас.

— Бирата на Сами не ти ли понася? — засмя се Соня, като си спомни предната вечер и голямото количество бира, което изпиха с Катлин.

Катлин също си спомняше и малка гримаса се появи на устните ѝ, когато се сети за главоболието, с което се прибра на „Окото на Кат“. Пренебрегвайки забележката на другата жена, Катлин се огледа, като задържа погледа си повече от необходимото върху султана.

— Вижте, тъй като сме на карнавал и не е задължително да разкриваме истинските си имена, можете да ме наричате... — тя се замисли за подходящо за случая име.

— Тайнствената дама в червено — предложи Гарик и звукът на дрезгавия му, мъжествен глас премина като електричество по гърба ѝ.

— Точно — прошепна тя, защото в този момент не беше способна да говори, докато светлият му поглед беше върху нея.

Тя благодари на Бога, че носеше домино, което прикриваше червенината, която несъмнено се беше появила на бузите ѝ.

— Аз ще те наричам Червената — засмя се Соня, която изглежда изпитваше удоволствие от играта на криеница. — Наричай ме Соня, този мъжага тук е Тад, а до него е Слейд — Соня с разочарование научи снощи, че старият ѝ приятел Слейд беше щастливо женен. — А това е капитанът на „Морската фея“.

Тя намигна на Катлин, сякаш за да ѝ каже, че изобщо не е преувеличила това, което каза за морския капитан предната вечер.

— Казва се Гарик Стийли.

— Удоволствие е за мен, джентълмени, и ти също, Соня.

Катлин се опитваше да говори тихо с надеждата, шумът в кръчмата ще заглуши гласа ѝ.

— Защо не приключим с това тук — предложи Гарик. — В края на краищата, дошли сме на Гранд Тер на карнавал. Трябва да видим какво предлага острова.

Той вдигна чашата си, но дори когато я обърна и я изпразни, погледът му беше насочен към жената в червено.

Всички на масата изгаряха от желание да напуснат шумната кръчма и Катлин, придържайки се към плана си да наблюдава как Гарик Стийли флиртува и прелъстява другата жена, не искаше да остане по-назад.

Когато групата се приближаваше към вратата, трима мъже влязоха в кръчмата. Най-високият и най-хубавият от тях веднага закова тъмния си поглед върху Катлин. С претенциозен поклон той попречи на групата да напусне заведението на Сами Бейтс. Тънките му устни се опънаха в нещо като усмивка и той промърмори:

— Госпожице, направо ми спирате дъха. Вие сте най-красивата жена, която някога е стъпвала на скромния ни остров.

Катлин с удоволствие се усмихна на комплимента.

— Но, сър, вие със сигурност не можете да видите това от закритото ми лице.

— А, мога — мъжът се усмихна още по-широко, убеден, че гласът ѝ съдържа целия женски чар. — Защо не оставите тази група и не се присъедините към мен и придружителите ми?

Стоящата до нея Соня прошепна:

— Не ти ли казах, Кат? Това е Джийн Лафит. Знаех си, че ще си падне по тебе, ако има възможност да те види.

— Дамата е с нас — Гарик направи крачка напред и като хвана Катлин за ръката, я издърпа към себе си.

— А, галантният капитан Стийли.

Джийн Лафит беше срещал капитана на „Морската фея“ преди и беше чувал за буйния му нрав и изключителната му сила.

— Не можеш да виниш един джентълмен, че е пробвал, когато става дума за такава красива дама, нали?

Гарик поклати глава, принуден да признае, че не може да вини никого за желанието му да бъде в компанията на жената в червено.

— Аз не те виня, Джийн. Ако бях на твое място, също щях да опитам.

— И, капитане, ако бях на твое място тази вечер, щях да се считам за един много щастлив човек.

Соня пристъпи и хвана свободната ръка на Гарик, като още веднъж изпита искрици ревност.

— Наистина, щастлив човек.

Джийн Лафит се усмихна на движението на Соня, преди да напусне групата и да се присъедини към неговата.

Тад и Слейд въздъхнаха с облекчение, когато чернокосият мъж се отдалечи. Те не знаеха какво щеше да се случи между капитана със сребристите очи и мъжа, който се казваше Джийн Лафит — те знаеха само, че щяха да рискуват живота си за Катлин, ако се наложеше.

Напуснаха кръчмата и последваха капитан Стийли, който още държеше за ръката капитана им. След минути двамата заобиколиха Соня и дадоха най-доброто от себе си да забавляват жената пират.

Компанията отново беше погълната от тълпата островни гуляйджии. Беше късно и леещите се вино и бира предизвикаха няколко сбивания на улиците. Групата се спря да наблюдава борбата между две жени и един едър мъж. Те видяха един мъж в черно наметало, който ги разтърва и загърна по-младата жена с наметалото си. Той се смееше гръмогласно, когато я понесе на ръце по тъмната улица, на фона на закачливите ѝ възражения.

В следващата къща на Катлин предложиха чаша вино. Тя се чувстваше леко замаяна и щеше да откаже, но другите приеха и усещайки върху себе си погледа на Гарик Стийли, тя набързо изпи силната напитка.

Когато групата се отправи към поредната къща, Катлин беше блъсната от един пиян пират и тя падна върху широките гърди на Гарик Стийли.

— О, съжалявам — промърмори тя и се опита да се отскубне от силните му ръце.

— Аз не.

Гърленият му глас запълни всяка частица от нея, а топлината на пръстите му върху ръцете ѝ проникна в плътта ѝ и изпепели душата ѝ.

— Елате тук, вие двамата — извика Соня през рамото си, докато Тад и Слейд я съпровождаха през тълпата търсачи на забавления.

Скоро двамата се смееха и викаха с веселящите около тях, като пиеха още вино и вкусуваха от разнообразната храна, която им предлагаха да опитат.

С помощта на алкохола Катлин почти забрави причината, поради която беше тук до Гарик Стийли. За известно време тя си позволи да изпита удоволствие от веселбата около нея.

Докато султанът и жената в червено следваха по улиците Соня и придружителите ѝ, Катлин не забеляза силната ръка, която обгърна кръста ѝ под предлог да не бъде отнесена от друга група хора, нито забеляза кога Соня и членовете на екипажа ѝ изчезнаха от погледа ѝ.

По това време, без да има предварителни признаци, по улиците премина силен порив на вятър, последван от пороен дъжд.

Улиците бързо се опразниха, всички побягнаха към най-близките подслони. Катлин, която се смееше заедно с другите, беше издърпана от своя султан в най-близкия свободен вход на една от къщите.

Смехът ѝ замря в гърлото, когато усети горещите стоманеносиви очи на Гарик да гледат тялото ѝ през прогизналите дрехи.

Силните му, дълги и добре поддържани пръсти се протегнаха и махнаха фибите, които придържаха дантелената шапчица на главата ѝ. Той я остави да падне на земята, след което бялото му копринено домино я последва. Протегна се да свали маската на Катлин, но тя хвана ръцете му във въздуха.

— Нека нещо остане тайна — прошепна тя.

Той леко кимна с тъмнокосата си глава, след което наклони главата ѝ назад. За момент времето сякаш спря. Разумът изчезна, когато устните му се спуснаха към нейните — горещи, сладки устни, изпълнени с обещание за нежност, помисли си тя, като напълно разтвори устата си за този мъж на мечтите ѝ.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

В отговор на нейната пробуждаща се податливост Гарик я притисна по-силно към гърдите си.

— Ела с мен на „Морската фея“ и ми позволи да те любя така, както заслужаваш, мила госпожице.

Дрезгавият му шепот предизвика странно чувство на неудържима страст и Гарик усети как тя трепери в прегръдката му.

Дъждът спря също така бързо, както започна.

Притискайки я в ръцете си, Гарик прошепна:

— Кажи, че ще дойдеш с мен, кажи, че усещаш същото, каквото и аз, и няма да предизвикваш мига, като ми кажеш „не“.

Как можеше да му откаже? Тя се чувстваше сякаш е обгърната от топла мъгла от нежност, докато гледаше пламенните му сребристи очи. В мислите си тя си представяше, че Гарик ще съблазни Соня, но той насочваше вниманието си към нея. Дълбоко в себе си тя се запита: „Какво значение има, че това съм аз, а не Соня?“. Той все още не знаеше коя беше тя — вярваше, че е само една жена в червено! При тази мисъл уви ръцете си около врата му, след което устните му се устремиха към нейните.

Гарик получи отговора си. Жената в прегръдките му беше съгласна. Без да среща никаква съпротива, той сложи ръката си под коленете ѝ и я вдигна на ръце. Целувайки я по брадичката и по нежния врат, само след секунди те се оказаха на плажа и скоро двама души от екипажа ги откараха на „Морската фея“.

По-късно Катлин не можа да си спомни малката лодка, която ги отведе на кораба, нито кога Гарик я занесе в каютата си. Единственото, което усещаше, беше силата му и удоволствието, което ѝ доставяха чувствените му устни.

Зашеметена, тя поклати тъмнокосата си глава. Предположи, че е пила прекалено много, но дивото биене на сърцето ѝ показа, че не е опиянена само от виното, а и от горещата страст, която се разгоря между тях.

— Тогава може би ще пожелаеш да се разположиш по-удобно. Трябва да се освободим от мокрите си дрехи.

Самият въздух беше изпълнен със страст, когато той с бавни като на пантера стъпки се приближи до нея. Като се протегна, той я придърпа към себе си и с леко движение я обърна. Започна да разкопчава дългата редица от стъклени копчета по продължение на гърба ѝ.

Катлин усети да я побиват тръпки по цялото тяло, докато силните му ръце разтриваха задната част на врата ѝ, а пръстите му разкопчаваха копчетата и милваха нежната кожа на гърба. Тя за малко не се разтопи.

Катлин беше замаяна и вече никой не можеше да я отскубне от това състояние, нито пък тя желаше това. Беше прекарала толкова безсънни нощи, мечтаейки за момента, когато отново ще бъде в прегръдките му. Тя затвори зелените си очи, когато той плъзна роклята по раменете ѝ и я остави да падне в краката ѝ. Последваха я елечето и ризата ѝ и докато стоеше пред него само с червените си обувки на висок ток и доминото, покриващо горната част на лицето ѝ, тя го чу да поема дълбоко въздух.

— Съвършенство — произнесе той гласно, а очите му оглеждаха всеки сантиметър от прекрасното ѝ тяло. — Не мога да намеря думи, които да отдадат заслуженото на невероятното ти тяло.

Той усети изгарящата сила на страстта да преминава бурно през слабините му и пулсиращата плът на неговата мъжественост да се издува до причиняващи болка размери.

Силните му, загорели ръце нежно я обърнаха към него и сякаш укротявайки див мустанг, затършуваха нежно по тялото на Катлин. Той издаде лек стон от натрупаната страст. Копринената коса се спускаше по раменете му, устните и езикът му следваха пътя на ръцете. Горещият му език шареше по набъбналите зърна на гърдите ѝ и Катлин беше принудена да го сграбчи за раменете, за да се задържи права.

В следващия момент силните и опитни ръце на Гарик я повдигнаха към гърдите му и я понесоха към леглото в преградената с перде ниша. Устата му жадно вкушваше от нежната сладост на нейната.

Той я положи върху чаршафите от сатен, като разпръсна черните ѝ копринени къдрици по възглавниците, преди да стане и да позволи на погледа си свободно да претърсва всяка нейна извивка. Той се

протегна нежно и свали червените ѝ обувки, и още веднъж се опита да свали доминото ѝ, но ръката ѝ го хвана за китката и го спря.

— Намали светлината и ще сваля маската си.

Лека усмивка се появи на устните му.

— Вероятно тази тайнственост придава определен чар на съблазънта тази вечер — промърмори той, сякаш говореше на себе си.

Когато той започна да съблича собствения си костюм, сетивата на Катлин бяха напълно будни за всяко негово движение и облежната на лакътя си, тя наблюдаваше със замъглен и мечтаещ поглед как той сваля дрехите си една по една.

Първо развърза тюрбана си и го пусна на земята. После посегна към ризата си — тя вече беше разкопчана до кръста, но когато той я свали, Кат си пое дълбоко въздух, като видя окосмените гърди, бронзовия гръб и мускулестите му ръце. Когато свали белите си панталони и ги пусна на пода при другите дрехи, Катлин усети, че сърцето ѝ спира. Погледът ѝ се изпълни с пулсиращото великолепие на набъбналата му мъжественост. Цялото му присъствие беше на суров, силен мъж! И като си представи тялото му, притиснато до нейното, Катлин напълно забрави за какво е на „Морската фея“ и в неговата каюта. Всичките мисли за търсене на доказателства, които да го заклеймят като женкар, бяха забравени. Всичко, което имаше значение, беше болезнената страст, горяща в нейната женственост. Тя го желаше повече, отколкото някога бе желала нещо в живота си.

Гарик изглежда разбра нуждата ѝ и като постоя пред нея още няколко секунди, той се обърна и смело zakрачи към бюрото си, протегна ръка и изгаси фенера.

Докато погледът ѝ шареше по мускулестия му гръб, стегнатия задник и съразмерните му крака, желанието ѝ за него нарасна. Измина цяла вечност, преди той отново да легне до нея и тя да почувства тежестта на тялото му.

Слаба лунна светлина проникваше през прозореца на каютата, но нишата с леглото беше потънала в тъмнина от завесите, които я заобикаляха. По-рано вечерта, Гарик беше прошепнал в ухото на Катлин, че тази нощ навън има пиратска луна.

Това беше светло пълнолуние, което позволяваше на пиратите да плават, без да се страхуват, че могат да се разбият. Нервно, Катлин се протегна и освободи иглите, които държаха маската ѝ на място.

Екзотичните ѝ зелени очи го потърсиха в малкото пространство на леглото и устата ѝ моментално беше покрита от натиска на неговата.

— Имаш вкус на медена амброзия, кожата ти е като най-фин сатен.

Ръцете му галеха лицето ѝ, устните му я целуваха по бузите, клепачите и челото.

Катлин беше погълната от неговия възбуждащ вкус, от докосването на ръцете му по тялото ѝ, от топлината на едрото му тяло, притиснато до нейното. Може би това беше причината да стане пират, дори причината да дойде на Гранд Тер. Дълбоко в мислите си тя може би беше търсила този мъж, желаейки да се отдаде отново на това невероятно чувство, което не беше откривала никъде другаде, освен в прегръдките на Гарик Стийли. Онази нощ в градината на „Корал Роуз“, когато тя му призна, че ще се омъжи за друг и той я беше оставил, дълбоко в себе си тя се страхуваше, че никога няма да го види отново. Но сега, когато беше в прегръдките му, това вече нямаше значение.

Силни, търсеци и пулсиращи пръсти шареха по тялото на Катлин, а устните му прокараха пътека от устните към гърдите ѝ. Той отдаваше нужното на двата хълма бледа плът, като засмукваше едно след друго розовите им пъпки.

Катлин не можеше да се насити на вкуса на тялото му, докато ръцете ѝ се протягаха и милваха всяка част от него, която можеше да достигнат, а тялото ѝ се извиваше под яростните атаки на неговата страст. Когато той се наведе и зарови глава в гърдите ѝ, устата ѝ се срещна с мускулестото му рамо и устните ѝ направиха смела пътека от нежни целувки до горната част на гърдите му. В същото време ръцете ѝ се плъзгаха по снажната повърхност на стройното му тяло, до тесните му хълбоци и стегнатия задник. Той пое дълбоко въздух и го задържа цяла вечност, когато една ръка се спусна към пулсиращата му мъжественост.

С лекото докосване на ръката ѝ, размерите му започнаха да се уголемяват, достигайки могъщи пропорции, докато кръвта връхлиташе към слабините му. Дълбок стон се зароди в гърдите му и изригна.

Усещайки женската сила, която притежаваше в този момент, Катлин уви тънките си пръсти около набъбналия член и леко ги прокара по цялата му дължина, докато стигна до сърцевидната глава,

после бавно и възбуждащо тя мина по същия път, по плътната му и пулсираща мъжественост.

— О, моя красавице... — Гарик се протегна и хвана ръката ѝ. — Ако продължиш с това, актът ще свърши, преди дори да е започнал.

Той прошепна тези думи в ухото ѝ и оттам влажният му език се спусна към нежните очертания на лицето ѝ, по тънката шия, през пълнотата на набъбналите ѝ гърди, плъзна се по ребрата ѝ, изгаряйки закръглените ѝ хълбоци. В същото време ръката му смело докосна женското ѝ съкровище, предизвиквайки спазми по цялото ѝ тяло. Неговото докосване беше толкова горещо, че Катлин трябваше да стисне здраво зъби, за да не извика гласно в тъмната стая.

Но при горещия допир на устните му тя не можа да се сдържи и след вика, който се отрони от устните ѝ, тя се надигна и хвана тъмната коса на Гарик. Беше обхваната от изгарящ огън, който се превръщаше в невероятна възбуда. Мислите ѝ бяха изпълнени само с бушуващите вълни на горещата страст, която изпълваше тялото ѝ и изригваше в изгарящо удоволствие. Потръпване след потръпване, задоволството дойде... и виковете на Катлин се превърнаха в пъшкащо мъркане от удоволствие.

Зелените очи на Катлин бяха изпълнени със страст, когато той се изправи над нея, разтвори нежно бедрата ѝ и набраздената му с вени туптяща мъжественост се допря до входа на влажната ѝ женственост. Пулсиращата кадифена топлина го придръпваше напред в тясната падина на нейната женственост. Гарик изпъшка, когато заслепяващото удоволствие изпълни цялото му същество.

Той беше експлозив, готов да бъде взривен и тя, със сатенената си кожа и нежните си извивки, беше единствената искра, която можеше да го възпламени. Когато тялото на Гарик намери чувствен и съблазнителен ритъм, Катлин уви тънките си ръце около врата му. Нежните ѝ розови устни се разтвориха, когато леки тръпки на сладък екстаз накараха цялото ѝ тяло да се тресе в ръцете му. Тялото ѝ се движеше срещу неговото с подкупваща грациозност, превръщайки съвместния им край в завихрен, яростен прилив, докато всеки от тях се стремеше да достигне удовлетворението си.

Някъде на палубата на „Морската фея“ моряк пееше любовна песен на кадифеното, изпълнено със звезди небе. Думите имаха нежна, приспивателна сила, която следваше тропическия островен вятър и

достигаше до любовниците върху капитанското легло, които удължаваха страстта си и я разпалваха отново и отново.

Гарик уви сатенените крака на Катлин около кръста си, прониквайки по-дълбоко и по-дълбоко в недрата ѝ, превръщайки тялото ѝ в непреодолима сила, стремяща се към удоволствието, което беше толкова близо.

И когато моментът дойде, Катлин потъна в чувството на екстаз, горящо по цялото ѝ тяло, обгръщащо сетивата ѝ с истинско пулсиращо удоволствие.

Дори и да не познаваше жените, Гарик щеше да разбере кога е достигнала върха, към който той се стремеше да я докара, и в момента, когато устните му намериха нейните, цялото му същество се изпълни с необяснима гордост. Неговото собствено тяло още известно време отпиваше от нейното, преди и той да усети чувството на истинско удоволствие да изригва в силната, връхлитаща буря на екстаза.

Тялото му постепенно замря, дъхът му беше накъсан, но устните му бродеха по лицето и врата на Катлин, сякаш не можеха да се наситят на изпълненото ѝ със страст тяло.

— Ти ме възпламеняваш извън всякакви граници, скъпа. Бих искал да останеш в прегръдките ми завинаги.

Когато сърцето на Катлин се поуспокои и мислите ѝ започнаха да се връщат, тя си спомни, че го смяташе за най-долен мерзавец.

— Винаги ли казвате това на жените, сър.

— Сър? Мислех, че след това, което току-що преживяхме, можем поне да се обръщаме един към друг на малки имена.

Леко трепване се долови в дрезгавия му глас и докато устните му нежно целуваха бузите ѝ и ръката му правеше кръгчета по врата ѝ, той държеше голямото си тяло около нея, като че ли не искаше да я пусне да си отиде.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че те намирам неотразима и че сърцето ми е напълно пленено.

Катлин усети тръпки по тялото си, но по някаква причина думите му само я натъжиха. Като знаеше, че той казва това на всяка жена, която познаваше само от няколко часа, недоверието ѝ към него нарасна. Тялото ѝ се вдърви в ръцете му. Ти откри всичко, което искаше да узнаеш, каза вътрешният ѝ глас. Сега трябва да се облечеш и да напуснеш този кораб, и ако някога пътищата ви пак се пресекат,

ще си въоръжена със знанието, че за него всички жени са еднакви. Ти или жена, която носи домино, или някоя от многото жени — това няма никакво значение за такъв развратник! Сладките му думи бяха произнесени само за да плени женското сърце, но не бяха изпълнени с истинското им значение, каза си тя и се опита да се отскубне от ръцете му.

— Но ти не ми отговори на въпроса.

Ръцете на Гарик я прегърнаха по-силно.

— Какво, ако вместо отговор ти кажа, че те обичам, Кат?

Катлин се вцепени. Правилно ли го беше чула? Той я беше нарекъл по име? Тя се опита да го погледне в лицето, но не забеляза искриците в светлия му поглед.

— Бъркате ме с някоя друга — тя говореше тихо. — Една жена сигурно звучи и се усеща като всичките ви други завоевания, затова, ако ме пуснете, ще се върна на острова.

Сърцето силно биеше в гърдите ѝ. Дрезгав мъжки смях се разнесе в нишата и изпълни цялата каюта.

— Нима един мъж не си спомня аромата на жената, която изпълва всичките му мисли? Нима нейните форми, гладката ѝ като сатен кожа могат да го излъжат и да я сбърка с друга? Походката ѝ, положението на главата ѝ, дори съвършените форми на ръцете ѝ, докато държи чаша с вино и я поднася към съблазнителните си устни — всички тези неща един мъж ги разпознава, дори ако не знае, че жената с доминото е неговата любима.

— От началото си знаел, че това съм аз? — сърцето на Катлин спря, когато тя се осмели да му повярва.

— От момента, в който стъпи в кръчмата на Сами Бейтс, Кат, аз знаех, че ти си в червения костюм. Длъжен съм да призная, че трябваше да положа големи усилия да не изтичам към теб в този момент, страхувайки се, че всеки мъж в заведението ще се опита да претендира за теб. Този костюм беше много разобличаващ, Кат — той се наведе с усмивка към нея и я целуна страстно по устните.

Някаква вътрешна тръпка накара сърцето ѝ да подскочи от радост.

— Ами Соня?

Радостта започна отново да изчезва при мисълта за червенокосата жена-пират и неприличната жажда за живот, която тя не

се опитваше да скрие от никого.

— Какво Соня? — попита отнесено Гарик, докато ръцете му се разхождаха по врата ѝ и усещането за нейната копринена плът още веднъж върна мъжествеността му към живот.

Като го изненада, Катлин се изправи в леглото.

— Знаеш какво имам предвид, Гарик Стийли. Тази нахална жена каза, че е на острова, за да се срещне с теб.

Усещането за горещия му език и силните ръце около тялото ѝ не можеха лесно да откажат Катлин. Тя трябваше да знае дали го е преценила погрешно, или само е имал късмет да открие самоличността ѝ.

Гарик въздъхна тежко и като събра многото възглавници зад гърба си, също се изправи, но не проговори, докато не я придърпа обратно в прегръдките си.

— Срещнах Соня преди няколко месеца и не, ние никога не сме били любовници. Въпреки че тя даде да се разбере, че няма нищо против моето внимание, но опасявам се, че сърцето ми вече беше заето и знаех, че няма заместител на зеленооката, чернокоса лисана, която винаги беше в мислите ми.

— Наистина ли?

Най-накрая Катлин се отпусна върху широките му гърди. Тя искаше да му вярва. Беше уморена от недоверието, което изпитваше към него и всички мъже.

— Тогава защо ще се срещате тук за карнавала?

— Тя познава един мъж, когото търся.

Соня беше казала на Гарик преди известно време, че познава Бристъл Джак и че ще му организира среща с престъпния пират. Това беше причината Гарик да дойде на Гранд Тер и сега, когато държеше жената на сърцето си в прегръдките си, той благодари на добрата съдба, която се грижеше за него, затова че беше в кръчмата на Сами Бейтс, когато тя влезе през главната врата.

— Какъв мъж?

— Никой, за когото трябва да се притесняваш.

Гарик още веднъж се наведе към нея и притисна устните си до нейните. Катлин се почувства обвита от топлата привлекателност на извоюваното щастие, когато той отмести устните си.

— Наистина ли мислеше това, което каза по-рано? — попита тя нежно, докато ръцете ѝ лежаха върху тъмните къдрави косми на гърдите му.

— Какво беше то, скъпа?

Ръцете на Гарик се заровиха в косите ѝ, докато той ликуваше от усещането за нейното плътно прилепнало към неговото собствено, тяло.

— Дали наистина съм го мислил, когато казах, че ме възпламеняваш извън всякакви граници? Или че искам да останеш в прегръдките ми завинаги?

Катлин не му отговори. Тя призна, че тези думи са я уцелили право в сърцето, но не за тях го питаше тя.

— Или дали съм го мислил, когато казах, че красотата ти е съвършена, или че тънката ти усмивка кара сърцето ми да подскача, че нежният ти аромат ме възпламенява, или че те обичам с всяка клетка от тялото си?

Устните му покриха нейните и целувката, която споделиха, беше нежно съединяване на душите им.

— Да... — това беше всичко, което Катлин можеше да изрече на един дъх, след като устните ѝ бяха освободени.

Гарик се усмихна, изпълнен с благоговение.

— От първия момент, когато те видях да стоиш на стъпалото на къщата на Роуз Бишоп, аз те обичам, Кат. От онази нощ нататък ти изпълваше сънищата ми с тези пленителни зелени очи и с прекрасните си, дълги като на фея къдрици. Щях да произнеса тези думи по-рано, но всеки път, когато сме заедно, характерите ни се сблъскват и това, което се получава, невинаги е приятно. Изглежда телата ни могат да кажат нещата, които усещаме, много по-добре, отколкото устните ни.

Катлин беше сигурна, че той е прав, и също така знаеше, че голяма част от сблъсъците им в миналото се дължаха на нейното чувство за несигурност, идващо от детството ѝ и от това, че беше оставена в ръцете на леля си. Беше трудно за вярване дори в този момент, когато лежеше в прегръдките на Гарик, че той я обича така всеотдайно и че желае да я задържи завинаги. Твърдата черупка, която си беше изградила още като дете, за да се предпази и никога повече да не бъде наранявана така, както я беше наранил баща ѝ, не можеше лесно да бъде разрушена. И въпреки че копнееше да забрави всичко

лошо, което се беше случило между тях в миналото, и да приеме любовта и утехата, които той ѝ предлагаше, тя все още го считаше за нахален и ѝ беше трудно да приеме мисълта, че през цялото време е бъркала по отношение на него.

Гарик по някакъв начин схвана мислите ѝ и следващите му думи ѝ разрешиха да забрави миналото и да започне наново връзката, която се беше родила тази нощ.

— Нека забравим миналото, скъпа. Нека мислим за бъдещето. Бъдеще за нас двамата заедно.

Той помилва ръцете ѝ, изпитвайки удоволствие от думите, които току-що бе казал. Бъдеще с жената до него — това беше всичко, което искаше от живота.

— Може ли да бъде толкова лесно? — прошепна Катлин и за пръв път тази вечер си спомни за Алекс Блакторн, за брат ѝ и за задълженията ѝ към хората от „Корал Роуз“. Дори „Окото на Кат“ не беше нещо, което лесно можеше да пренебрегне. Трябваше да се убеди, че екипажът ѝ може да се справи без нея, ако тя реши да се отдаде на бъдещето с този мъж, който я възпламеняваше.

— Двамата с теб можем да се справим с всеки проблем, Кат — бързо я увери Гарик, усещайки, че тя скрива нещо от него, когато мислеше за ежедневието си живот. — Защо не започнем с това: как се озова на Гранд Тер за карнавала? С кого дойде на острова?

Той очакваше най-лошото, всъщност очакваше, че тя е дошла на острова с Алекс Блакторн и по някакъв начин се е освободила от компанията му.

Катлин не беше сигурна как да започне. Как, за Бога, щеше да каже на този мъж, че е дошла на острова на борда на пиратски кораб, и още по-шокиращото от това твърдение, че тя е капитан на този кораб?

При нейното колебание Гарик я прегърна още по-силно, опитвайки се безмълвно да ѝ предложи опората си, като ѝ даде да разбере, че може да му каже всичко. Дори ако му кажеше, че е дошла на острова с Алекс Блакторн, той нямаше да я упрекне. Как можеше, като я обичаше толкова много!

Поемайки дълбоко въздух, Катлин съзнаваше, че ако връзката им има някакво бъдеще, тя трябва да му каже истината, трябва да му каже всичко!

— Дойдох на Гранд Тер на борда на един кораб, наречен „Окото на Кат“, Гарик.

Ръцете на Гарик, които я обгръщаха, се вцепениха.

— „Окото на Кат“?

През последните месеци той, както и всички останали в района на Карибите, беше чул за покрития с лоша слава пиратски кораб „Окото на Кат“.

— Какво, за Бога, ще правиш на борда на такъв кораб?

Дали беше дошла с Алекс Блакторн на борда на пиратски кораб? Той беше доста объркан в момента и се надигна върху възглавниците, за да може да вижда лицето ѝ по-добре.

— Нека ти разкажа, Гарик, преди да кажеш каквото и да било — помоли го тя, защото ѝ беше трудно да продължи, след като беше прекъсната от изненаданите му въпроси. — Не можех да ти го кажа по-рано, но плантацията на баща ми, „Корал Роуз“, беше в бедствено положение, още когато дойдох в Сейнт Китс. Брат ми щеше да изгуби наследството си.

— Какво общо има това с „Окото на Кат“?

— Моля те, Гарик, ще ти кажа всичко.

Той разбра, че е бил нетърпелив и не желаейки тя да го напусне, бързо я целуна по устните.

— Съжалявам, скъпа, няма повече да правя така.

Катлин не можа да сдържи усмивката, която се появи на устните ѝ.

— Както казах, „Корал Роуз“ беше в състояние на финансова разруха. Баща ми не беше оставил никакви пари, а хората от плантацията не се грижеха за реколтата, всъщност правеха каквото си искат, преди да дойда.

Тук тя пое дълбоко въздух.

— Трябваше да направя нещо, за да спася брат си да не стане бедняк. Затова първоначално се съгласих да се омъжа за Алекс Блакторн.

Усети, че Гарик искаше да каже нещо и бързо сложи пръста си върху устните му.

— Не след дълго Джошуа ме заведе в един таен залив, където се криеше един контрабандистки кораб, за който научихме, че аз и брат

ми сме му собственици. Контрабандистите, с които е работил баща ми, също живееха там.

Сега тя се разтревожи, че той ще си помисли лошо не само за нея, но и за цялото ѝ семейство. Да имаш баща контрабандист не говореше за семейството по добър начин. Но нямаше спасение, помисли си Катлин. Беше започнала разказа си и Гарик щеше да го чуе. Като свърши, той можеше да прецени за себе си, че тя и семейството ѝ са с прекалено лоша репутация, за да се свързва с тях.

— Понеже аз и Джошуа притежаваме кораба сега, когато баща ми не е вече жив, екипажът реши да смени заниманието си от контрабанда на пиратство. След като го ремонтираха, смениха името му на „Окото на Кат“.

След кратка пауза тя продължи:

— Аз съм капитана на „Окото на Кат“, Гарик. Кръстиха кораба на мен. Аз съм Кат, за която всички говорят.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Почти цяла минута в каютата цареше мълчание. Сърцето на Катлин биеше лудо в гърдите ѝ в очакване на това, което щеше да каже Гарик; което щеше да бъде или заклеймяване на живота, който водеше, откакто е в Карибите, или разбиране, че тя не е имала друг изход.

Когато той отговори, Катлин беше някак объркана.

— За Бога, Катлин, защо не дойде при мен, ако са ти били необходими пари за „Корал Роуз“? Сигурно не е било необходимо да се съгласяваш да се омъжиш за Блакторн заради материалното ти положение! Надявам се, че окончателно си прекъснала с тези безсмислици!

Катлин се опита да види чертите му в тъмното, но като не успя, се зачуди, защо той нищо не каза за това, че тя е жена-пират. Той, изглежда, беше чул само това, което тя изтъкна като причина да се съгласи да се омъжи за Алекс Блакторн.

— Не знам, защо не дойдох при теб, Гарик.

Тя знаеше, че това не е вярно. Гордостта я спря да се обърне с молба към този мъж. Гордостта и отвратителният ѝ инат.

— Бях толкова объркана, че не знаех по кой път да тръгна. По това време мислех, че тебе те интересува само...

Тя не можа да довърши изречението си.

— Ти си мислела, че аз желая само прекрасното ти тяло, нали? — гласът му беше закачлив и Катлин почувства, че започва да гори.

— Да, така е, трябва да призная.

Топлата му ръка помилва голото ѝ тяло.

— Ти наистина имаш най-предизвикателното малко тяло. Но не е само това. Аз ще направя всичко, което е във възможностите ми, за да те видя щастлива и ако това означава да бъде спасено наследството на брат ти, ще го направя с готовност.

— Но аз не знаех това. Чувствах се толкова самотна и когато Алекс започна да ме посещава в „Корал Роуз“, реших, че ще направя като повечето млади момичета и ще се омъжа по взаимноизгодни

причини. Но не можех да продължа годежа си, след като бях спечелила достатъчно злато с „Окото на Кат“. Наистина, Гарик, съмнявам се, че някога щях да мога да се омъжа за Алекс Блаторн, дори ако не бях капитан на „Окото на Кат“. Има нещо заплашително и загадъчно в него, което не ми харесва. В деня, в който отидох в „Шадоу Миър“ да разваля годежа, той се държа много странно — Катлин усети, че я побиват тръпки. — Той ме изплаши ужасно. Признавам, че се държах много лошо и не можах да му кажа причините, поради които отидох в плантацията му.

Гарик почувства тръпките, които я побиха. Като я прегърна, той я увери:

— Не е нужно повече да ходиш до „Шадоу Миър“ сама, скъпа. Аз ще дойда с теб и ще приключим с този годеж веднъж завинаги.

Думите му бяха обещание за закрила и израз на сила.

— Каж ми сега, Кат, истина ли е, че се дуелираш добре като всеки мъж и носиш мъжки дрехи?

Още веднъж Катлин долови смеха в гласа му и вътрешно му се възхити. Всеки друг щеше да се почувства застрашен от твърдението ѝ, че е капитан на пиратски кораб, покрит с лоша слава.

— Вземах уроци по фехтовка в Лондон, а дрехите, които нося на „Окото на Кат“, са ушити от жените на екипажа ми.

— Ни най-малко не съм изненадан — каза той. — Всъщност, скъпа, нищо не би ме изненадало, когато става дума за теб. Онази нощ, когато те хванаха в къщата на Роуз Бишоп, облечена като момче, трябваше да ми подскаже в какво се забърквам.

Дрезгавият му глас изпълни слуха ѝ.

— Искаш да кажеш, че нямаш нищо против, че съм капитан на „Окото на Кат“?

— О, не, скъпа, не съм казал, че за мен не е проблем това, че жената, която обичам, рискува живота си по моретата по такъв начин, но признавам, че разбирам как са те привлекли с обещания за приключения и пиратски съкровища.

Той разбираше чувствата ѝ? Как не беше видяла тази страна на Гарик Стийли в миналото? Как е могла да се остави да бъде заслепена от първоначалното си впечатление за него, което я накара да го прецени напълно погрешно?

— Това е последното пътешествие, което правя на борда на „Окото на Кат“, Гарик. Смятам да го предам на екипажа и те могат да правят с него каквото поискат. Сигурна съм, че Джошуа ще се съгласи.

— Това е много мъдро решение, защото в бъдеще смятам да те държа толкова заета, че няма да имаш време да пиратстваш или да правиш други глупости.

Гарик беше решил. Отпускаше си само още няколко седмици, за да се опита да хване Бристъл Джак. Той се надяваше до края на тази седмица да държи пирата окован във вериги в трюма на „Морската фея“, ако не, ще докладва в Лондон и ще обясни, че е отделил достатъчно време за Британската флота. Никой не можеше да го вини, защото той беше отдал цели три години от живота си на начинанието на командор Куин да се опита да въведе някакъв ред и законност в Карибите.

— Заета с какво? — измърка Катлин точно преди устните на Гарик да се долепят до нейните. Когато устните му се повдигнаха, тя въздъхна. — Ммм, може да ми бъде приятно да съм толкова заета, но не съм сигурна, че няма да ти омръзне след време.

Непрекъснатият страх да не бъде изоставена още веднъж упорстваше в ума ѝ и въпреки че думите бяха изречени на шега, тя все още имаше опасения, че мислите ѝ може да не са много далече от истината.

— Да ми омръзне? С теб, скъпа? Никога!

Той я събори на леглото и се излегна върху нея, притискайки я с тежестта на голямото си тяло.

— През този живот и през вечността ти се заклевавам, че никога няма да ми омръзне да бъда с теб, Кат.

— Наистина ли, Гарик? — тя въздъхна леко, а сърцето биеше лудо в гърдите ѝ.

— Аз ще те обичам, Кат, от сега, до момента, когато звездите паднат от небето, океанът прибере водите си, докато секне дъхът ми.

Нежният огън на езика му зашари по устните ѝ и предизвика спазми на истинско удоволствие по цялото ѝ тяло.

Тя искаше да му вярва. Откога ѝ се искаше да намали своята бдителност, да може да обича свободно и да бъде обичана в замяна. Всички тези нежни чувства, които тя изпитваше към него и които насила беше потискала, сега смело излязоха на повърхността. Тих глас

дълбоко в ума ѝ прошепна: „Можеш да му вярваш, Катлин. Използвай шанса, защото друг може и да няма“.

Тази нощ на борда на „Морската фея“ беше вълшебна и чувствата на Катлин се събудиха. Тя уви ръцете си около раменете на любимия си и го придърпа още по-близо.

Докато сърцето на Гарик биеше близо до гърдите ѝ и езикът му шареше из устата ѝ, той не скри нищо от нея, защото за първи път получи пълното ѝ доверие. Мислеше само как да достави удоволствие на жената, която беше проникнала в дълбините на сърцето му. Нежното ѝ гъвкаво тяло беше като храм на любовта, който усилваше жаждата му с опияняващата си течност и възпламеняваше душата му от страст.

Катлин беше погълната единствено от своята горчиво-сладка страст, докато Гарик дрезгаво ѝ шепнеше на ухото думи за любов и възхвала на красотата ѝ. В този момент бъдещето нямаше значение. Важен беше само Гарик. Само чувствата, които той предизвикваше, имаха някакво значение. Хваната в разкъсващата сила на екстаза, една искра премина по тялото ѝ и я доведе до ръба на удовлетворението.

Устата на Гарик беше прилепнала към нейната и продължаваше да я завладява отново и отново. Той нежно я обсипваше с целувки по тънката шия. Хващайки твърдата гърд, езикът му с топла мекота обикаляше по заострените розови зърна и караше Катлин да обезумява от страст. Ръцете му се разхождаха по тялото ѝ, спускайки се нежно по оформените ѝ хълбоци и до билото на женската ѝ страст. Милувките му продължиха, довеждайки я до такива висоти на страстта, че тя със завладяваща всеотдайност повдигна долната част на тялото си към проникващите му пръсти. Тялото ѝ се огъваше от неутолимата жажда за удовлетворение.

И точно когато си помисли, че не може да понесе повече изгарящото мъчение, Гарик слезе от леглото, с едно движение разтвори краката ѝ и застана между тях. Огромният му любовен инструмент я изпълваше толкова плътно, че тя започна да стене високо и да го придръпва към себе си.

Екстазът ги погълна изцяло. Когато той застана върху нея, тя напълно отговори на пулсиращите, ритмични движения, които изпълваха дълбините ѝ. Беше понесена към едно разтърсващо чудо. Тялото му я водеше към пълно насищане на страстта.

Увивайки краката си по-плътно около хълбоците му, тя откликваше на всяко негово движение. Заедно те бяха понесени от трептящия поток на екстаза, плъзгайки се върху крилата на човешкото щастие и издигайки се високо към звездните кадифени небеса в ръцете на чудото на страстта. Те бяха едно цяло, разгорещените им любовни слова запечатваха тяхното единство. Прониквайки по-дълбоко в нея, Гарик засегна една струна в центъра на тялото на Катлин, което предизвика дълбоки спазми. Тя извика името на любимия си, докато тялото ѝ се извиваше във вихрушката на разкъсващото удоволствие.

Като видя изписаното върху лицето на Катлин чудо, Гарик също се отправи към върха на екстаза. Голямото му тяло се разтресе, когато животодаряващото му семе изригна и се разпиля в утробата на жената на неговото сърце.

— Кажи, че никога няма да ме напуснеш. Кажи, че ще бъдеш моя и ще ми станеш жена — каза Гарик, като я притисна по-силно до себе си, не желаейки да я пусне в този момент дори и за да си поеме дъх.

Най-накрая той я отведе до мястото, на което усещаше, че тя напълно ще му се отдаде. Сърцето ѝ, мислите ѝ, душата ѝ бяха обединени в тяхната страст и желание, също както и неговите собствени страст и желание бяха отдадени на нея и той не искаше да рискува с идването на деня тя да промени още веднъж мнението си за него. Беше счупил черупката, която тя използваше, за да се предпази от света и от чувствата си към него, и не искаше да ѝ даде възможност да я изгради отново. Той имаше нужда от обвързването си с нея, което да го подкрепя в часовете, когато тя нямаше да е до него и тогава той се закле, че такива мигове ще има колкото се може по-малко.

— Да ти стана жена?

Катлин въздъхна тежко, опитвайки се да възстанови дишането си, а също и някакъв контрол върху възприятията си. За момент мислите ѝ се объркаха от спомена за Алекс Блаторн, за отговорността ѝ пред „Корал Роуз“ и положението ѝ като капитан на „Окото на Кат“, но фактът, че Гарик я желаше за жена, беше над всичко.

— Ти наистина ли искаш да ти стана жена? — попита тя несигурно, сякаш се страхуваше, че не е чула правилно.

— Искам с цялото си сърце. Искам да ми бъдеш жена, майка на децата ми. Искам хубавото ти лице, което ще гледам всяка сутрин, когато се събудя.

Той заяви това, без да се замисли дори за секунда, след което запечата обета с нежна, всепоглъщаща целувка, която накара Катлин да изстене нежно, притисната към широките му гърди.

— Трябва ми съвсем малко време, за да приключа работата си в Карибите и тогава ще можем да се върнем в Лондон.

— Лондон?

Катлин надигна тъмнокосата си глава от удобното място върху гърдите му, а зелените ѝ очи се опитаха да видят изражението му в тъмното.

— Имам къща на няколко часа път от града — той не ѝ каза, че това беше голямо имение с много слуги. Ще ѝ съобщи подробностите някой друг път. — Но ако предпочиташ, имам добре обзаведена каменна къща недалеч от двореца.

— Ти си придобил всичко това, докато си се занимавал с каперство? — попита Катлин с изненада.

Може би не е отделял за заниманието си достатъчно време, помисли си тя. Но дрезгавият гърлен смях на Гарик изпълни ушите ѝ.

— Баща ми имаше някакво влияние в Англия и беше фаворит на крал Джордж. Всичките имоти след смъртта му преминаха в ръцете на единствения му син, въпреки че мащехата ми би желала друго.

Катлин преглътна бавно. По някаква незнйна причина тя не допускаше, че Гарик може да разполага с такива богатства. Той беше толкова различен от другите мъже, които тя познаваше в Лондон — те имаха навика да спорят за богатствата си, да се хвалят с диамантите си и с натруфените си дрехи.

— Брат ми Джошуа е само на дванадесет години. Аз отговарям за него, докато стане пълнолетен.

Тя знаеше, че му изтъква още една причина, за да се откаже, докато е време. Гарик я издърпа обратно върху гърдите си и нежно я целуна по главата.

— Още една причина да се съгласиш да ми станеш жена. Момчето сигурно ще има нужда да го науча на онези неща, на които само един мъж може да го научи.

Усещайки, че тя се размърда след неговите думи, той се поправи:

— Ние двамата ще научим брат ти на това, което е необходимо, за да стане разумен и великодушен млад мъж.

Това беше по-добре, помисли си Катлин, и отново се разположи в прегръдките му.

— Сигурен ли си, че искаш това, Гарик? Предупреждавам те, че Джошуа не е като другите деца на неговата възраст. Той е много дързък и пакостлив.

Тя искаше той от началото да знае в какво се забърква.

— Като сестра си? — пошегува се той. — Готов съм да се справя с всякакви пречки по пътя си, за да те имам до себе си.

Катлин хареса отговора му и повечето от опасенията ѝ изчезнаха. Гарик ще бъде чудесен пример за подражание на Джошуа, помисли си тя. Предишното ѝ убеждение, че е женкар беше забравено.

— Тогава всичко е уредено? — попита нежно Гарик. — Утре ще отплаваш за Сейнт Китс и ще ме чакаш в „Корал Роуз“. Искам да се оженим без отлагане.

— Ами Алекс? Ще ми трябва време да му обясня, че не мога да се омъжа за него. Ще трябва да наема надзиратели за плантацията, които да се грижат всичко да е наред в мое отсъствие. Освен това да не забравяме „Окото на Кат“.

Гарик запуши устата ѝ с целувка.

— Ще ти помогна за всичко, когато се върна в Сейнт Китс. И не забравяй, че не трябва да ходиш сама в „Шадоу Миър“. Заедно ще обясним на Блаторн, че за съжаление, ти няма да можеш да се омъжиш за него.

Гарик беше непреклонен, че тя не трябва да ходи сама в „Шадоу Миър“. Той почувства тръпката, която премина по тялото ѝ, когато по-рано му каза за посещенията си в плантацията на Блаторн и не искаше тя да преживява подобно изпитание още веднъж.

Откакто беше дошла в Карибите, Катлин беше свикнала сама да взема решенията си и неговите думи я накараха да се почувства неловко.

— Може би ще те изчакам да се върнеш в Сейнт Китс, за да говорим с Алекс, но аз ще реша какво да правя с „Окото на Кат“ и аз ще избира надзирателя на „Корал Роуз“.

Тя не искаше, който и да било да поеме плантацията и хората, които беше започнала да обича. Нямахше доброволно да позволи някой да управлява живота ѝ. Катлин желаше бракът ѝ да бъде равностоеен

— и никой мъж, дори и Гарик Стийли, нямаше да ѝ наложи решението си.

Както той се беше пошегувал по-рано, неговата Кат не беше като никоя друга жена и нейните думи още веднъж му напомниха истинността на този факт. Е, тя поне беше отстъпила в един пункт — да не ходи сама в „Шадоу Миър“.

— Предполагам, че сега трябва да те отведе на „Окото на Кат“ — каза той с нежелание и когато тя се притисна към стегнатото му тяло, Гарик си каза, че ще брой часовете до момента, когато вече няма да се налага да се разделят.

Катлин знаеше, че е прав и че трябва да се връща на „Окото на Кат“. Добре знаеше, че в този момент екипажът ѝ обръща острова с главата надолу, за да я търси. Последния път, когато видя Тад и Слейд, те бяха в компанията на Соня, но това не означаваше, че не са ги потърсили — нея и хубавия султан.

— Предполагам, че си прав. Трябва да се върна на „Окото на Кат“. Не искам Джошуа и екипажът ми да се тревожат излишно.

Нежните ѝ ръце леко докоснаха горната част на тялото му, докато се увиваха около врата му. Пълнотата на гърдите ѝ се притискаше към неговите и Гарик въздъхна, когато нежните ѝ устни го докоснаха.

Това беше първия път, когато тя смело го целуваше по такъв начин и постъпката ѝ трогна Гарик, докато той прокарваше езика си по устните ѝ.

— Ако е възможно, бих желал никога повече да не се разделяме — прошепна ѝ Гарик. — Ще те държа ден и нощ в прегръдките си и никога няма да се уморя от изкушението на копринената ти плът.

Смехът на Катлин изпълни слуха му и нежният ѝ дъх се смеси с неговия.

— Ден и нощ, господарю? Признавам, че имате огромен апетит. Но признавам, че и вие сте огромен мъж — каза тя и преди той да може да каже нещо, ръката ѝ се плъзна по гърдите му и докосна с нежност мъжествеността му. Незабавно големият змиевиден орган надигна твърдата си глава и изпълни дланта ѝ. — Както казах, доста голям, наистина!

В ранните часове преди съмване Гарик лично откара Катлин до „Окото на Кат“ с малка лодка от „Морската фея“. След последната целувка, която разкриваше какво мъчение ще бъде и за двамата да бъдат разделени, той я пусна и наблюдаваше, докато тя се изкачваше по възената стълба към палубата на „Окото на Кат“. Гребейки обратно към „Морската фея“, той отнесе усмихнатата ѝ красота в мислите си.

Точно когато Катлин напусна палубата и се отправи по стълбите, една тъмна загърната фигура изтича покрай нея и почти я събори. Като си възвърна самообладанието, тя погледна след мъжа, предполагайки, че това е някой от нейния екипаж.

— Сигурно на острова го чака някоя много страстна жена — промърмори тя на себе си и продължи по пътя си към каютата.

Като стигна до нея видя, че вратата е отворена. Сигурно Джошуа я беше търсил, като се е върнал от карнавала. Имаше много неща да казва на брат си, когато го видеше. Тя знаеше, че той ще хареса Гарик като по-добър избор за нея, отколкото Алекс Блакторн или „Старите студени очи“, както той подходящо го наричаше.

Като запали свещта до леглото, тя започна да съблича костюма си за фламенко. Господи, беше изморена и сигурно щеше да спи до късно сутринта. Мъжете вероятно щяха да бъдат по-доволни да останат на острова, каза си тя, надявайки се, че няма да бъдат прекалено разочаровани, че ще съкратят престоя си на Гранд Тер с един ден.

Когато хвърли роклята върху леглото, тя забеляза парче хартия. След като се справи с останалите си дрехи, протегна ръка към него.

Докато четеше краткото съобщение, Катлин клатеше глава, опитвайки се да се отърси от неспособността си да възприеме бързо. Часовете, прекарани в прегръдките на Гарик, изглежда бяха притъпили мислите ѝ. Като пристъпи към свещта, тя разгледа бележката.

„Ако цениш живота на брат си, направи точно каквото ти е наредено. Първо, няма да казваш на никого, че държа брат ти като заложник. Със сутрешния отлив вдигни платна към Барбадос. Ще получиш по-нататъшни инструкции в кръчмата на Сал в Бриджтаун. Не се мотай, ако искаш да видиш Джошуа отново.“

Подписът беше завъртулка, която можеше да се дешифрира като,
Бристъл Джак.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Катлин почувства, че колената ѝ се огъват и бавно седна върху леглото. Докато разглеждаше бележката в ръката си, произнесе гласно името на брат си в празната каюта.

— Джошуа.

Беше лек вик на агония. Все още ѝ беше трудно да възприеме напълно смисъла на думите от бележката.

„Отвлечен... отвлечен... отвлечен...“

Тя повтаряше отново и отново тези думи в ума си.

Като смачка хартията в малкия си юмрук, тя бързо навлече ризата и панталоните си. Кой беше оставил тази бележка на леглото ѝ? Най-накрая мозъкът ѝ започна да работи. Може би това беше някаква шега и в този момент Джошуа спеше спокойно в койката си. Сигурно този престъпен пират Бристъл Джак не се беше качил на борда на „Окото на Кат“, само за да ѝ остави съобщение да го следва до Барбадос! Внезапно тя си спомни за тъмната забързана фигура, която почти я отнесе по стълбите, и страхът за брат ѝ още повече нарасна.

Тя изскочи от каютата и се отправи по стълбата покрай кухнята, към трюма, където спеше екипажът. Катлин обикновено избягваше тази част на кораба в ранните сутрешни часове, когато мъжете ставаха, и вечер, когато между смените се приготвяха за сън. Но в този момент тя не мислеше за неприличие или за срамежливостта на екипажа. Всичките ѝ мисли бяха насочени към Джошуа, когото се надяваше да намери дълбоко заспал на борда на „Окото на Кат“.

Във вътрешната част на кораба беше тъмно като катран. Когато стигна до първия хамак, който свободно се полюшваше между две дебели греди, тя извика леко:

— Джошуа.

Не желаше без нужда да буди екипажа си, но нищо не можеше да се направи, помисли си тя, като не получи отговор и още веднъж извика името на брат си, този път по-силно.

— Вие ли сте, капитане? Нещо не е наред ли? — светлокосият Томас се надигна сънено в хамака, до който тя беше застанала.

— Трябва да намеря брат си, Томас. Можеш ли да ми покажеш къде спи.

Той забеляза отчаянието в гласа ѝ.

— Ще го направя вместо вас, капитане. Защо не изчакате отпред?

Томас не беше човек, който да заповядва на капитана си, но знаеше, че хората от „Окото на Кат“ не носеха почти нищо през нощта, и в този момент той самият беше придърпал върху голите си слабини вълненото одеяло, което иначе рядко използваше.

— Ще изпратя момчето навън, капитане.

Той изчака тя да се отдалечи, преди да скочи от койката и с омотано около кръста одеяло са отпрати към мястото, където спеше Джошуа.

Катлин беше склонна да напусне трюма и да позволи на Томас да потърси брат ѝ. Тя също като него осъзнаваше това, което я заобикаляше, но стискайки бележката здраво в юмрук, си каза, че нямаше друга възможност. Трябваше сама да се убеди, че брат ѝ е на сигурно място.

Изминаха няколко минути, откакто Катлин мълчаливо излезе в коридора. В момента, в който Томас прекрачи вратата на трюма я обзеха най-големите ѝ страхове.

— Момчето не е в леглото си, капитане. Сигурно е останал на острова през нощта, защото койките на Саймън и Пит също са празни.

Томас беше използвал времето, за да облече провисналите си бели панталони и забързано закопчаваше ризата си, застанал пред капитана си.

Катлин видимо пребледня под светлината на фенера, която проникваше в коридора.

— Томас, събуди Тад, Дърк и Слейд и ги изпрати в каютата ми.

Томас ясно разбра, че нещо не беше наред.

— Страхувам се, че те също не са на борда на кораба, мадам.

Като забеляза страданието ѝ, той забрави, че тя му е капитан и съзря в нея само една уплашена жена.

— Мога ли да ви помогна?

Както всеки един от екипажа на „Окото на Кат“, Томас беше готов да направи всичко за своя капитан и ако тя му кажеше, той

незабавно щеше да напусне кораба и да се отпрати на острова, за да търси брат ѝ и приятелите си.

— Събуди останалите, Томас, и изпрати някои от мъжете да търсят брат ми, а също и Пит и Саймън. Пригответе „Окото на Кат“ да отплава веднага, щом Тад, Дърк и Слейд се върнат на кораба.

Катлин се молеше бележката да е шега и брат ѝ наистина да е останал за нощта на Гранд Тер, но тя не можеше да рискува. Времето щеше да означава живота на брат ѝ, ако Бристъл Джак наистина го държеше на борда на кораба си.

Без да задава други въпроси, Томас се отпрати да изпълни това, което му беше наредено. Когато тя се обърна и се запъти към каютата си, той влезе в трюма и събуди мъжете. Изпрати група от четирима души на острова да търсят Джошуа, Пит и Саймън, а на други двама нареди да претърсят всички кръчми за Тад, Дърк и Слейд. Не беше сигурен какво става, но по изражението на лицето на капитана си, когато ѝ каза, че брат ѝ не е на борда на кораба, разбра, че нещо сериозно я безпокои.

В капитанската каюта Катлин препрочиташе бележката отново и отново. През ума ѝ мина мисълта да изпрати съобщение на Гарик, но бързо се отказа. В бележката се казваше да не съобщава на никого, че брат ѝ е отвлечен и докато не узнаеше със сигурност, че той не спеше спокойно някъде на острова, тя не искаше да предизвиква допълнителни неприятности. Дори и да откриеше, че брат ѝ е отвлечен, знаеше, че не може да каже на никого. Трябваше да направи както ѝ беше наредено и да отиде до Барбадос в кръчмата в Бриджтаун, за да разбере какво иска Бристъл Джак в замяна на брат ѝ.

Мъжете, които Томас изпрати да претърсят острова, се отправиха с една от малките лодки. Още преди да стигнат до брега, Тад и Дърк вече се изкачваха по въжената стълба. Суматохата на кораба в този ранен час ги изненада, но след като Томас им разказа, че капитанът е ходил до трюма, за да търси брат си и след като не го е намерил в леглото му, е наредил корабът да се приготви за отплаване, и двамата се затичаха към капитанската каюта.

Те намериха Катлин на бюрото, по което бяха разхвърляни някакви карти. Като чу, че вратата на каютата се отваря без почукване, тя погледна към нея с надеждата, че това е Джошуа. Когато видя Тад и Дърк, по лицето ѝ се изписа разочарование, но в същото време се

появи и някаква надежда. Тя осъзна, че тези мъже бяха повече от членове на екипажа ѝ — те и бяха станали приятели и тя можеше да се обърне към тях в този момент на отчаяние.

— Томас ни каза, че момчето не се е върнало на кораба. Не виждам причина да се тревожиш толкова много, момиче. Най-вероятно Пит и Саймън са го развеждали цяла нощ и са си намерили стаи на острова.

Тад веднага се опита да я успокои, като видя страха в гледащите го зелени очи.

— Надявам се да си прав.

— А защо мислиш друго?

Дърк се приближи към бюрото и се запита, защо ли тя разглежда тези карти по това време на деня. Като си спомни думите на Томас и след като знаеше, че планираха да останат на Гранд Тер още един ден, той я погледна въпросително.

— Вижте това.

Тя протегна смачкания лист, за да го разгледат. Двамата мъже се вторачиха в парчето хартия под ярката светлина на фенера над бюрото.

— Откъде взе бележката, момиче?

— Беше на леглото ми, когато се върнах на „Окото на Кат“ миналата вечер.

Тя не обясни, че се беше върнала на кораба само преди около час.

— Видя ли някого? Разпита ли екипажа? Кой беше на пост на палубата?

— Вие сте първите, на които показвам бележката. Надявах се, че някой се опитва да си направи някаква не толкова сполучлива шега и че Джошуа ще се върне скоро.

— Той все още може да се върне, момиче — предположи Тад, но в същото време погледът му се спря върху подписа на бележката и у него се появиха сериозни съмнения.

— Защо мислиш, че този Бристъл Джак ще иска да ходя до Барбадос? Някой от вас има ли някаква представа какво би могъл да иска от мен или от „Окото на Кат“?

Катлин беше премислила тези въпроси през нощните часове и се надяваше, че единият от тези верни мъже ще ѝ даде някакъв отговор.

Дърк и Тад се спогледаха, преди да се обърнат към нея.

— Нямаме представа, момиче. Този Бристъл Джак наистина е от най-лошия тип хора, но „Окото на Кат“ не е имал спорове с него или с някого от екипажа му, доколкото знам.

— Може би това е конкуренцията. Чух да казват, че той търсел испанския галеон, който превзехме преди известно време — каза Дърк.

— Той и всеки друг пират в Карибите — промърмори Катлин като си спомни, че Соня започна със същата история за испанския галеон, когато се видяха за първи път.

— Може би Бристъл Джак има желание да се срещне с капитана на „Окото на Кат“ — предположи Тад, но думите му едва се чуха.

— Това също ми мина през ума, но защо не ме заговори тук на острова по време на карнавала, като всеки друг, с когото се запознахме, откакто хвърлихме котва в Гранд Тер?

— Никога не можеш да бъдеш сигурна с такива типове, момиче. Най-доброто, което можем да направим засега, е да почакаме да се върне групата, която претърсва острова и тогава да правим планове. Момчето може да е живо и здраво на острова и това да е някаква глупава шега.

— Надявам се.

Катлин усети гласа ѝ да трепери, когато с ужас си помисли, как би се чувствал брат ѝ, ако наистина е взет за заложник от Бристъл Джак. Тя знаеше, че Джошуа винаги се е опитвал да изглежда смел, но че голяма част от смелостта му пред лицето на страха беше игра. Той беше само едно малко момче и с всяка измината минута собствената ѝ загриженост и страх нарастваха.

— Къде е Слейд? Мислех, че е с вас двамата — тя се опита засега да отклони разговора за брат си, преди съвсем да рухне пред тези мъже. — И двамата ли останахте на острова предната вечер?

И тогава тя си спомни, че Слейд беше в малката им група, докато обикаляха Гранд Тер миналата нощ, а Дърк липсваше. Тя ги погледна подозрително.

— Най-вероятно е Слейд да си е намерил стая в кръчмата на Сами Бейтс — предположи Дърк, но зелените очи на Катлин го накараха да потрепне под въпросителния ѝ поглед. — Ние със Слейд си разменихме местата. Той остана в кръчмата, а аз отидох с Тад и Соня.

Зениците на Катлин се разшириха. Нима имаше предвид, че той също е ходил на борда на кораба на червенокосата жена и е бил забавляван в каютата ѝ?

Тад прекъсна мълчанието със сърдечен смях.

— Виж, момиче, истината е, че една жена с огън в косата понякога може да предложи много любов. Аз и Дърк само се опитвахме да ѝ угодим.

Катлин знаеше, че трябва да е шокирана от подобни думи и беше факт, че само преди няколко седмици щеше да бъде. Екипажът на „Окото на Кат“ ѝ показва нов начин на живот, напълно различен от предишния, а грубият им говор и маниери бяха станали част от него.

— Е, надявам се, че Слейд ще се намери, преди да вдигнем котва.

— Той ще бъде тук, момиче, не се притеснявай — увери я Тад все още с голяма усмивка на лицето.

И сякаш повикан от тези думи, Слейд влезе в каютата, след като почука веднъж на вратата. По погледа, който хвърли на всички в каютата, те разбраха, че още не са намерили Джошуа.

— Джон и Бен ме намериха в кръчмата. Казаха ми, че претърсват острова за момчето, Саймън и Пит. Не са ги намерили и групата, която ги търси, се събира на плажа. Те ще се върнат на „Окото на Кат“, когато лодката отиде да ги вземе.

— Погледни това — каза Катлин.

Тя даде на Слейд бележката, която лежеше върху бюрото ѝ. И когато Катлин пое дълбоко въздух, за да прикрие чувствата си, едрият мъж мълчаливо прочете напътствията, които бяха оставени за капитана му. Погледът му се вдигна и се установи върху бледите черти на жената, след това бързо се премести върху стоящите до него Тад и Дърк.

— Вие какво мислите?

— Не сме сигурни, защо Бристъл Джак иска „Окото на Кат“ да отиде в Барбадос, но мисля, че сега всички сме съгласни, че той държи момчето и най-вероятно е отвлякъл и Саймън, и Пит.

— Бристъл Джак не се ръководи от никакви правила, затова се страхуват от него. По-добре е да намерим помощ. Да отидем до „Морската фея“? — погледът на Слейд отново се спря върху капитана му.

Катлин усети, че започва да се изчервява от въпросителния му поглед.

Тад беше този, който пръв проговори:

— За какво ще ходим до „Морската фея“? Капитанът на „Рисът“ с удоволствие ще помогне на „Окото на Кат“.

— Запознах се снощи с помощник-капитана на „Морската фея“. Казва се Лукас Бенет. Проведохме дълъг приятелски разговор и той се оказа много приятен човек.

Слейд все още гледаше Катлин, сякаш очакваше тя да каже нещо в потвърждение на информацията, която му даде помощник-капитанът, че султанът от снощи всъщност е бил Гарик Стийли, капитанът на „Морската фея“, и че капитанът на Слейд преди месеци е бил на неговия кораб.

— И от двата кораба не можем да получим помощ! — заяви Катлин и се изправи. Отдалечавайки се от бюрото, тя се опита да избегне въпросителния поглед на Слейд. — В бележката се казва, че трябва да запазим това в тайна. Животът на Джошуа може да бъде застрашен, ако открият, че търсим помощ.

Искрящи сълзи напълниха очите ѝ, като си помисли, че брат ѝ е затворник.

— Права си, момиче.

Тад отиде до нея и като постави силната си ръка върху раменете ѝ, предложи с такава увереност в гласа, каквато може да събере:

— Ще отидем до Барбадос, ако трябва, и сами ще освободим момчето.

Едва късно вечерта, когато се оттегли в самотното си легло, мислите на Катлин се върнаха при Гарик. Разбира се, че той ще научи, че „Окото на Кат“ е вдигнал котва и е напуснал Гранд Тер и ще предположи, че Катлин се е отправила към Сейнт Китс и „Корал Роуз“, за да чака да се върне и да я поиска за жена. Той никога нямаше да предположи, че тя се е отправила към Барбадос, за да се срещне с известния с лошата си слава подлец Бристъл Джак. Катлин изтри с opakото на ръката си една самотна сълза, като си припомни краткото време, прекарано в прегръдките на Гарик, и колко сигурна се беше почувствала.

Ако можеше да направи това, което предлагаше Слейд — да потърсят помощта на Гарик, за да намерят брат ѝ! Ако можеше да се

довери на мъжа, който твърдеше, че я обича, и да му позволи да я подкрепи в това изпитание. Но Катлин знаеше, че не може да рискува някой да съобщи на пирата, че тя е разказала за отвличането на брат ѝ. Не можеше да рискува живота на Джошуа, защото и без някой да ѝ казва, знаеше, че Гарик Стийли щеше да се втурне да ѝ помага и по този начин можеше да застраши живота на този, когото искаше да спаси.

Нови сълзи се отрониха, когато нарастващият страх за живота на брат ѝ накара тялото ѝ да потрепери под копринените завивки. Мрачно предчувствие надникна като сянка в ума ѝ, предупреждавайки я, че нощта, прекарана на „Морската фея“ с Гарик, може да е била последната, когато е почувствала истинската любов. Мисълта, че най-накрая е намерила единствения мъж на света, когото може да обича, и че могат да ѝ отнемат тази любов толкова бързо, накара сърцето ѝ да се свие от болка.

По времето, когато Катлин се опитваше да намери покой, Соня беше откарана на „Морската фея“.

След като се качи на кораба на капера, незабавно я отведоха в каютата на капитана.

Когато помощник-капитанът Лукас Бенет мълчаливо затвори вратата на каютата, Соня погледна с блестящите си очи седящия зад бюрото Гарик и с предизвикателна походка се отправи към него. Ръцете ѝ си играеха със светлите ѝ червени къдрици, падащи върху гърдите ѝ. Съблазняващият ѝ дрезгав смях изпълни каютата, когато тя видя искрицата в сребристосините очи.

— Какво правиш тук, Соня? Мислех, че ще се срещнем довечера в кръчмата на Сами Бейтс — произнесе безразлично Гарик, като затвори корабния си дневник и се облегна на стола.

— Реших да ти спестя пътя.

Думите ѝ бяха съблазняващи, също както и смеха ѝ. Като стигна до бюрото, бледите ѝ тънки пръсти се протегнаха и се плъзнаха по мускулестите ръце на Гарик.

Той разбра намеренията ѝ, но пренебрегна ухажването ѝ и се изправи в цял ръст.

— Нека сипя по чаша вино.

Той заобиколи бюрото, за да се добере до каната и чашите.

— Мислех, че си ми уговорила среща с Бристъл Джак за тази вечер. Той няма ли да чака в кръчмата?

Дългите, добре оформени крака на Соня го последваха и докато той наливаше виното, тя стоеше близо до него. Гърдите ѝ се опряха в ръката му, когато той ѝ подаде чашата.

— Ти и малката танцьорка на фламенко изчезнахте много бързо снощи, Гарик. Реших да не поемам такъв риск тази вечер.

Тя отпи глътка от питието, желаейки да е нещо по-силно.

— Ами Бристъл Джак?

Гарик не искаше направо да я отблъсне. Той се надяваше, че ще успее да избегне ухажването ѝ по време на обещаната среща с Бристъл Джак.

Соня отметна назад златисточервената си глава, а очите ѝ се спуснаха по врата и гърдите на Гарик, които се виждаха от разкопчаната му риза.

— Какво за Джак? — промърмори тя и протегна ръка да погали плътта, която погледът ѝ попиваше.

Отново с едно движение Гарик избегна докосването ѝ. Той взе чашата си и се отдалечи от шкафа.

— Ти ми каза снощи, че си уредила среща между мен и Бристъл Джак.

— Това беше снощи. Тази нощ сме само аз и ти, сами в твоята каюта.

Соня се приближи, хълбоците ѝ се поклащаха провокиращо по начин, който нито един мъж не можеше да разбере погрешно.

Нещата определено не се развиват добре, помисли си Гарик, когато чувствените ѝ пръсти се допряха до тялото му.

— Слушай, Соня, мисля, че има нещо, което трябва да ти обясня — каза той най-накрая, когато двете ѝ ръце се увиха около раменете му, а пищните ѝ форми се допряха до тялото му.

— Защо първо не ме целунеш? Можем да говорим по-късно... много по-късно.

Гарик трябваше да приложи сила, защото Соня беше твърдо решена да допре сочните си устни до неговите и той използва и двете си ръце, за да се освободи от прегръдката ѝ.

— Мисля, че трябва да говорим сега, а не по-късно — каза той.
— Става въпрос за Кат.

— О, за нея — нацупи се Соня и като пресуши виното от чашата си, отиде до шкафа и я напълни отново. — Добре, казвай каквото искаш да ми кажеш, за да можем да изпитаме удоволствие от останалата част от вечерта. Предполагам, че си открил най-накрая е танцьорката на фламенко.

Гарик кимна с глава в знак на съгласие.

— Знаех от момента, в който тя прекрачи прага на кръчмата.

— Ти си знаел коя е? Защо малката кучка не ми беше казала, че те познава — Соня се засмя гласно. — Предполагам, че е мислела, че те заблуждава с маската си.

Усмивката на устните ѝ остана, тъй като тя мислеше, че шегата е за сметка на другата жена.

— Кат и аз се срещнахме преди известно време и истината е, че ще се женим — той произнесе думите, които знаеше, че със сигурност ще унищожат шансовете му да си уреди среща с Бристъл Джак, но си каза, че някои неща не могат да бъдат предотвратени. Той не беше мъж, който ще легне с една жена, когато сърцето му принадлежи на друга, независимо каква е цената.

— По дяволите, никога не съм виждала жена, която така да привлича мъжете — каза Соня и пресуши чашата.

Тя бе решила тази нощ да открие какъв мъж е капитанът на „Морската фея“. Съдейки по размерите му, тя си представяше, че ще прекара луда, изпълнена със страст нощ, но вместо това той ѝ казваше, че е влюбен в друга жена, и то жена, която определено беше започнала да харесва и на самата Соня.

— Какво имаш предвид? Какви други мъже, освен мен?

Нейните думи накараха ревността на Гарик да изплува на повърхността.

— Екипажът ѝ, например. Снощи прекарах страшно хубаво с Тад и Дърк, когато се върнах на „Рисът“. Но и двамата говорят за капитана си като за някаква скъпоценна богиня или нещо такова.

Гарик беше повече от сигурен, че тя е прекарала добре. Мъжете също. А изявлението ѝ за начина, по който екипажът на Кат говори за капитана си, той го отдаде на уважението, което те изпитват към нея.

— Също и Бристъл Джак.

— Бристъл Джак? Какво общо има той с Катлин?

— Според думите на един мъж от екипажа ми, тя го търси. Защо мислиш той не се появи на срещата, която уредих?

— Катлин търси Бристъл Джак?

Гарик не можеше да повярва на думите на Соня. Защо, за Бога, Катлин ще преследва един престъпник? Тя трябваше да се върне в Сейнт Китс.

— Лони, моят кормчия има един приятел от екипажа на „Черният дракон“, кораба на Джак. Снощи се е срещнал с него в една кръчма на острова и той е казал на Лони, че ще отплават преди изгрев-слънце. Казал е, че Джак ще отвлече онова досадно дете, което Кат мъкне със себе си. Казал е как Джак планира да накара Кат да го следва до Барбадос, но не е знаел защо.

— Значи затова „Окото на Кат“ е отплавал толкова рано сутринта — смънка Гарик, чувствайки, че все едно са му изкарали въздуха. Бристъл Джак държи Джошуа и Кат е тръгнала след него! Но защо не е дошла при него, Гарик?

— Да, чух днес да говорят на острова, че е изпратила хора от екипажа си да търсят момчето. Не са го намерили, нито двамата мъже, които бяха с него предната нощ. „Окото на Кат“ е вдигнал котва, след като хората от екипажа са се върнали. С тях са отишли Тад и Дърк. Отдавна не се бях забавлявала толкова добре, както с тях.

Соня не изглеждаше загрижена за Кат и Джошуа. Единствените й мисли бяха за двамата моряци, които бяха отплавали с „Окото на Кат“ и за разочарованието, че е лишена от тяхната компания.

Гарик нямаше време да стои и да разговаря с нея.

— Трябва да я настигна!

Той се отправи към вратата на каютата, без да мисли за компаньонката си.

— Хей, почакай за минута. Ако ще гониш „Окото на Кат“, аз също идвам с теб.

— Ти?

Гарик се обърна. Той нямаше представа, че Соня се безпокои толкова за Кат.

— Да. „Рисът“ ще бъде готов за отплаване след час. Искан довчера да помоля Тад да стане помощник-капитан на „Рисът“. Вече не поемам никакви рискове по отношение на мъжете. Както ти казах,

от доста време не съм се забавлявала така, както през последните два дни.

В момента Гарик не го интересуваха какви са причините тя да отиде с него до Барбадос. Единственото, за което го беше грижа, бе, Катлин да не бъде наранена и брат ѝ да бъде спасен. Гледайки наглата и безсрамна жена, той накрая кимна с глава.

— Ще отплавам след час, не по-късно. Всеки човек от екипажа, който след това време е на острова, остава там.

Можеше да има нужда от нея и екипажа ѝ, когато пристигнеше на Барбадос, помисли си той.

— Тогава след час — Соня се усмихна широко. — Като начало — никога не съм харесвала Джак — смутолеви тя, когато мина покрай него и излезе през вратата на каютата.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Аз съм ви капитан и на всичките ви казвам, че ще отида в Бриджтаун сама — заяви разгорещено Катлин.

Откакто „Окото на Кат“ пристигна в Бриджтаун, тя стоеше в каютата и спореше със Слейд, Тад и Дърк.

— Но, момиче, постъпваш безразсъдно. Откъде да знаем, че Бристъл Джак няма да те отвлече, както направи с момчето? Тогава какво ще правите и двамата? Ти няма да можеш да помогнеш на момчето сама — Тад още веднъж се опита да я убеди да ги вземе със себе си в кръчмата на Сал.

Катлин вече беше прегледала всичко, което Бристъл Джак казваше в бележката и не искаше да рискува пиратът да се разсърди и да не ѝ каже къде държи брат ѝ. Тя трябваше да го направи по начина, по който ѝ е казано — това можеше да бъде единствената възможност някога отново да види Джошуа. Като клатеше упорито глава, тя стрелна със зелените си очи двамата мъже.

— Знаете, че мога да се грижа за себе си. Не ми трябва вашата помощ за това.

Тя постави камата в ножницата на хълбока си.

— Добре, капитане. Предполагам, че няма какво повече да кажем, за да промениш мнението си — призна Дърк, но другите двама мъже го изгледаха въпросително.

— Знаеш, че не може да отиде сама! — разгорещено извика Тад.

— Тя няма да напусне „Окото на Кат“ без мен — добави Слейд също така разгорещено.

— Тя може сама да се грижи за себе си.

Дърк погледна двамата мъже, за да им каже да се успокоят засега. Той имаше план.

Въпреки че Тад и Слейд продължаваха да изразяват несъгласието си, те вече не изказваха гласно намерението си да отидат с Кат до кръчмата на Сал, за да разберат какво иска Бристъл Джак от нея.

— Надявам се, че няма да отнеме много време. Каквото и да иска Бристъл Джак в замяна за Джошуа, ще му го дам. Задръжте екипажа на кораба. Щом уредя нещата и взема Джошуа, ще отплаваме.

Тя искаше да държи на разстояние екипажите на „Окото на Кат“ и на „Черният дракон“.

— Екипажът ще бъде тук и ще те чака, капитане.

Отново Дърк беше този, който отговори.

Като си сложи колана със сабята, преди да се отправи към вратата на каютата, Катлин кимна с глава. Единственото нещо, за което мислеше в момента, беше Бристъл Джак. Защо беше отвлякъл брат й?

Когато тя излезе, Тад и Слейд насочиха цялото си внимание към Дърк.

— Идеята ти трябва наистина да е добра, човече. Не трябва да я оставяме да ходи сама.

Тад гледаше приятеля си с тъмните си очи.

— Ще я оставим да мисли, че е сама. Ще й дадем време да напусне кораба и тогава ще я последваме. Така ще бъде по-добре, отколкото да спорим с нея.

Идеята беше достатъчно проста и приемлива и за тримата мъже, и те кимнаха в знак на съгласие.

— Най-добре е да вземем оръжията си, момчета.

Тад се отправи към вратата на каютата, без да гледа кой го следва. Той нямаше да бъде далеч от Катлин, ако тя има проблеми.

Беше рано вечерта. Кръчмата на Сал беше в съмнителната част на пристанището и Катлин държеше ръката си върху дръжката на инкрустираната със скъпоценни камъни кама, когато мина през люлеещата се двойна врата на заведението.

Интериорът беше като на повечето кръчми, в които Катлин беше ходила през последните няколко месеца, но тази изглеждаше по-страшна. Тя забеляза, че няколкото мъже, които седяха на бара, наведоха глави, когато погледът й се отправи към тях, а двамата посетители в края на бара се обърнаха с гръб.

Седящите по масите изглеждаха също толкова подозрителни и тайнствени, и когато няколко чифта очи я погледнаха, тя усети, че кожата й настръхва.

Не видя нито една жена в кръчмата, нито дори сервитьорка, към която да се обърне. С нерешителни крачки тя се отправи към края на бара и като разглеждаше дебелия кръчмар, кимна в неговата посока.

Видимо накуцвайки, тежкият мъж се отправи към края на бара.

— Какво ще искаш? — малките му черни очички я огледаха от горе до долу.

— Трябва да се срещна с един човек — Катлин говореше нервно, но тихо, защото в кръчмата все още цареше тишина.

— Момчета, гледайте си работата.

Очите на дебелия мъж огледаха кръчмата и веднага всички вдигнаха чашите си и продължиха разговорите си.

— Изплюй камъчето. Кой ти трябва?

Катлин вече не се страхуваше, че някой слуша, но кръчмарят с малките си очички накара коленете ѝ да се разтреперят и тя се молеше никой да не го забележи. Този, с когото щеше да се срещне, не трябваше да мисли, че тя е слаба, само защото е жена.

— Бристъл Джак — каза тя най-накрая, но изрече името възможно най-тихо, надявайки се, че няма да привлече вниманието върху себе си.

Цяла минута мъжът я изучаваше.

— А коя си ти?

Тя забеляза, че неговия глас също стана по-тих.

— Наричат ме Кат.

Кръчмарят не изглеждаше изненадан от отговора ѝ.

— В задния ъгъл има една маса. Седни там — той се обърна и се заклатушка към другия край на бара.

Оглеждайки мрачната, задимена обстановка, Катлин потърси масата, на която ѝ казаха да седне. В самия край на заведението, точно до вратата, имаше една малка маса. Като мина покрай мъжете, които проявиха още по-голям интерес към нея, тя стигна до масата. Катлин седна с гръб към стената и насочи погледа си към мъжете. Сега всички гледаха към нея.

Един от тях, който седеше в края на бара и беше с гръб, когато тя влезе в кръчмата, се приближи.

— Сал каза, че ти си Кат.

Катлин вдигна погледа си от халбата с бира, която той остави на масата и се загледа в остриите му черти. Черните му очи я оглеждаха

със същия интерес. Блед белег, който минаваше по дясната му буза до брадичката, контрастираше със загорялото му лице. Тя кимна леко с тъмнокосата си глава.

— Аз съм Кат. Кой си ти?

Тя се питаше дали това е самият Бристъл Джак.

Никога не го беше срещала и нямаше да го познае. Но нямаше да се изненада, ако това беше той, защото изглеждаше опасен и много коварен. Беше очевидно, че има нужните качества за убиец и пират.

— Не задавай въпроси. Изпий си бирата и ще тръгваме — гласът му беше суров и не допускаше възражения.

Първоначално Катлин помисли да откаже да се подчини, защото по природа не беше свикнала да се съобразява с желанията на непознати мъже, но после бързо кимна с глава. Тя нямаше да има никакъв шанс, ако искаше отново да види брат си. Като вдигна халбата с бира, тя наведе назад глава и отпи от горчивото питие.

Мъжът я гледаше мълчаливо около минута, след което кимна с глава. Когато се обърна, той огледа кръчмата и Катлин забеляза, че човекът, с когото седеше на бара, беше изчезнал.

Докато го чакаше да намери това, което търси, Катлин се хвана с ръка за главата. Пред погледа ѝ всичко плуваше в някаква мъглявина.

— Какво става? — попита тя и разбра, че е била упоена.

Искаше да стане от масата и да избяга от мъжа, който я гледаше толкова мрачно, но крайниците ѝ бяха схванати. Тя почувства, че дори езика ѝ е надебелял.

Без да каже дума, мъжът се протегна, хвана я за ръката и за секунди я избута през задната врата в ръцете на друг мъж, който чакаше зад кръчмата.

Тад първи видя мъжа да избутва Катлин през задната врата. От мястото до люлеещата се врата, където стояха тримата, той се втурна в кръчмата, а Дърк и Слейд го последваха.

— Момчета, искате ли нещо за пиене? — извика дебелият мъж зад бара, когато забеляза тримата мъже да влизат в кръчмата и да се отправят към задната врата. Като видя, че не му обръщат внимание, извика: — Така не бива да се постъпва. Мъже, мисля, че тези момчета трябва да бъдат научени на обноски.

В този момент всички присъстващи в кръчмата се нахвърлиха върху тримата новодошли. Тад почти беше стигнал задната врата,

когато първият удар се стовари върху брадичката му. Изпращайки със силен удар мъжа в малката група, Тад хвана дръжката на задната врата.

Слейд и Дърк бяха застанали с гръб един към друг и юмруците им летяха из въздуха, закачайки ту нечие око, ту нечия челюст. Едва когато чуха Тад да казва, че задната врата е затворена, тримата започнаха да си пробиват път към главния вход. Удряйки мъжете, изпречили се на пътя им, те стигнаха до предната врата.

— Момчета, заповядайте отново в кръчмата на Сал — извика през смях дебелият мъж зад бара, когато тримата минаха през вратата и думите му бяха последвани от хор от гласове в знак на съгласие.

— Бих желал да се върна с целия екипаж на „Окото на Кат“. Ще им покажем на тези грубияни как се бием — каза ядосано Слейд, избърсвайки кръвта от уста си и бързо последва Тад и Дърк по пристанището, докато стигнаха до пътеката, която водеше до задния вход на кръчмата на Сал.

Пътеката беше празна, но те видяха един запален фенер, закачен на кука на сградата и следи от фургон по прашния път.

— По дяволите! — изруга Тад. — Те отвлякоха момичето. Трябва да се върнем на „Окото на Кат“ за помощ, за да претърсим острова.

Грубите ръце на мъжа, който чакаше отвън, изпратиха Катлин във фургона и тя беше безсилна да се съпротивлява, когато метнаха върху нея гадно, миришещо на мухал одеяло. И двамата мъже се качиха отпред на фургона и подкараха конете.

Тя не беше отпила достатъчно от бирата, за да изгуби съзнание, но не можеше да събере сили, за да махне одеялото и да се опита да скочи от фургона. Знаеше, че дори не са й взели оръжията, но да се пресегне и да хване дръжката на сабята или камата, означаваше прекалено много усилия.

Господи, защо е била толкова глупава да отиде сама в кръчмата на Сал? Това никога нямаше да се случи, ако някой от екипажа ѝ беше с нея. Сега не само Джошуа беше пленник на Бристъл Джак, но и тя беше в ръцете му!

Докато се движеше по улиците, фургонът се клатеше ужасно. Мъжът с белега сигурно управляваше фургона, помисли си тя, защото го чу да вика на конете, докато ги насочваше по пътя, който водеше

извън Бриджтаун и по една малка пътечка, която заобикаляше плажа. Спряха до малък залив.

„Черният дракон“ беше хвърлил котва на няколко мили от Бриджтаун, за да не го открият, ако някой друг кораб го търсеше. Щом спряха, мъжете скочиха от фургона, бързо отвиха Катлин и я свалиха на земята между тях.

— Имаше ли някакви проблеми? — попита единият от двамата мъже от малката лодка, която ги чакаше.

Той се опита да огледа на лунната светлина фигурата и чертите на Катлин.

— Беше много лесно. Като да вземеш бонбон от бебе. Тя дойде сама, както Джак предполагаше, че ще направи.

След тези думи двамата мъже, които я бяха отвлекли, я сложиха в малката лодка, която се отправи към „Черният дракон“.

Катлин виждаше приближаващите се тъмни очертания на кораба, чуваше грубия разговор на моряците и усещаше тежката ръка на този, който я държеше. Беше като в кошмар. Тя беше безсилна да направи каквото и да било, освен да се остави да бъде погълната от силата на ужаса, който се разиграваше около нея.

Когато малката лодка се удари в големия кораб, две силни ръце хванаха Катлин през гърдите и я качиха по въжената стълба на борда на „Черният дракон“.

Белязания, както Катлин нарече мъжа, който я заговори в кръчмата, почука леко на вратата, преди да влезе в каютата.

— Хвърлете я на леглото — нареди един груб глас от другия край на стаята. — Оставете я да поспи и след това може да я доведете да види момчето. Нека се порадва, че все още е жив.

Това беше Бристъл Джак. И той сигурно говореше за брат й! Това бяха последните мисли на Катлин, преди да я хвърлят на леглото и да бъде погълната от тъмнината.

Няколко часа по-късно Катлин се събуди от люлеенето на кораба. Постепенно възвръщайки възприятията си, тя се протегна към кръста си за камата или сабята. Но като откри, че и двете ги няма, тя отново заспа.

Стон изпълни слуха на Катлин и като се надигна на лакти тя разбра, че звукът идва от собствената й уста.

Борейки се с мъглата, която беше обвила мозъка ѝ, поклати глава, за да проясни мислите си.

Като се огледа, видя, че се намира в капитанската каюта, но по разхвърляните дрехи и зле поддържаната стая разбра, че по-рано никога не е била на този кораб. Би трябвало да е на борда на „Черният дракон“. Тази мисъл я стресна и тя си спомни за кръчмата на Сал. Нямаше много ясни спомени за това, което се случи, след като мъжът с белега я заговори и тя изпи бирата.

Когато се добра до края на леглото, тя бързо се хвана за главата и още един стон изпълни каютата. За момент всичко около нея се завъртя. Престана да се движи, за да облекчи болките в главата си.

Първото нещо, което трябва да направи, е да се опита да се измъкне от каютата и да намери Джошуа, помисли си тя, но бързо откри, че всяко движение усилваше болките в главата ѝ.

Точно когато Катлин се опитваше да постави краката си върху дървения под на каютата, вратата се отвори и един голям и страшен на вид мъж влезе в стаята. Той имаше гъста черна брада, която скриваше по-голямата част от лицето му, а от едното му ухо висеше кръгла обеча. Тъмните му очи я гледаха изпод гъстите вежди и Катлин усети, че се отдръпва назад.

В безчувствения поглед, който Бристъл Джак отправи към Катлин, имаше желание. Нищо чудно, че Блакторн искаше момичето, каза си той, като помисли дали някога през живота си беше виждал по-съблазнително създание.

Дори раздърпана и замаяна, а може би точно заради това, тя изглеждаше красива.

— Ти ли си жената капитан на „Окото на Кат“? — запита той с груб глас, желаейки да се увери, че не е станала грешка.

Дълбоко в себе си се надяваше, че тя ще отрече, че носи това име, защото в такъв случай нямаше да е необходимо да я предава на Блакторн. Той ще я задържи за себе си. Може би дори ще я вземе на дългото пътешествие до Африка, когато ще стане робовладелец. Нощите, прекарани на борда на „Черният дракон“ в обкръжението единствено на екипажа, ставаха прекалено досадни.

В този момент нямаше нищо, което Катлин да желаше повече, освен да отрече, че е Кат, жената, която той примамил на Барбадос и която вярваше, че хората му са отвлекли от кръчмата на Сал. Но

съзнавайки, че животът на брат ѝ е в опасност, тя леко кимна с глава. Движението я накара отново да изстене и да протегне ръце към пулсиращите части на тялото си.

Бристъл Джак се обърна към бюрото, наля някаква течност в чаша и се приближи до леглото.

— Ето, изпий това — заповяда той, като протегна чашата.

Катлин се отдръпна още назад, когато той се доближи.

— Вземи го, ще ти прочисти главата.

Черните очи я гледала и когато Катлин се протегна да вземе чашата, ръцете ѝ видимо трепереха.

— Съдейки по думите на момчето, очаквах да си по-твърда — каза Джак, като си спомни заплахите, които му отправи момчето, обяснявайки му какво ще направи сестра му, когато хване „Черният дракон“.

Такова заявление беше почти смешно и Катлин го знаеше, гледайки големия груб мъж.

— Изпий го! — заповяда той още веднъж, отказвайки да отговаря на всякакви въпроси, докато тя не направи каквото ѝ се казва.

Катлин погледна жълтеникавата течност в чашата и си спомни, че последния път, когато изпи това, което ѝ казаха, беше упоена. Усещайки тъмните очи върху себе си, тя бавно вдигна чашата и отпи малко, откривайки, че не е безвкусно. Като не виждаше друг изход, тя надигна чашата и изпи течността.

— След няколко минути главата ти ще се проясни — каза Джак и се отдалечи от леглото.

Като стигна до умивалника в другия крак на каютата, той се загледа в огледалото. Навеждайки се над легена, той наплиска лицето си с вода и като се изправи, изпръска цялата каюта. Пръстите му преминаха по брадата и косата му, и горе-долу загладиха буйната растителност. След като приключи с тоалета си, той се обърна към леглото. Очите му се спряха върху пленничката. Той още веднъж откри, че няма желание да я предаде на Блаторн.

Катлин усети, че болката в главата ѝ се успокоява. Като пое дълбоко въздух и погледна големия мъж в другия край на каютата, тя попита:

— Какво искаш в замяна на брат ми? — опитваше се да контролира гласа си, въпреки че сърцето ѝ биеше лудо.

— Не искам нищо в замяна. Имам каквото ми трябва.

— И какво е то?

— Ти.

— Аз? — възкликна Катлин. — Но аз мислех, че държиш брат ми за някакъв откуп. Защо съм ти аз?

Катлин се опитваше да запази самообладание. Тя никога в живота си не беше срещала Бристъл Джак. Знаеше, че трябва да има някаква причина да я отвлече.

В началото на кариерата си Джак беше инструктиран никога да не споменава името на Блаторн, затова той даваше уклончиви отговори.

— Откупът е Кат, капитанът на „Окото на Кат“.

— Тогава ще бъде ли освободен брат ми?

Докато чакаше отговора, дъхът на Катлин спря.

— Това не го решавам аз.

— Не го решаваш ти?

Катлин се бе учудила, че този рошав звяр не я беше нападнал върху леглото. Сега тя получи отговора си. Той я беше отвлякъл за някого друго.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Морската фея“ и „Рисът“ също бързо достигнаха Барбадос. Пристигайки в Бриджтаун, Гарик беше принуден мълчаливо да чака до перилата на кораба, докато екипажът го приближи към доковете. Тогава помощник-капитанът посочи на Гарик „Окото на Кат“. Единственото, което той желаше в момента, беше да напусне бързо кораба и да намери Катлин.

Докато завързваха „Морската фея“ за дока и Гарик нетърпеливо крачеше на кораба си, „Рисът“ също се появи при доковете. Без да изчака жената капитан, Гарик бързо се отправи към онази част на пристанището, където беше „Окото на Кат“.

Крачейки забързано по дъската, която свързваше палубата с дървената площадка, Гарик оглеждаше със сребристосивия си поглед палубата и търсеше някой, който да го отведе при Катлин.

— Хей, какво правиш на борда на „Окото на Кат“, човече?

Повикването дойде от другия край на палубата и Гарик видя да се приближава високата фигура на моряк.

— Трябва да говоря с капитана ти.

— И кой го търси?

В гласа имаше нотка на съмнение. Изправяйки се лице в лице с големия мъж, които се беше качил на борда на „Окото на Кат“ без покана, Слейд плъзна ръката си върху дръжката на големия си нож.

— Кажй й, че капитанът на „Морската фея“ иска да я види.

Гарик беше сигурен, че Катлин ще иска да го види, въпреки че мъжът пред него не желаше да го пусне по-навътре на кораба.

Екипажът на „Окото на Кат“ беше претърсил града за някакви следи от капитана им и едва преди зазоряване по-голямата част от моряците се бяха върнали изморени на кораба. Слейд остана буден на пост, докато на другите им разрешиха няколко часа почивка. Но преди Тад и Дърк да се оттеглят в леглата си, тримата мъже обсъдиха възможността, някой от екипажа на Бристъл Джак да дойде и да поиска откуп за капитана им и Джошуа.

Когато Слейд видя големия мъж пред себе си, пръстите го засърбяха да извади ножа от канията, но той се овладя да не действа прибързано. Ако искаха да открият къде пиратът и хората му са отвели капитана им и брат ѝ, те първо трябваше да видят, дали този мъж има нужната информация.

— И как да съм сигурен, че си капитан на кораб?

Доколкото знаеше, „Морската фея“ беше хвърлил котва недалеч от Гранд Тер.

Гарик не очакваше, че ще срещне часови, преди да се убеди, че Катлин е в безопасност. Гневът му започна да нараства и той каза:

— Не ме интересува какво мислиш. Отиди и кажи на капитана си, че Гарик Стийли я чака, за да говори с нея.

Мъжът много настояваше да види Кат и само този факт възпря Слейд да извади ножа.

— Чакай тук — каза той.

Той отиде да събуди Тад и Дърк и тримата да решат какво да правят.

Очаквайки едрият мъж да отиде направо при Катлин и да ѝ каже за присъствието му на „Окото на Кат“, Гарик беше силно изненадан, когато Слейд дойде с още двама мъже. Той ги позна, но беше малко вероятно те да го разпознаят без султанския му костюм.

— Къде е Кат? — попита твърдо той, защото безпокойството му растеше.

Защо тези мъже извъртаха нещата? Дали тя беше вече напуснала „Окото на Кат“, за да се срещне с Бристъл Джак? При тази мисъл опасенията му нараснаха още повече.

— Кой иска да знае?

Гарик нямаше намерение да повтаря същото и с тези двамата. Той за малко не ги изблъска, без да го интересува, че съотношението трима срещу един не беше в негова полза. Точно в този момент обаче Соня стъпи на дъската, която водеше към палубата на „Окото на Кат“.

— Намери ли я, Гарик?

— Не, тези твърди глави не искат да се разкарат от пътя ми.

— Познаваш ли този човек, Соня? — попита Слейд, силно изненадан да види Соня в Бриджтаун.

— Какво правиш тук, момиче? — Тад зададе въпроса, който беше в ума на всички.

— Мислиш ли, че ще се отървеш толкова лесно от мен, Тад?

Сините ѝ очи блеснаха, когато тя по предизвикателен начин отхвърли назад червените си къдрици.

— „Рисът“ отплава от Гранд Тер заедно с „Морската фея“, чийто капитан тук иска да размени няколко думи с Кат — добави Соня с по-сериозен тон, като също се питаше къде е Кат в момента.

Мъжете погледнаха към Гарик още веднъж.

— Той каза, че е капитан на кораб — призна Слейд.

Соня се усмихна:

— Щом той казва, можете да му вярвате. Или може би ще повярвате, че на карнавала в Гранд Тер той беше султан. А сега, къде е Кат? На един от моите хора са казали, че „Окото на Кат“ е отплавал към Барбадос, за да се срещне с Бристъл Джак. Той спомена, че момчето било отвлечено.

— Така е, момиче. Вчера вечерта тя напусна „Окото на Кат“ и се отправи към кръчмата на Сал, за да се срещне с този мерзавец.

Преди Тад да довърши, Гарик се доближи до него. Голямата му ръка се протегна и го хвана за яката на ризата.

— Къде е тя? — целият му гняв и безпокойство бяха събрани в тези думи, затова те прозвучаха като ръмжене.

Тад обикновено не се страхуваше, но нещо в погледа на този мъж го накара да внимава какво ще отговори. Нямахше друг начин, осъзна той, истината беше, че капитанът им също беше отвлечен и въпреки че преровиха навсякъде, те не можаха да открият никакви следи от „Черният дракон“. Като пое дълбоко въздух, той погледна мъжа в очите.

— Те отвлякоха и нея.

— Искаш да кажеш, че сте я оставили да отиде сама?

Настроението на Гарик достигна точката на кипене.

Ръката му стисна ризата на Тад още по-силно, а студеният му поглед огледа и двамата.

Тад се отскубна от ръката на разгневения мъж.

— Не беше така, капитане. Момичето настояваше да отиде само. Тя се страхуваше, че Джак няма да я отведе при момчето, ако отиде в кръчмата на Сал с някого от екипажа си.

— И вие я оставихте?

Гарик щеше да се протегне и още веднъж да сграбчи мъжа, и този път щеше да го удуши на палубата на собствения му кораб, но Соня хвана ръката му.

— Изслушай го, Гарик.

Тя, както и другите, усещаше едва сдържаното напрежение, което изпълваше големия мъж.

— Това се опитвах да кажа. Ние проследихме момичето до кръчмата и останахме недалеч от главния вход. Един мъж, който седеше на бара, се доближи до нея и преди да успеем да стигнем до другия край на кръчмата, той я избута през задната врата.

Гарик не можеше да повярва. Част от гнева му започна да се изпарява. Жената, която обичаше, неговата хубава Катлин е била отвлечена.

— Всички в кръчмата се обърнаха срещу нас. Трябваше с бой да си пробием път до задната врата и като видяхме, че е заключена отвън, пак с бой си пробихме път напред. По пътеката зад кръчмата намерихме следи, оставени от фургон, но от момичето нямаше и следа.

— Претърсихте ли острова? — попита Соня.

— Да, момиче, но нямаше нищо, което да показва, че „Черният дракон“ някога е идвал в Бриджтаун. Търсихме цяла нощ и се върнахме, само за да починем за няколко часа, преди да продължим да търсим.

— Сигурни ли сте, че Джак я е отвлякъл?

Кръвта на Гарик сякаш беше замръзнала във вените му.

— Видяхме я да говори с дебелия кръчмар, за който по-късно научихме, че се казва Сал и е покварен повече от всеки престъпник. Той я изпрати на една маса в задната част на кръчмата, точно до вратата, а след това към нея се приближи мъжът с халба бира. Беше ясно, че са я чакали, капитане — отговори Дърк на въпроса на Гарик.

— Най-добре ще е да изпратим екипажите си да претърсват — предложи Соня, защото не знаеше какво друго може да предприемат и с това си спечели усмивка на благодарност от Тад и другите мъже.

— Претърсихте ли брега? — попита Гарик, знаейки, че пиратът може да я държи на „Черният дракон“, далеч от чужди погледи.

Тад все още се чувстваше неловко в присъствието на този мъж. Той нямаше желание да отговаря повече на въпросите му.

Соня разбра мислите на Тад от начина, по който ирландецът се запъна и не отговори веднага на въпроса.

— Слушай, Тад, за Гарик залогът е голям, затова се опитва да намери капитана ви, както и вашите хора. През нощта на карнавала, както вече се опитах да ви обясня, той беше облечен като султан и Кат изчезна с него, помните ли?

Тримата мъже отместиха погледите си от Соня към Гарик, опитвайки се да разпознаят в този едър мъж човека, облечен в бял султански костюм. Те, изглежда, повярваха на Соня, защото главите им започнаха да кимат с разбиране. Но като видя неохотата на Тад, тя добави:

— Кат ще се омъжи за Гарик. Ако успеем да я спасим, разбира се!

Тримата мъже бяха силно изненадани от последната забележка. Най-накрая Дърк проговори:

— Капитанът никога не е споменавал за женитба. Момичето веднъж спомена за някакъв Блакторн.

— А тя има ли навика да казва на екипажа си всичко?

Соня започна да се ядосва. Тя не казваше на екипажа си това, което не го засягаше, и вярваше, че и Кат постъпва така.

— Не сме мислили да претърсваме бреговата линия, капитане — каза Тад.

След като Соня казваше, че Гарик Стийли наистина е загрижен за капитана им, за него това беше достатъчно.

— Веднага ще изпратя няколко мъже да го направят.

— Остави хората си засега да почиват. Може да имаме нужда от тях по-късно. Веднага, щом се върна на „Морската фея“, ще изпратя хора да търсят.

Точно когато Гарик се обърна с намерението да се върне на „Морската фея“ и веднага да предприеме собствено претърсване, Томас и още двама от екипажа се качиха на палубата.

— Открихме накъде Бристъл Джак води капитана — заяви Томас и в същия момент видя едрия мъж и жената капитан, които беше виждал по-рано на Гранд Тер.

— Къде, Томас? — попита бързо Тад, като по този начин му даде да разбере, че може спокойно да говори пред другите.

— Едно младо момиче, което иска да остане анонимно, ни каза, че помощник-капитанът на „Черният дракон“ ѝ е разкрил, че Джек ще взима някакви пътници и вчера вечерта е трябвало да отплават с вечерния отлив за Сейнт Китс.

— Сейнт Китс? — попитаха едновременно Слейд и Тад.

— Но защо ще води момичето и брат ѝ обратно в Сейнт Китс? — попита Тад доста объркан.

Идването на Барбадос е било маневра да се освободят от евентуални преследвачи, реши набързо Гарик. Когато се обърна и се отправи към подвижния мост, той вече беше взел решение. Веднага като се върне на „Морската фея“ ще напусне Бриджтаун и ще се отправи към Сейнт Китс. „Черният дракон“ имаше поне дванадесет часа преднина. Той не можеше да си позволи да губи повече време.

— Къде отиваш, Гарик? — попита Соня.

— На „Морската фея“, след което веднага ще отплавам към Сейнт Китс.

Докато беше на дока, той дори не си направи труда да се обърне към хората на палубата на „Окото на Кат“.

— Изберете си капитан и отплавайте колкото може по-бързо — каза Гарик със заповеднически тон на тримата мъже, които първи го посрещнаха на кораба. Без да каже нито дума повече, той се обърна и напусна „Окото на Кат“.

— Бих направила каквото казва, мъже. Гарик Стийли не е мъж, на когото може да се противоречи.

Застанала до Тад, игривата червенокоса жена прокара ръка по гърдите му.

— Надявах се на следващото плаване на „Рисът“ да бъдеш до мен — лека въздишка се отдели от устните ѝ, когато добави: — Предполагам, че ще трябва да почакам. Знам, че сега си нужен на борда на „Окото на Кат“. Но не забравяй, че Соня не чака дълго. Затова да намерим Кат и да довършим онова, което започнахме в каютата ми, когато бяхме закотвени недалеч от Гранд Тер.

Като каза това, тя хвана ризата на Тад по същия начин, по който я беше хванал Гарик по-рано, но този път Тад получи награда — вместо гневния поглед на Гарик, той усети горещото докосване на сочните устни на Соня върху неговите.

Ръцете на Тад незабавно обгърнаха пищното тяло на жената пират. Когато тя отдели устните си от неговите и заглади с ръка ризата му, той щеше още веднъж да я привлече към себе си, но усещайки гневните погледи на мъжете, я пусна и лицето му се озари от широка усмивка.

— „Окото на Кат“ ще следва „Рисът“, сладко момиче, дори и в ада, ако натам ни водиш.

Соня се засмя гласно.

— Знаех, че си мъж за мене! — каза тя и като се обърна, забързано напусна „Окото на Кат“ и се отправи по дървената площадка към кораба си.

Още около минута Тад и останалите мъже гледаха след палавата жена с плътно прилепнали панталони и копринена риза.

— Каква жена! — Дърк каза това, което мислеше.

Думите му нарушиха мълчанието и Тад се обърна към другите.

— Събудете екипажа и да приготвяме „Окото на Кат“ за отплаване. Животът на капитана ни може да зависи от скоростта ни, затова по-живо, момчета, по-живо.

Едва следобед доведоха Джошуа в каютата на Бристъл Джак и той се видя със сестра си. Когато се втурна към отворените ѝ обятия, по момчешките му бузи се стичаха сълзи.

— Не мислех, че някога ще дойдеш, сестричке — той плачеше открито, като за първи път даваше път на сълзите, които беше сдържал през последните дни.

— Добре ли си, Джошуа?

Катлин усети сълзи да напират в очите ѝ и в този момент щеше да се нахвърли върху Бристъл Джак заради жестокостта му да държи брат ѝ като затворник, но той беше напуснал каютата. Тя и Джошуа бяха сами.

— Добре съм, сестро. Но съм страшно изплашен. Хората от екипажа на този кораб са по-зли от змии — разкри той страха си.

— А Саймън и Пит?

— Предполагам, че и те са добре. Този зъл човек с белега накара Саймън да помага на техния готвач, а Пит отиде с него. Досега ме държаха в трюма.

Катлин нежно прибра къдриците, които се спускаха по лицето му.

— Бил си много смел, Джошуа. Сега, когато съм тук, няма от какво да се страхуваш.

Тя се надяваше успокоението да не е прозвучало фалшиво. В очите на брат си видя, че в момента той наистина има нужда от утеха.

— Какво мислиш, че искат от нас, сестричке? — Джошуа подсмърчаше, опитвайки се да спре потока на сълзите и още веднъж да прояви смелост.

— Нямам представа — откровено призна Катлин. И наистина, тя все още нямаше представа защо Бристъл Джак отвлече нея и брат й. Всичко, което знаеше, бе, че той е поел риска заради някого другия, но не можеше да каже това на Джошуа.

— Чух Беязания да казва на един от екипажа, че отиваме в Сейнт Китс.

— Наистина ли? Сигурен ли си?

Катлин нямаше представа защо „Черният дракон“ ще ходи в Сейнт Китс, освен ако човекът, за когото работеше Бристъл Джак, не беше в Сейнт Китс.

— Да, сигурен съм, Кат. Бях в трюма толкова дълго, че мъжете свикнаха с присъствието ми. Те разговаряха все едно, че не съм там. Мислиш ли, че ще ни освободят, когато стигнем в Сейнт Китс? Ужасно ми липсва готвенето на Лизи! Усещам вкуса на лимоновите й сладки.

Катлин се усмихна, но не разкри мислите си. Бристъл Джак сигурно не ги води в Сейнт Китс, само за да ги пусне да се върнат в „Корал Роуз“. Той ги водеше на острова поради някаква причина. И тази причина бе човекът, който му беше наредил да ги отвлече. Тръпки на истински страх преминаха по гърба й и тя още веднъж съжали, че не отиде при Гарик, веднага щом видя бележката върху леглото си. Той щеше да знае как да освободят Джошуа и двамата мъже от екипажа й. Но сега с брат й бяха на борда на „Черният дракон“ и доколкото знаеше, никой от екипажа на „Окото на Кат“ нямаше представа къде са. Как можа да бъде толкова глупава да отиде сама в кръчмата на Сал? Още по-потискаща беше мисълта за човека, на когото щяха да ги предадат в Сейнт Китс.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Леките тропически ветрове на Карибите отведоха безпрепятствено „Черният дракон“ до целта му. През по-голямата част от пътуването Катлин и Джошуа бяха държани в капитанската каюта и то сами. Мъжът, когото наричаха Беязания, им носеше храна, а вечер ги посещаваше Бристъл Джак. По време на тези посещения той размишляваше мълчаливо, с поглед, насочен към хубавата жена, която наричаха Кат. С всяко посещение разочарованието му, че трябва да я предаде на Блаторн, нарастваше. Той можеше да си представи какво е намислил коравосърдечният мъж за тази прекрасна жена-пират. И въпреки че самият Джак имаше позорна репутация, той знаеше, че това, което си беше наумил за бъдещето на Кат е за предпочитане пред това, което е намислил Блаторн.

Тази вечер Бристъл Джак мълчаливо седеше зад бюрото под предлог, че изучава карти, които отдавна е забравил. За пръв път проговори след около час, откакто беше дошъл в каютата. Погледът му се насочи към братата и сестрата, които мълчаливо седяха на ръба на леглото.

— Времето ви на борда на „Черният дракон“ изтича тази вечер.

При всяко появяване на отвратителния пират Катлин и Джошуа реагираха по един и същи начин — те седяха близо един до друг, мълчаливи като камък, докато той си тръгнеше. Тази вечер обаче думите му предизвикаха реакцията на Катлин.

— Значи сме близо до Бастер?

Вярвайки, че целта им е Сейнт Китс, Катлин предположи, че „Черният дракон“ ще хвърли котва в Бастер. Това предположение беше изпълнено с надежда. Надеждата, че по някакъв начин тя и брат ѝ ще успеят да избягат от похитителите си или че ще получат помощта, която е необходима за освобождаването им.

Черните вежди на Джак се повдигнаха и на устните му се появи усмивка. Момичето беше по-умно, отколкото той беше очаквал. Как е разбрала, че отиват в Сейнт Китс? Сигурно беше чула някой от

екипажа му да говори за посоката им на движение, реши той. Той се отнесе великодушно към желанието ѝ да получи информация. Колко жалко, че няма да ѝ свърши никаква работа.

— „Черният дракон“ не може да спре в Бастер. Губернаторът няма да разреши.

Като каза това, той се усмихна още по-широко, защото не го беше грижа какво разрешаваше губернаторът Лангстън. Той получаваше заповеди от Алекс Блакторн и не искаше „Черният дракон“ да пристане там, защото не трябваше никой да разбере, че Бристъл Джак има нещо общо с някого от острова.

— Тогава ще хвърлите котва на друго място?

На Катлин ѝ трябваше потвърждение, че отиват в Сейнт Китс. Може би поне Джошуа ще успее да избяга и да отиде до „Корал Роуз“ за помощ!

На устните му отново се появи усмивка. Какво лошо в това да ѝ каже, че наистина се приближават към Сейнт Китс? Преди да напусне кораба щяха здраво да я вържат. Момчето също. Какво лошо можеше да се случи? Той бавно кимна с глава.

— Да, приближаваме се към Сейнт Китс, ако това ще ти бъде от някаква полза.

Катлин не каза нищо друго на похитителя си. Мозъкът ѝ трескаво кроеше планове. Ако е възможно, ще каже на Джошуа да скочи от кораба в момента, когато доближат сушата. Той беше добър плувец и познавайки добре острова, щеше да избере най-добрия път, за да стигне до „Корал Роуз“. Най-накрая я озари светъл лъч на надежда.

Но той бързо изчезна, когато в каютата влезе Белязания.

— Ето въжето и плата, които искаше.

Бристъл Джак кимна с тъмнокосата си глава.

— Остави ги на бюрото. Има още малко време, преди да хвърлим котва.

— Това няма да е необходимо — каза Кат, съзнавайки, че въжето е за нея и брат ѝ. — Няма да се съпротивляваме. Въжето не е необходимо — тя нагло излъга.

Гръмкият смях на Бристъл Джак изпълни каютата и Белязания го последва.

— Да, Кат, можем ли да ти вярваме? Ти и момчето съвсем доброволно ще се отправите към края си!

От каквото и да се беше опасявала Катлин преди, то беше нищо в сравнение с неговите думи. Те потвърждаваха факта, че който и да му беше наредил да ги отвлече, не го беше направил с добри помисли. Тя и брат ѝ бяха в голяма опасност и ако не се опитат да избягат, съдбата им беше решена. Докато двамата мъже стояха до бюрото и се смееха на желанието ѝ да не ги връзват, тя прошепна на Джошуа:

— Бягай към вратата, Джошуа, отиди на горната палуба и скачай във водата. Доведи помощ!

Джошуа преглътна тежко и кимна с глава, а зелените му очи напрегнато гледаха двамата мъже и въжето върху бюрото. Той, както и Катлин, знаеше, че ако имат някакъв шанс да избягат, той е преди да ги връжат. Поемайки дълбоко въздух, той се изправи на крака и се втурна към вратата.

Изненадани, мъжете се поколебаха за минута. Именно тази минута осигури на Джошуа необходимото време да мине през вратата покрай каюткомпанията.

— Върнете го! — извика Бристъл Джак и Белязания изхвърча от каютата.

През следващите няколко минути Катлин не каза нищо. Тя едва се осмеляваше да диша, молейки се мълчаливо брат ѝ да успее в опита си да избяга.

Искрящият тъмен поглед на Бристъл Джак беше насочен към нея, когато той започна да се приближава към леглото.

— Симс ще го хване.

Това беше всичко, което каза, докато чакаше Белязания да се върне в капитанската каюта.

Като използваше цялата сръчност и гъвкавост на краката си, които беше натрупал през годините, тичайки на воля по острова, Джошуа бягаше на зигзаг по горната палуба, чувайки викове и тежки стъпки зад себе си. Щом стигна парапета на кораба, без да се бави нито за секунда, скочи в дълбините на водата, която заобикаляше „Черният дракон“.

— Спуснете малката лодка. Вие четиримата, тръгнете след него и го доведете обратно.

Застанал до парапета, вирайки се във водата, Белязания издаваше заповеди. Той се опита да намери някаква следа от момчето, но луната беше скрита в облаците и не можеше да му помогне. Всичко,

което можеше да види, беше тъмната вода и бреговата ивица в далечината. Без помощта на повече светлина той не можеше да различи дори белите плажове на острова.

Докато екипажът на „Черният дракон“ спусне малката лодка и започне да обикаля кораба, настана объркване. Като не откриха и следа от момчето, те започнаха да гребат към брега.

— По дяволите!

Белязания удари с юмрук по перилата. Никога няма да открият момчето в тази тъмнина! Той се обърна и се отправи към капитанската каюта, за да съобщи новините.

Катлин и Белязания бяха доста изненадани от начина, по който Джак прие новината, че момчето е успяло да избяга и шансовете да го открият са минимални. Те очакваха гняв и заплахи, а не тънката усмивка, която се появи на устните му.

— Момчето и без това не го очакват. Не е нужно да споменаваме, че някога сме го хващали.

Бристъл Джак беше обезпокоен от това, каква щеше да бъде реакцията на Блаторн, ако му заведеше и момчето. Обикновено Блаторн обичаше нещата да бъдат изпълнявани точно. Той дори не беше споменавал, че Катлин има брат, който води със себе си, и най-умното беше изобщо да не се повдига въпроса за момчето. Така или иначе, то щеше или да се удави в тези води, или щяха да го изядат акулите. Той беше виждал някои доста големи акули около острова.

Страхът на Катлин за собствената ѝ сигурност нарасна, като разбра, че този, за когото работеше Джак, не очаква Джошуа.

— Завържи я, Симс. Не искам да рискувам повече. След това може да отидеш и да разпоредиш да пуснат котвата. Като се върнат хората с лодката, веднага ще се отправим към брега.

Бристъл Джак стоеше настрани и гледаше как Симс издърпва отпред ръцете на Катлин и ги връзва здраво. Той не можеше да го направи сам, защото се опасяваше, че само допирът на кожата ѝ ще го накара да промени решението си и да я задържи за себе си. Ако не се страхуваше от Блаторн, щеше да вземе жената и да се отправи към бреговете на Южна Африка. Но той знаеше, че на следващото пристанище, където спре „Черният дракон“, ще си намери най-хубавата жена на острова и ще я вземе със себе си.

Съпротивата на Катлин беше безполезна, но тя се опита да отблъсне Белязания, когато той я бутна на леглото и се наведе над нея, за да стегне ръцете ѝ. С едно дръпване на въжето той се изправи и я повлече след себе си.

— Ще наредя да приготвят лодката.

Белязания се обърна и напусна каютата. Бристъл Джак се усмихна, като видя разгорещената ярост на Катлин, която изразяваше омразата ѝ към високия мъж, който напускаше каютата.

— Симс е ценен човек. Като капитан би трябвало да оцениш това.

— Повече щях да оценя, ако имах сабя или кама и ръцете ми бяха свободни. Щях да покажа на теб и на ценния ти човек колко добре може да се защитава една жена, ако не е упоена — каза Катлин.

— Сигурен съм, че щеше да го направиш, Кат. Колко жалко, че няма да мога да се порадвам на такава гледка. Но сега, ако си готова, може да приключваме с тази работа.

Бристъл Джак кимна към вратата, за да ѝ покаже, че трябва да върви пред него.

За нищо на света, каза си Катлин. Ако той иска да я изведе от каютата, ще трябва да го направи насила.

Симс свърши точно това. Бристъл Джак все още не беше склонен да я докосва и затова извика Белязания да я изкара на палубата. След няколко минути Симс я вдигна на рамене и започна да слиза по въжената стълба. Катлин беше хвърлена в малка лодка — Белязания не беше склонен към любезности с противоположния пол.

Лодката бързо беше откарана до брега и Белязания и мъжът, който дойде с тях, издърпаха Катлин на мокрия пясък, докато Бристъл Джак слизаше от лодката.

— Вече изпратихме съобщение. На пътя ще ни чакат коне.

Господи, Катлин се надяваше, че Джошуа се е добрал до брега. Разстоянието от кораба до брега ѝ се стори ужасно дълго в малката лодка. Може би дори е намерил конете, за които говореше Бристъл Джак, и ги е разпръснал.

Това бяха само добри пожелания и Катлин го разбра, когато групата се отправи към обраслата с храсти пътека. Когато стъпиха на широката ѝ част, те веднага забелязаха конете, които Джак очакваше да намери.

Белязания сложи Катлин върху едно от животните, Джак пое юздите и ги поведе към вътрешността на острова.

Катлин се опита да намери някакъв знак или белег, който си спомня, но беше толкова тъмно, че тя не можеше да определи в коя част на острова се намират. Даваше си сметка, че може да са в противоположна на „Корал Роуз“ посока и на Джошуа да отнеме часове, преди да доведе помощ.

Изморен, Джошуа лежеше недалеч от пътеката, докато Бристъл Джак и хората му се качваха на конете. Безшумно той се изправи на колене и надникна през храсталаците. Погледът му беше остър като на котка и той успя да различи мъжете и сестра си.

Няколко минути стоя мирно, страхувайки се да не издаде звук, който да привлече вниманието им. Конете започнаха да се отдалечават от плажа. Те се отправиха към плантацията на Блаторн — „Шадоу Миър“. Още няколко минути той размишляваше върху това развитие на събитията. Можеше ли „Старите студени очи“ да е този, който е изпратил Бристъл Джак по следите на Кат? Но защо? След като те би трябвало да се оженят, защо той ще иска да я отвлича? Това нямаше никакъв смисъл, но съзнавайки, че времето е ценно, за да помогне на сестра си, той се отправи към „Корал Роуз“.

Бристъл Джак и хората му имаха коне, но Джошуа познаваше всеки сантиметър от района по крайбрежието и заобикалящите го плантации. Той беше сигурен, че бързо ще стигне до „Корал Роуз“, но не знаеше какво ще прави след това.

Докато тичаше покрай скалите и падналите дървета, той се опитваше да състави някакъв план за действие. Щеше да извика Руфъс — той имаше стар мускет, и Кип — той можеше да повика работниците. Те щяха да вземат фургона за памук... но конете бяха прекалено бавни. Страхуваше се, че няма да успеят да стигнат навреме, за да помогнат на Кат, а дори и да го направят, можеше ли той да разчита, че хората му ще се изправят срещу бял човек като Блаторн.

По-рано същата вечер „Морската фея“ и „Рисът“ хвърлиха котва близо до мястото, където беше и „Черният дракон“. Тад и хората от екипажа на „Окото на Кат“ познаваха района и насочиха другите два кораба към плажната ивица, която принадлежеше към имотите на Ашфорд. Тъмнината на нощта им помогна да се скрият, когато „Черният дракон“ безшумно премина покрай тях.

Гарик безмилостно беше изтормозил екипажа си по време на пътуването от Барбадос до Сейнт Китс. Той съзнаваше, че и екипажите на другите два кораба също бяха напрегнали силите си до границите на човешките възможности. Напрежението у Гарик беше достигнало своя краен предел. Той не можеше нито да спи, нито да яде — мислеше само за Катлин и нейната сигурност. Ако нещо трябваше да се свърши на борда на „Морската фея“, той го вършеше сам: поправяше платната, пренавиваше въжетата и дори сменяше кормчията. Светлият му поглед бе отправен към Сейнт Китс — трябваше да пристигне там преди Бристъл Джак.

Той нямаше никаква представа накъде „Черният дракон“ водеше Катлин. Когато „Окото на Кат“ се отдели от „Морската фея“ и „Рисът“, той сам управляваше кораба. Щом хвърлиха котва, пръв скочи в малката лодка.

— Ще стигнем по-бързо до „Корал Роуз“ по този път — извика Слейд, когато лодката на „Окото на Кат“ се удари в брега едновременно с лодката на Гарик.

За момент те изчакаха Соня и екипажа ѝ. Всички в мислите си се надяваха, че не са сбъркали, че са дошли направо тук, а не в Бастер.

— Може би капитанът и момчето са успели да избягат, когато „Черният дракон“ е пристигнал на острова. Те ще чакат за помощ в „Корал Роуз“.

Тад изрази гласно единствената надежда, която имаха, докато екипажът на „Окото на Кат“ ги водеше по плажа към плантацията.

В този късен час в къщата беше тъмно и тихо, но Гарик смело почука на външната врата.

Лизи първа се събуди и като излезе от стаята си, отвори вратата и надникна в тъмното.

— Боже Господи! — извика тя и започна да отстъпва, когато видя портала, изпълнен с мъже, между които и една жена със светла огнена коса.

Руфъс чу вика на Лизи и се забърза към главния вход с мускет в ръка. Когато го насочи към огромния мъж с тъмносин моряшки костюм, Гарик с едно движение издърпа оръжието от ръцете му и влезе в къщата.

— Къде е господарката ви? — попита той, докато оглеждаше с поглед вътрешността на къщата. Без да му казват разбра, че Катлин и брат ѝ не бяха вътре.

— Какво искате? — попита Руфъс, като издърпа Лизи към себе си.

— Кат, човече. Знаеш ли къде е?

— Тук няма Кат, господарю. Сбъркали сте.

Въпреки страха, Руфъс се стараеше да бъде почтителен, особено след като големият мъж държеше оръжието му.

— Ти, стари глупако, господарката я наричат Кат. Господарят Джошуа ѝ казва така — Лизи не можеше да мълчи, въпреки че коленете ѝ трепереха.

— Виждали ли сте я или да сте получавали вести от нея?

Гарик знаеше, че това е безполезно. Ако Катлин беше в къщата, тя досега щеше да излезе от спалнята или от скривалището си. Тя не беше успяла да избяга от Бристъл Джак, както се бяха надявали, и беше на друго място на острова.

— Нито господарката, нито господарят са тук. Какво искате по това време на нощта?

Нещо в гласа на този огромен мъж подсказваше тревога, а не подлост и Лизи веднага се обезпокои.

— Защо ви трябва господарката? Какво не е наред?

Страхът ѝ нарасна, когато няколко от мъжете започнаха да кимат и един от тях каза:

— Кат е капитана на „Окото на Кат“, а част от нас са от нейния екипаж. Тя и момчето бяха отвлечени от един пират, наречен Бристъл Джак. Той ги върна на Сейнт Китс, но не знаем защо, нито къде ги е отвел.

Тези думи бяха произнесени от Слейд с надеждата, че ако старата жена знае нещо — може би на плантацията са получили съобщение за откуп — може спокойно да им каже.

Лизи много добре знаеше, че господарката ѝ е капитан на пиратски кораб. Тя наистина беше обезпокоена през последните дни,

след като Катлин и младият господар не се бяха върнали в „Корал Роуз“, както бяха обещали. Сега, разглеждайки тези грубовати мъже, тя разбра, че да бъдеш пират е много по-опасно, отколкото мис Катлин я беше накарала да повярва.

— Милостиви Боже, какво ще правим, за да спасим господаря и господарката?

Тя отправи въпроса си към големия мъж със сребристосини очи, защото предположи, че той е главния и знаеше, че може да му се довери.

Гарик нервно прокара пръсти по гъстата си коса. Той не се беше замислял какво ще правят, ако не намерят Катлин в „Корал Роуз“.

— Първо ще изпратим част от хората в Бастер, а другите може да претърсят острова и да се опитат да намерят някаква информация, която да ни разкрие къде „Черният дракон“ е хвърлил котва.

Това беше първото, което хрумна на Гарик. Преди да предприемат нещо за спасяването на Катлин и брат ѝ, те трябваше да открият къде ги държат затворени.

Соня и Тад кимнаха в знак на съгласие, обърнаха се към хората си и започнаха да дават заповеди. Тогава някой отзад извика:

— Това е момчето! Това е младият Джошуа!

Гарик беше един от първите, които си проправиха път към вратата, като търсеше с поглед момчето.

Изморен от нощното си изпитание, Джошуа се залюля към групата, която стоеше пред главната врата на къщата, и преди да заплаче, погледна Тад и Слейд.

— Ах, ето те, момче. Не се мъчи повече.

Тад бързо отиде до него и го подкрепи, обгръщайки раменете му с ръка.

— Къде е Катлин? — попита Гарик.

Сребристият му поглед все още гледаше в тъмнината, откъдето се появи момчето с новини за жената, която обичаше.

Сред мъглата от сълзи Джошуа се опита да види чертите на мъжа, който питаше за сестра му. Той никога не го беше виждал. Знаеше, че ще запомни човек с такива огромни размери.

— Отведоха я. Когато „Черният дракон“ хвърли котва, Кат ми каза да избягам и да намеря помощ.

Гледайки мъжа пред себе си, Джошуа за първи път се запита, защо толкова много хора стоят тук и се хващат за всяка негова дума. Той знаеше защо екипажът на „Окото на Кат“ е тук, но се питаше откъде Тад беше разбрал, че Бристъл Джак ги е отвел в Сейнт Китс. Имаше много неща, които не разбираше, но това, което знаеше, бе, че трябва да помогне на Кат.

— Видя ли къде Бристъл Джак и хората му я отведоха? — отново попита големият мъж.

Като избърса сълзите с опакото на ръката си, Джошуа кимна с глава.

— Отправиха се към „Шадоу Миър“. Имаше оставени коне на пътя, който води към плантацията.

Това беше достатъчно за Гарик. Той се обърна към мъжете около него и започна да им нарежда:

— Отидете в конюшните и впрегнете фургоните. Оседлайте всички налични коне.

Ако Бристъл Джак води Катлин в „Шадоу Миър“, той сигурно работи за Алекс Блакторн. Но защо Блакторн ще отвлича Катлин? Той не можеше да разбере, а и в момента нямаше време за това. Каквито и да бяха причините Блакторн да нареди да отведат Катлин в „Шадоу Миър“, те нямаше да са достатъчно основателни! Още тази нощ той щеше да сложи край на престъпните действия на Бристъл Джак и на тъмните планове на Блакторн, закле се той, качвайки се на коня, който беше оседлан за него.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Слабата лунна светлина не проникваше през дърветата, затова конете бяха оставени сами да намират пътя, по който Бристъл Джак и хората му се придвижваха и по който се надяваха да стигнат до целта си.

Когато спряха, мъжете свалиха Катлин от коня, върху който я бяха сложили по-рано. Тя стоеше между Джак и Беязания, когато последният я избута в една малка каменна постройка, която частично се скриваше зад гъстата растителност.

Без да знае какво ще последва, Катлин мина през ниската врата, водена от двамата мъже. Другите, които ги придружаваха, останаха да пазят отвън.

— Не знам защо шефът поиска да я доведем тук. Щеше да е много по-лесно да я отведем в голямата къща, вместо да чакаме в тази развалина — оплака се Джак, докато с мрачен поглед оглеждаше влажната, миришеща вътрешност на старата къща.

Катлин не успя да потисне тръпките, които я побиха, когато влезе в постройката. Беше запалена само една свещ и тягостната обстановка и тъмнината я накараха да се почувства зле.

— Къде сме? — попита тя, усещайки думите да засядат в гърлото ѝ.

Двамата мъже не обърнаха внимание на въпроса. В същия момент една огромна фигура хвърли сянка върху вратата и влезе в стаята.

— Джубел? — извика Катлин, когато фигурата се изправи и попадна под светлината на свещта. — Какво, за Бога, правиш тук? Къде е Алекс?

Тя искаше да зададе още въпроси, но Беязания напъха в устата ѝ парче плат, след което я завърза с друго.

В погледа на големия мъж се появи блясък, изпълнен със злорадство, като гледаше стоящата между двамата мъже жена и опитите ѝ да се освободи, докато мъжът с белега запущваше устата ѝ.

Той не обичаше Катлин Ашфорд. И докато гледаше как се опитва да се освободи, съжали, че малкият ѝ брат не е в старата къща.

— Значи я познаваш? — попита Джак едрият мъж, когато запушиха устата на Катлин. Той не пропусна факта, че тя се беше обърнала към мъжа по име.

Подавайки на Бристъл Джак една торба със злато, Джубел по-скоро каза, отколкото попита:

— Тя е жената, наречена Кат. Тази, която господарят желае.

Като пое торбата със златните монети, Бристъл Джак кимна с чернокосата си глава в знак на съгласие.

— Наистина, тя е Кат.

— Сега можете да си тръгвате. Господарят ще се свърже с вас.

Джубел се приближи до Катлин и я хвана за ръката.

Джак се обърна още веднъж и погледна Катлин. Наистина беше много жалко, каза си той, докато големите зелени очи го търсеха, за да спре това, което предстоеше. Големият мъж вече я влачеше през стаята към масата, която беше единствената мебел в къщата.

Връзката между погледите на Катлин и Джак се прекъсна, когато Джубел я бутна върху масата. Тогава Джак и Белязания напуснаха сградата и се качиха на конете.

Катлин се бореше, доколкото можеше, с големия мъж, но със завързани ръце и запушена уста тя беше безсилна да направи нещо, за да се защити.

Когато Джубел започна да развързва ръцете ѝ, тя помисли, че може би ще има някакъв шанс да избяга, но само след секунди разбра истината. Първо едната ѝ ръка, след това другата, а накрая и краката ѝ бяха завързани за четирите края на масата.

На всички други жени, които Джубел беше водил на Алекс Блакторн в тази къща, той беше свалял дрехите. Но сега искаше господарят му да няма никакви съмнения относно самоличността на тази жена и да не бъде заблуден от изявленията ѝ, че тя не е Кат, а Катлин Ашфорд. Затова Джубел държеше той да я види в пиратското ѝ облекло. След като устата ѝ беше запушена, в ума на Блакторн нямаше да възникнат никакви съмнения, че жената на масата е тази, която той силно желаше като отдушник за умопомрачението си.

Катлин не можеше да направи нищо, освен да се опита да махне плата от устата си. Главата ѝ се мяташе при безуспешните ѝ опити.

Всичките ѝ усилия бяха напразни — тя беше здраво завързана, а платът, с който беше запушена устата ѝ, не помръдваше.

Лек шум привлече вниманието ѝ към вратата. Блестящите зелени очи се уголемиха, когато видя Алекс Блаторн да влиза в стаята. Думите му звучаха неясно и когато се обърна към Джубел, тъмните му очи бяха замъглени. Катлин се запита дали не беше пил. Той беше облечен не с някой от обичайните си костюми, а с черна копринена риза, вмъкната в панталоните му.

— Готова ли е?

Тъмните очи на Алекс се насочиха към жената със завързани ръце и крака. Катлин потръпна, когато погледът му се спря върху лицето ѝ.

Тя искаше да му каже веднага да спре с тази безсмислица, да му напомни, че тя беше жената, за която искаше да се ожени, и че каквато и лудост да се разиграваше, тя трябваше незабавно да спре. Но когато Джубел напусна стаята и Алекс започна бавно да се приближава към нея, не бе в състояние да каже нищо.

Алекс Блаторн с интерес изучаваше жертвата си.

— Значи ти си Кат — промърмори той.

Погледът му се спря върху копринената риза, завързана под изпъкналите ѝ гърди и черните панталони, които ясно очертаваха всяка извивка на долната част на тялото ѝ. В дясната му ръка блесна нож и когато чу дълбоката въздишка на лежащата пред него жена, в него се надигна мрачната сила, която винаги го изпълваше, когато се изправяше пред безпомощните си жертви.

— Джубел трябваше да те освободи от това.

Думите му бяха произнесени тихо и съдържаша заплашителна нотка, която накара Катлин да потрепери. С точно движение ножът разряза възела на копринената риза под гърдите ѝ и след това, все така бавно, дългото блестящо острие премина през всяко едно от малките копчета, докато краищата на ризата не паднаха настрани и не разкриха големината на пълните ѝ, свършени гърди.

В момента Катлин пожела да бъде на мястото на някоя крехка жена и бързо да припадне, за да не бъде принудена да става свидетел на покварата на Алекс Блаторн. Но тя нямаше това щастие и когато усети лекия натиск на студената стомана върху плътта си, тялото ѝ потрепери, опитвайки се да избегне допира.

— О, Жасмин, ти трепериш като девственица, но ние и двамата знаем истината.

Острието се премести от гърдите ѝ върху панталона и с леко движение на китката той започна да реже материята.

Катлин се мятеше бясно. Не се интересуваше от опасността, на която се подлагаше, докато ужасният нож продължаваше да разрязва панталоните ѝ по цялата им дължина. От зелените ѝ очи потекоха сълзи на отчаяние. В същото време главата ѝ се мятеше наляво и надясно, а стоновете на отчаяние по някакъв начин си пробиваха път през кърпата в устата ѝ.

— Искаш да ми се молиш. Не се страхувай, майко, няма да те разочаровам.

Като каза това, с едно движение на ножа, който вече беше оголил дългия ѝ, добре оформен крак, той разряза плата, с който беше завързана устата ѝ.

Искаше безпомощните ѝ молби да изпълнят слуха му. Искаше да чуе многобройните обещания, които тя щеше да направи сега, когато беше безсилна в ръцете му. Да чуе агонията и отчаянието ѝ — това правеше момента неповторим. В тъмните ъгълчета на злия си мозък той постигаше детските си мечти.

— Не, Алекс, не. Правиш грешка. Аз съм Катлин Ашфорд, ние ще се женим.

Катлин не се съмняваше, че мъжът над нея е луд, и се молеше по някакъв начин да достигне онази част от него, която я помнеше.

— Винаги съм ти казвал, майко, че си вещица. Ти си знаела за годежа ми с Катлин.

Той не беше предполагал, че тя е толкова умна, но бързо замъглените му очи я погледнаха лукаво.

— Нейната братовчедка ти е казала. Кат е лоша. Ти си мислела, че можеш да ме измамиш, но аз не съм човек, който лесно се лъже.

Той отметна тъмнокосата си глава назад и лудешкият му смях изпълни пространството в малката стая.

Като видя реакцията му, Катлин усети, че започва да я поглъща тъмнина. Този мъж не беше просто луд, той беше напълно извратен. В гърдите ѝ се надигна пронизителен вик, който скоро изригна, последван от още един, и още един. Тя беше напълно безпомощна и в този момент знаеше, че Алекс Блакторн ще я убие.

Виковете ѝ го върнаха отново към лудостта, смехът замря в гърлото му и приветства обзелия я ужас.

— Помня виковете ти, майко, но те бяха от удоволствие, докато размяташе наляво и надясно съблазнителното си тяло и плътта ти приветстваше множеството мъже, които караше да си плащат, за да опитат от нечестивия ти чар. Давай, викай колкото искаш, аз съм единствения, който ще те чуе, единственият, който може да ти достави желаното от теб удоволствие.

Страхът на Катлин пулсираше като нещо живо в гърдите ѝ. Тя знаеше, че спасение няма да има. Алекс беше силно умопомрачен и щеше да я убие! Тя се опита да не слуша думите му, да не усеща студения нож върху гърдите си и натиска на ръцете му върху гърлото ѝ. Тя се опита да мисли за Гарик и за всеобхватната любов, която беше почувствала за толкова кратко време, за брат си, който, благодарение на всичко добро на този свят, избяга от жестокото мъчение, което тя беше обречена да преживее.

Алекс спря за момент, когато виковете на Катлин секнаха. Тя държеше очите си плътно затворени, опитвайки се да се откъсне от тази лудост. Това накара яростта му да нарасне.

— Не можеш да избягаш от мен, Жасмин — извика той свирепо, като пушна гърлото ѝ и я сграбчи за брадичката.

Натискът върху брадичката ѝ накара Катлин да извика. Очите ѝ се отвориха от болката и виждайки злия, безумен поглед толкова близо до лицето си, тя нададе пронизителен вик, който изпълни стаята и тъмнината навън — вик без начало и без край.

Джошуа ги водеше по пътя от „Корал Роуз“ към „Шадоу Миър“. Няколко мъже държаха високо над главите си горящи факли, които им показваха пътя по неравния терен, който съставляваше вътрешността на острова. Пътят, който го следваха, се сля с пътеката, която водеше към плажа — същата, по която по-рано бяха минали Бристъл Джак и Белязания.

Когато стигнаха до пътеката, Джошуа съобщи на Гарик:

— Това е пътеката. По нея Бристъл Джак отведе Кат към „Шадоу Миър“.

— Намалете светлината — заповяда тихо капитана на „Морската фея“ и заповедта му бързо беше предадена назад. — Ти трябва да останеш най-отзад, Джошуа.

Гарик все още говореше тихо. Той не знаеше на какво може да попаднат сега, когато бяха толкова близо до „Шадоу Миър“ и не искаше момчето да пострада.

— Друг път ще отида! — извика Джошуа. — Те държат сестра ми и аз ще бъда там, за да я спася.

Никой, дори този огромен мъж, не можеше да го изпрати отзад!

Не е чудно, че Катлин се опита да го предупреди за неприличното поведение на брат си, каза си Гарик, докато гледеше със сребристите си очи момчето, което стоеше с упорито изправена глава. В никакъв случай не му липсваше дързост. Той бързо кимна с тъмнокосата си глава и разреши на момчето да бъде отпред, съгласявайки се, че залогът за Джошуа беше прекалено голям и че може би той заслужава да бъде в челото на групата.

— Можеш да останеш отпред, но се пази. Ако се случи нещо, сестра ти ще държи мен отговорен.

След това Гарик сръга коня в хълбоците и продължи по пътя.

Който и да беше този голям мъж, каза си Джошуа, той сигурно се страхува от Катлин. Детските мисли повдигнаха духа му и без да каже нито дума, той остана отпред.

Скоро по пътеката се чува гласове. Сърцето на Гарик подскочи, като помисли, че Бристъл Джак може още да не е предал Катлин на Блаторн. Може би нещо ги е забавило по пътя и все още има време да я спасят от това, което е намислил Блаторн.

— По-тихо — нареди той на Тад и последният шепнешком предаде заповедта.

Единственият звук, който се чуваше на пътя, беше скърцането на фургона и Гарик се надяваше, че Бристъл Джак и хората му няма да го чуят.

След няколко минути шумовете се усилиха и Гарик разбра, че групата се движи към тях. Те сигурно са предали Катлин на Блаторн, помисли си той обзет от гореща ярост. Бързо слезе от коня си и с едно движение на ръката нареди на Соня и мъжете зад него да направят същото. Тези, които бяха с коне ги завързаха до пътеката. Но повечето мъже бяха във фургона. Те слязоха от него и го оставиха на пътя.

Бристъл Джак, Белязания и двамата мъже с тях разбраха, че са попаднали на засада, когато бе прекалено късно. Докато надълго и нашироко разискваха следващото начинание на Джак — да стане робовладелец — те оставиха конете сами да се движат по тъмната пътека. Никой не успя да извика, докато всичките не бяха свалени от конете, обезоръжени, а ръцете им — завързани отзад.

— Какво, по дяволите, означава това? — извика Бристъл Джак, когато някакъв едър мъж с едно движение, което разтреса зъбите му, го изправи на крака.

— В името на Кралската корона си арестуван — каза Гарик, докато завързваше ръцете му отзад по не особено приятен начин.

— А кой, по дяволите, си ти?

— Аз съм човека, който ще се погрижи да те обесят — отвърна Гарик и гневно попита: — Къде е тя, Джак? Къде е Кат?

Той го хвана за ризата и го разтърси.

Останалите от хората на Джак също бяха вързани и зорко охранявани от хората от трите екипажа. Те всички наблюдаваха, докато големият мъж задаваше въпроси.

— Ти търсиш Блакторн, човече. Аз и хората ми не сме наранили Кат. Питай момчето.

Джак погледна момчето с надеждата да получи отговор, който да го освободи от ръцете на разгневения мъж.

Гарик не се поддаде и отново разтърси пленника си.

— Остави момчето на мира. Къде е тя?

— При Блакторн.

— За какво? За какво искаше да я хванеш и да му я заведеш?

— Откъде да знам? Правя това, което ми нареди.

Гарик знаеше, че това е цялата информация, която щеше да получи от пирата. Като го пусна, той остави Бристъл Джак да падне на колене.

— Тад, вземи няколко от хората си и го отведи на „Морската фея“. Можете да вземете фургона, останалите ще използват конете.

Гарик яхна коня си и продължи към „Шадоу Миър“.

Тад избра няколко души от хората си, както му беше наредено, и след това продължи след Гарик Стийли и останалите.

Като се доближиха до тъмната къща, Гарик осъзна, че всичко е много тихо. С мълчаливо движение на ръката той показа, че ще

заобиколят към конюшните. Точно когато стигнаха конюшните на „Шадоу Миър“, Гарик чу пронизителен вик. Кръвта замръзна във вените му, сърцето лудо заби в гърдите му. Като видя, че пътеката зад оборите е прекалено обрасла, Гарик бързо скочи от коня и на бегом се отправи към мястото, откъдето идваха ужасяващите викове.

Останалите също го последваха към мястото, откъдето се чуваха смразяващите писъци.

Тромавата фигура на Джубел, който стоеше отпред на пост, беше първото нещо, което Гарик видя, когато излезе от храсталаците. Виковете, които идваха от порутената каменна къща, обгърнаха Гарик с пронизващото си звучене.

— Кат — извика той, когато едрият мъж го видя да тича към него и вдигна ръцете си, заемайки защитна поза.

Опитите на Джубел да се защити бяха безплодни. Гарик замахна с мощния си юмрук към масивната челюст на мъжа и го изпрати на земята. Когато той замаяно се опита да стане, беше ударен още веднъж, след това още веднъж, докато остана да лежи в безсъзнание.

Без да му обръща повече внимание, Гарик се втурна като разярен бик в къщата. Гледката, която се разкри пред него, го накара да се спре на място.

Блакторн държеше назъбения нож върху гърлото на Катлин, а виковете ѝ още изпълваха стаята. Нито един от двамата не го забеляза.

Вниманието на Алекс беше привлечено от стъпките на Соня, която, след като прескочи тялото на Джубел, влезе в къщата след Гарик. Появяването ѝ го накара да зяпне от изненада.

— Алекс, остави я — извика тя, когато тъмните му очи се спряха върху нея.

— Жасмин? — Алекс произнесе невярващо. — Как може да стоиш тук? — попита той, все така объркан.

— Това съм аз, Соня, Алекс.

Думите на Соня изненадаха всички наоколо. Дори виковете на Катлин замряха в гърлото ѝ, когато започна да се осъзнава. Чувайки гласа на другата жена, отпусна ръка и ножът намали натиска си върху гърлото ѝ.

В лудостта си Алекс не виждаше мъжа до Соня. Той виждаше само образа на майка си — дългата огненочервена коса, същите сини очи и нежната бяла кожа.

— Как може да си тук? Аз те убих отдавна и оставих тялото ти да гори, когато запалих публичния дом, който държеше на Мартиника. Не може да си тук!

Очите на Соня се напълниха с тъга, като гледаше брат си, когото не беше виждала от години. Бяха ѝ казали за смъртта на майка ѝ, но тя не предполагаше, че брат ѝ я бе причинил. Последния път, когато беше на Мартиника, научи много малко за брат си. Като всички, които познаваха майка ѝ, Мадлин Крофър, известна на клиентите си като Жасмин, тя вярваше, че брат ѝ е изчезнал, за да започне нов живот някъде. Тя никога не беше предполагала, че той е приел името Блаторн и е собственик на „Шадоу Миър“.

— Алекс, защо не оставиш ножа и не ми разрешиш да ти помогна?

По погледа му тя разбра, че е луд.

— Да ми помогнеш, Жасмин? Помагала ли си ми някога?

Алекс отметна назад тъмнокосата си глава и се засмя като луд, какъвто всъщност беше.

— Отново и отново аз те убивах, опитвайки се да прочистя душата си от твоята поквара. Всяка уличница мирише като теб. Те всички заслужават да умрат!

Гарик се протегна и хвана Соня за ръката, съзнавайки, че Блаторн беше човека, който примамваше и убиваше проститутките в Сейнт Китс.

— Мога да се справя с него — тихо каза Соня и се освободи от ръката, която ѝ предлагаше помощ.

Това беше нейна работа. Соня нямаше да позволи друг да се изправи срещу Алекс Блаторн. Той ѝ беше брат и въпреки че бяха разделени от деца — баща ѝ, също пират, я беше взел от майка ѝ — тя имаше задължения към Алекс. Сърцето ѝ се късаше, когато ѝ разказваха колко много беше изстрадал от майка си. Разбирайки, че злодеянията му трябва да бъдат спрени, тя направи крачка към него.

— Ела при мен, Алекс. Ела и да сложим край на тази лудост, която разяжда душата ти.

Алекс Блаторн не погледна към Катлин, когато отстъпи от масата, за която тя беше вързана. Ножът беше отпуснат в ръката му, когато пристъпи към образа, който принадлежеше на майка му. Той чуваше възбуждащия ѝ глас, когато тя го караше да лежи до нея в

легло и да слуша думите, които говореше на клиентите си. Това караше Алекс да се изпотява и да изпитва болка от желанието, което беше ненормално да изпитва към майка си. Той укротяваше думите, които бясно преминаваха през ума му, докато пискливият ѝ смях го обливаше като горещ поток. Вдигайки ножа над главата си, той го насочи към жената, за която вярваше, че е майка му. Соня беше готова за нападението и когато Тад пристъпи да я защити, в ръцете ѝ проблесна нож. Тъмният поглед беше насочен към нея, когато тя пристъпи напред, свободната ѝ ръка хвана китката, която държеше назъбения нож, а собственото ѝ оръжие се заби дълбоко в гърдите му.

Изненадан, Блакторн отстъпи назад. Ножът на жената пират беше притиснат в гърдите му близо до сърцето.

— Винаги съм те обичал, Жасмин — каза той, преди да падне на пода.

Гарик не се поколеба и бързо се отправи към Катлин. За секунди я освободи от въжетата и я притисна към гърдите си.

— О, Гарик, беше толкова ужасно — проплака Катлин върху биещото му сърце.

— Всичко свърши, любима. Никога няма да те изпускам от поглед.

Думите му бяха нежно обещание, което мигновено достигна сърцето на Катлин.

— Сестричке, сестричке, добре ли си?

Джошуа изтича от вратата в момента, в който успя да си проправи път сред мъжете, които стояха до входа. Когато стигна до сестра си, Гарик вече я беше загърнал с моряшкото си сако. Катлин разтвори ръцете си и Джошуа се хвърли в прегръдките ѝ.

— Сега съм добре.

Катлин избърса сълзите си, опитвайки се да изглежда смела пред брат си.

— Толкова се страхувах, че няма да успея да доведа помощ навреме — призна момчето и докато силно прегръщаше Катлин, преглътна собствените си сълзи.

— Добре се справи, Джошуа. Ти и Гарик сте най-смелите мъже на света, които познавам, и толкова се радвам, че и двамата сте мои.

Зелените ѝ очи се вдигнаха към Гарик и в погледа ѝ пролича цялата ѝ любов към него.

— Него ли имаш предвид, сестричке?

Джошуа отмести главата си от гърдите ѝ и погледна големия мъж.

— Да, малки братко, него.

Катлин се усмихна и сърцето ѝ се изпълни с щастие.

Тя беше жива, Гарик я беше прегърнал и брат ѝ беше толкова близо.

Джошуа изучава цяла минута големия мъж, който гледаше сестра му с обожание.

— Да, предполагам, че става, сестричке — каза той най-накрая, сякаш за сестра му беше нужен специален мъж.

Гарик намигна на момчето.

— Благодаря, Джошуа. Радвам се, че одобряваш. Аз обичам сестра ти и смятам да се грижа за нея от този ден нататък.

Джошуа отвори уста, за да каже на големия мъж, че сестра му и сама може да се грижи за себе си, но Катлин постави показалеца си върху устните му, спирайки думите, преди да бъдат изречени. Бавно той кимна с тъмнокосата си глава и когато ръката ѝ се отмести, каза с широка усмивка:

— Мисля, че Кат може да ни обича и двамата — тя може всичко!

ЕПИЛОГ

— Знаеш ли какво най-много обичам, когато се любим? — попита нежно Гарик и прокара ръката си по гърба на Катлин.

Катлин се изви в него като любима котка, радваща се на вниманието му. Дъхът ѝ беше накъсан от разгорещената любов, с която току-що бяха приключили и тя се усещаше безкрайно щастлива в капитанското му легло, когато отвърна с нежност:

— Ммм?

— Обожавам леките звуци, които излизат от гърлото ти. Когато те обладавам, те излизат от устните ти, изпълват слуха ми и аз искам да остана част от тебе завинаги.

Разположена върху широките му гърди, Катлин прекара пръстите си през гъстото космато килимче.

— Мислиш ли, че винаги ще е така, Гарик?

Обгръщайки я със силната си ръка, той отвърна:

— Няма да допусна да бъде иначе, мадам. Каквото и да стане между нас, аз винаги ще те държа близо до сърцето си.

— Може да си помислиш друго, когато се запознаеш утре с леля ми и станеш свидетел на гнева ѝ, че сме са оженили в Сейнт Китс, а не сме изчакали да се върнем в Лондон, за да може и тя да присъства.

— Мисля, че когато види младия Джошуа, мислите ѝ ще бъдат заети само с него.

Катлин игриво го плесна по гърдите.

— Тя ще хареса Джошуа, почакай и ще видиш.

Самата Катлин се съмняваше в истинността на последната си забележка, но нямаше да каже на съпруга си за опасенията си, че когато леля ѝ види Джошуа, ще рухне напълно.

— Надявам се, че Тад и Соня се справят добре в Сейнт Китс?

Гарик въздъхна и целуна Катлин по челото. Той определено се беше оженил за жена, която непрекъснато се безпокоеше.

— Тад и Соня са много способни. Соня ще управлява „Шадоу Миър“, Тад ще управлява „Корал Роуз“, а нощите ще прекарват заедно.

— Надявам се, че Слейд, Дърк и хората от залива ще бъдат щастливи там, където решат да отидат.

Катлин беше предала „Окото на Кат“ на екипажа и последния път, когато говори с тях, те ѝ казаха, че ще се преместят от тайния залив на друг остров. Тя се надяваше, че те ще намерят щастието си.

— Ще се върнем в Сейнт Китс след няколко години, както обещах. Тогава Джошуа ще бъде по-голям. Но сега стига сме говорили за другите. Знаеш ли какво е първото нещо, което ще ти купя, когато пристигнем в Лондон?

Забравила вече за Сейнт Китс и приятелите си, Катлин въодушевено запитва:

— Какво ще ми купиш, Гарик? Тук имам всичко, което искам.

Гарик беше доволен от отговора ѝ. Усещайки нежната ѝ плът, той знаеше, че тя е всичко, което той иска.

— Ще ти купя черна дантелена шапчица за дрехите ти за фламенко. Аз я взех и мислех, че ще я сложиш някоя вечер заради мен.

Катлин си спомни, че шапчицата беше захвърлена на една от улиците на Гранд Тер, когато се скриха от дъжда. Тя ясно си спомняше и горещата целувка.

— Може би ще я сложа за следващата пиратска луна.

Гарик беше погълнат от образа на жена си в червеното ѝ облекло за фламенко под светлината на пиратската луна. Той се наведе над нея и преди да я целуне, прошепна:

— Отдай ми се, моя любов.

— Да, завинаги — отвърна тя.

Издание:

Катлийн Драймън. Целувката на пирата
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.